DJURGÅRDAREN

Först till målet...

Jompa Eriksson går rakt på mål i en match mot AIK på Råsunda.

...om idrottsgrejorna är från

IDROTTSMAGASINET

Birger Jarlsgatan 5 *STOCKHOLM*

Tel. Växel 20 88 25, 20 88 26, 21 45 25

— LEVERANTÖR TILL DJURGÅRDENS IDROTTSFÖRENING —

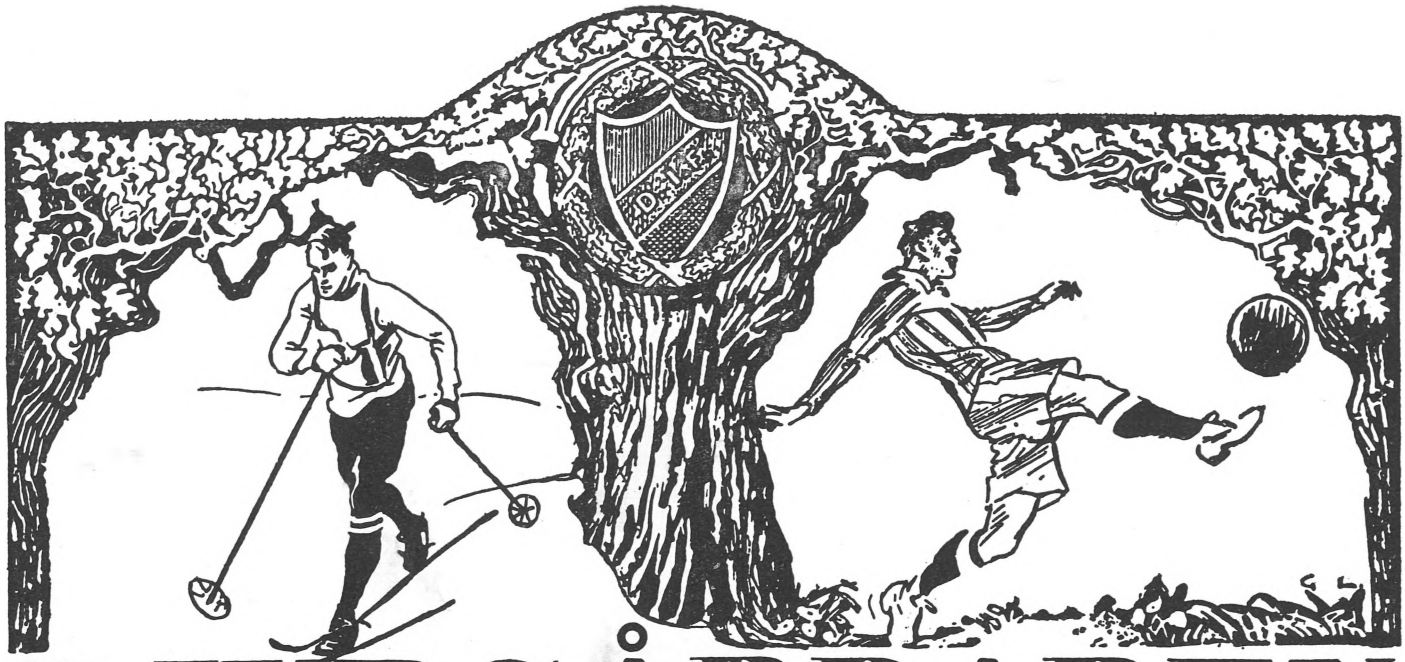

DJURGÅRDAREN

Redaktör: KARL LILIEQUIST ★ ÅRGÅNG 1959—60 ★ Ägare: DJURGÅRDENS IDROTTSFÖRENING

Vi måste följa med...

Ordföranden om framtiden

NU ÄR JU DJURGÅRDEN nästan som ett Riksidrottsförbund med alla idrotter på sitt program — är det en lycklig utveckling? Det hördes här och var röster av det slaget i samband med att vi utökade vår blårandiga familj med ett par tre nya medlemmar. Först kom tennis, sedan följde fäktning och så kom cykel. Rösterna blev högre för varje ny sektion. Ganska tyst när det handlade om tennis, mera vapenskrammel och varnande röster i samband med fäktarnas entré och så stort pådrag framför allt i pressen, då det blev aktuellt att vi öppnade vår famn för ett gäng cyklister, som hoppades få mera utrymme och möjligheter i en allroundklubb. I samband därmed undrades vad vi hade i kikaren härnäst, om vi skulle leka jätten Gluff-Gluff och sluka någon liten fattig klubb.

Det blev snart ganska tyst från alla våra vedersakare, och i stället började det skrivas om de framsteg, som våra nya sektioner gjorde. Det gick inte att ta miste på att våra nya djurgårdare trivdes i kretsen och där fick driva idrott efter de linjer, som de kanske inte haft möjlighet följa tidigare.

Vi har inga ambitioner att plocka upp nya idrotter bara för att vara värst. Till det har vi varken råd eller intresse. Vi siktar på tävlingsidrott och att var och en av våra 18 sektioner skall nå så långt som möjligt inom sina resp. områden.

Ungdomsarbetet är kärnan i hela vårt arbete. Utan bredd skapas ingen elit: utan toppmän skapas ingen bredd. Det ordspråket passar in på Djurgårdens inställning till tingen.

Många har varnat oss för att fortsätta expansionen, men varför skall vi säga nej, när idrottsmän kommer till oss och vill bli medlemmar. Vi har inte värvat några cyklister eller fäktare, det vill jag bestämt understryka.

Friidrotten nere

Bara en sektion — friidrotten — ligger i lägervall. Några planer på att satsa hårt på friidrotten har vi inte just nu, men vaknar intresset bland våra medlemmar, är det inte otroligt att den kan skjuta fart igen.

Starka sektionsstyrelser är DIF:s ryggrad. Varje sektion sköter sig själv både organisatoriskt och ekonomiskt.

Kungligt

är det även i år på vårt omslag — den här gången i form av prinsessan Désirée, som följt storasyster Birgitta och blivit djurgårdare. Désirée får dela äran att vara omslagsprinsessa med vår omslagspojke Gösta Knivsta Sandberg, som spelat nonstop i fråga om fotboll, ishockey och bandy som aldrig förr.

Överstyrelsen sitter som ett kontaktorgan mellan de många grenarna.

De flesta sektionerna är självförsörjande.

En viss procent av nettoinkomsterna på evenemangen levereras in till ÖS, som sedan fördelar och ger anslag till de sektioner, som inte bär sig.

Djurgården, med c:a 2.200 medlemmar sköter all sin verksamhet på frivillighetens väg. Föreningen har inte — som t.ex. AIK — ett heltidsanställt kansli. I stället har man fördelat de mest tidsödande sysslorna på desto flera händer.

Idrotten är en hobbyverksamhet och får inte bli betungande för ledare eller aktiva. Då har den spårat ur.

Inte bara stjärnor

Vi vill hjälpa ungdomen att få ut så mycket som möjligt av sitt idrottande. Någon motionsidrottsförening är inte Djurgården, men heller inte en förening enbart för stjärnorna.

Några grenar arbetar i skymundan, men uträttar ett arbete som för oss är lika betydelsefullt som det de framgångsrika sektionerna presterar.

Sammanhållning och klubbkänsla är Djurgårdens styrka. Genom de många grenarna blir ungdomarna allsidigt intresserade — inte bara fackspecialister.

Vi måste följa med utvecklingen. Vissa idrotter blir omoderna, andra kommer på modet. Vi vill ge ungdomen vad den vill ha och mest intresserar sig för.

Vi har inga planer på att lägga ned några sektioner, men vi kan kanske komma i det läget, om någon sport blir ekonomiskt ohållbar eller »omodern».

Vi vill även göra något för våra mera »civila» klubbmedlemmar, alltså dem som inte är sysselsatta i egentligt tävlingssammanhang. Men framför allt siktar vi på att göra ett stort jubileumsår, som den 12 mars 1961 skall få sin kulmen med en 70-årsfest av storstilat slag. Det skall bli en hela Djurgårdsfamiljens fest. För att festglädjen verkligen skall komma att stå högt i tak fordras en anspänning av alla våra krafter under det här året så att vi kan slå tillbaka alla våra kära konkurrenters försök att trycka ned oss i stövlarna.

Vi är övertygade om att det här och var kommer att ta emot på de idrottsliga fronterna — fotbollen var först att känna av de kalla motvindarna — men vi tror också, att när det verkligen gäller, så är varje djurgårdare beredd att kämpa rejäla tag för att vi skall lyckas hävda oss.

ÅKE DUNÉR

Redaktionellt

— Hör nu, redaktören — vakna, det är dags att Djurgårdaren kommer ut igen.

Så ringer det en röst i vår redaktionstelefon i tro, att det sovs och dras timmerstockar på Djurgårdens redaktionella avdelning. Den ringande rösten får också strax svar:

— Min herre, här sovs det inte. Här väntas det.

— På vad, om man törs fråga.

— Det törs frågas. Här väntar vi på att våra medarbetare äntligen skall uppenbara sig med utlovade manuskript. Alla möjliga har som vanligt lovat att medverka, men alla möjliga tycks också lovat för mycket. Det kommer inga bidrag till vår tidning på utlovad tid, och därför händer det att vi inte kan hålla våra utgivningstider.

— Förresten, behövs det någon tidning? Redaktören kastar ut denna fråga i luften och får en fråga till svar:

— Ja, varför skulle vi inte ha vår tidning som vanligt?

— Jo, det skrivs så mycket om Djurgården i de stora tidningarna. Vi kan inte konkurrera med dem och ge så utförligt stoff i ord och bild i en tidning, som bara kan komma ut en gång pr år. Varje dag står det ju alltid något om Djurgården i tidningsbladen. Räcker inte det?

— Nej, det räcker inte alls. Vi vill ha vår egen tidning. Sov nu inte längre redaktörn utan sätt i gång och skriv eller använd åtminstone saxen.

— Tack för tipset, min herre, vi ska ta vara på förslaget om att betjäna oss av saxen.

Avringning (som det heter i romanerna. Nu ringer man ju inte av eftersom det inte finns någon vev ...)

Vi plockade alltså fram saxen. Resultatet av ett flitigt hanterande av detta redskap framskymtar här och var i denna tidning. Vi har gjort en del klipp ur våra kära (?) kollegor, som så gärna skriver om Djurgården. De skriver vackra ord, de skriver ibland även beska ord, de berömmer, de agar och de fantiserar. Ibland är det ute på fel spår med nyheterna, ibland har det hittat rätt. Men alltid är det något som intresserar.

I den här tidningen ha vi nöjt oss med att klippa erkännsamma ord från de stora drakarna. Örfilarna vi inkasserat finns för all del också noterade men varför gråta i sådana här sammanhang? Det skall i stället tackas hjärtligt för all vänlig uppskattning.

Ett och annat bidrag från den egna kretsen har förvisso kommit redaktören tillhanda. Man tackar så gärna för hjälpen och hoppas därmed att denna tidning blivit vad vi tänkt oss — en tidning till glädje och underhållning för vår stora familj.

Redaktören.

Styrelsen 1960-61

Djurgårdens Idrottsförenings överstyrelse har fram till årsmötet 1961 följande sammansättning:

ordförande: Åke Dunér
vice ordförande: Alf Lundquist
sekreterare: Karl Liliequist
skattmästare: Bo Hedvall
ledamöter: Sten-Otto Liljedahl
Hilding Lövdahl
Henry Nord
Carl-Hjalmar Bodman
(adj.), klubbmästare

RUNT ETT STORT IDROTTSÅR

Fotbollsmästarna av årgång 1959; från vänster stående: Sven Tumba Johansson, Lasse Broström, John Jompa Eriksson, Hasse Karlsson, Birre Eklund, Gösta Knivsta Sandberg; främre raden: Olle Lill-lappen Hellström, Stig Gustafsson, Arne Arvidsson, Hasse Mild, Sigge Parling.

Efter ett år som inneburit större framgångar för Djurgårdens Idrottsförening än på långliga tider får Överstyrelsen härmed lämna en verksamhetsberättelse av numera traditionellt slag. Det traditionella innebär således, att det i detta sammanhang mera blir en sammanfattning och kommentar av vad som skett i stort. Till grund för årsberättelsen ligger de rapporter som i stadgeenlig ordning inlämnats till styrelsen från alla våra sektioner. I den mån något saknas i detta sammanhang beror det helt på att en och annan sektion kanske ansett det överflödigt berätta om vad man sysslat med. Eftersom överstyrelsen inte har några svårigheter att få tiden att gå och därför inte kan ägna sig alltför mycket åt forskningsarbete får dessa sektioner försöka finna sig i att deras stordåd inte blir helt och rättvist belysta i denna berättelse.

FOTBOLL:

En makalös fin säsong, den kanske största i Djurgårdens fotbollshistoria ligger bakom oss, och över den vilar ett förklarat guldskimmer. Vårt kära A-lag lade sig i ett tidigt skede på en lockande utgångsplats i det stora allsvenska kriget, och sedan levde vi alla mellan hopp och fruktan nästan ett helt år. Ju längre nederlaget nr 1 höll sig borta, desto större blev vårt hopp. En och annan oavgjord match inträffade visserligen, men det verkade inte oroande. Till sist kom det oundvikliga nederlaget, uppe i Sandviken, och det var kanske nyttigt för nerverna. Att vara jagad och aldrig få någon kula i pälsen ur alla de muskedunder, som riktades mot oss, måste ju kännas rätt nervöst. Till sist kom som sagt en stålkula från Sandviken in i vårt skrov, men eftersom detta skrov även är känt att vara sammansatt av järnspisar fick fullträffen inga menliga följder.

Vi seglade vidare men hade nu kopplet mera in på livet och det hade det trevliga med sig att publiken ökade och ökade. När det äntligen var dags för sista matchen i allsvenskan hade denna publik ökat till sådan mängd att hela Råsunda höll på att sprängas. De blev plats för ungefär 50.000 åskådare, och mer har vi aldrig spelat inför här hemma. Matchen mot Göteborg blev en dramatisk historia. Vi fick inte förlora. En poäng behövdes för guldet, och i god tid tog Djurgården också hand om spelet. Göteborg trycktes tillbaka i en enda massoffensiv, men bara en enda av våra projektiler hittade sitt mål. 1—0 kunde varit 3 eller 4—0, men i och med att det inte gick åt det hållet utan i stället plötsligt blev 1—1 kom det en smula nervdaller in i föreställningen. I matchens absolut sista sekund uppenbarade sig plötsligt en chans för Göteborg, och den chansen skulle naturligtvis i enlighet med lagen om alltings djävlighet ha kunnat fälla oss. Men Arne Ar-

BYGGER VIDARE...

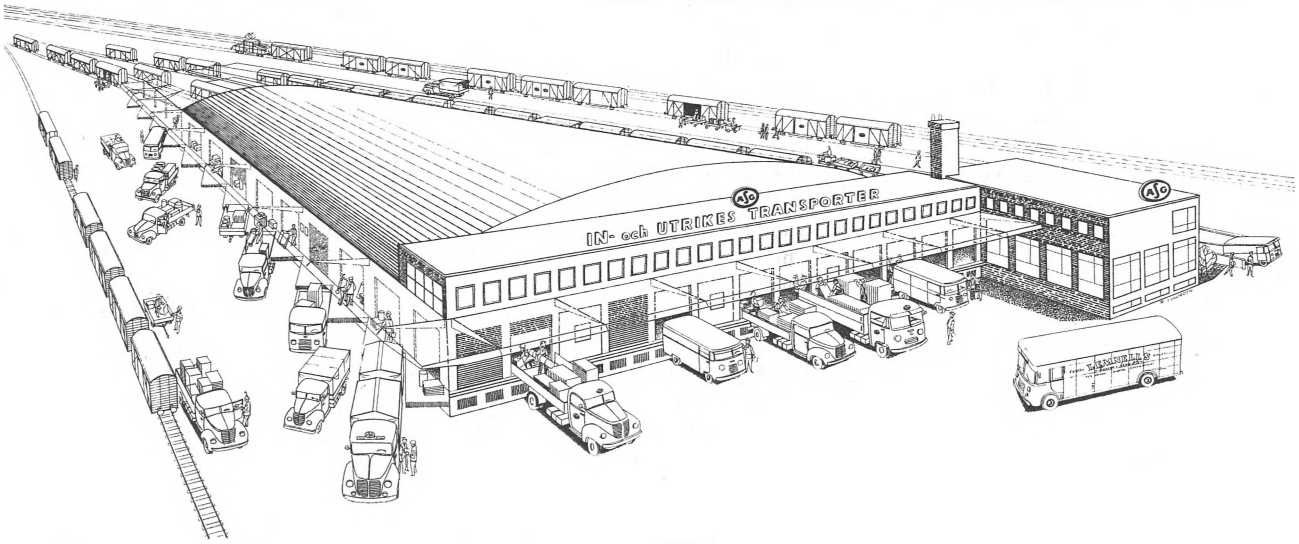

...NU VID ROSLAGSTULL

Denna nybyggnad för ökad kapacitet och snabbare godsbehandling har nu övertagit den del av godset, som tidigare behandlats i ASG-magasinen vid Stockholm Norra station. Tidigare anläggning vid Norra Stationsgatan 52, bibehålles dock för utrikestrafiken. ASG-Roslagstull har ca 5.000 m² magasin med kajer och källare, 360 m järnvägsspår med plats för 35 järnvägsvagnar och 30 bilar samtidigt. Anläggningen beräknas behandla 90.000 ton gods fördelat på 600.000 sändningar om året.

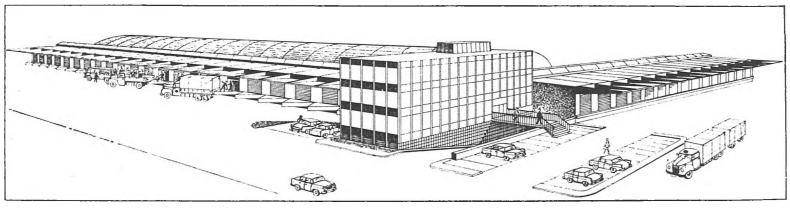

Nästa etapp - Västberga

Under 1960 påbörjar ASG nästa utbyggnad. Här byggs bl.a. 12.000 m² magasin för bil- och järnvägstrafik. ASG bygger vidare i takt med in- och utrikeshandelns utveckling.

För ASG-mannen finns inga gränser

Som landets största inrikes samlastningsföretag och en av de ledande internationella speditörerna expedierar ASG årligen över 50.000 järnvägsvagnar i sin trafik.

När hälften av landets totala koncessionerade landsvägstrafik går i ASG:s regi — 200.000 långtradarbilar per år. Dessutom internationell biltrafik.

ASG har kontor eller ombud på 110 platser i Sverige och på 275 platser i utlandet.

På landets viktigaste flygplatser — Bromma—Torslanda—Bulltofta har ASG servicekontor med fackkunnig personal.

AB SVENSKA GODSCENTRALER

Huvudkontor: Strandvägen 7 A, Stockholm. Tel. 67 08 80 till alla ASG-anläggningar i Stockholm. Telex: 1343

vidsson stod i målet och stod därmed även emot den djävulskula som Göteborgs Bebben Johansson kunde ha fördärvat stämningen med. Nu blev det 1—1 och guldmedaljer från handelsminister Gunnar Lange. Det var en dag som aldrig kommer att glömmas. Utöver guldet fick vi nämligen även diverse kontanter att fylla ut glädjen med.

Utöver de allsvenska händelserna var A-laget engagerat i internationella matcher i olika riktningar världen runt. Därom kommer andra historieskildrare att berätta.

Vårt reservlag, den s. k. bilagan gjorde precis som de stora pojkarna gjorde och lade beslag på sitt guld. På juniorfronten fortsatte triumferna. Tredubbla mästerskap ramlade på oss. Pojklag och motsvarande gick på i samma stil. Det var ett triumfår utan like.

ISHOCKEY:

För bara en vecka skrek stora rubriker i tidningarna ut att ingenting kan hindra Djurgården att bli ishockeymästare även i år. Man skall nu en gång för alla inte tro på rubriker och inte heller ska man ta ut några segrar i förskott, men det är faktiskt ett och annat som tyder på att Djurgården på söndag kväll får ta emot SM-plaketterna uppe i Skellefteå. Där spelas årets sista match i slutspelet mellan de fyra stora. Innan det var dags för detta slutspel gick Lasse Björn och hans kaffelila bröder fram som en slåttermaskin i div. I, södra och lät ingen av konkurrenterna sticka upp. Idel segrar så när som på ett par oavgjorda historier mot Grums, som var i behov av en smula välvilja från vår sida. Annars är att säga att säsongen inte började så där kollosalt hoppingivande. I samband med en DM-match inträffade nämligen något så otroligt som att Djurgården tog stryk av AIK. Nu fick detta bli en engångshändelse, betonade firmachefen Arne Grunander, och för de fortsatta övningarna bestämdes att dåligt spel kunde vara tillåtet mellan varven men att det i alla fall skulle segras. Ordern har också prompt åtlytts. Ibland har vi kanske spelat litet för mycket på ett ben, men det har mest varit för att pigga upp motståndarna och få dem att tro på tillvaron. Sedan har Djurgården satt ned även det andra benet och därmed vunnit matchen och fått motståndarna att definitivt anse sig lurade på det här med att det finns någon mening med tillvaron.

Allt nog är att konstatera, att A-laget innehåller en fin blandning av gammalt och ungt och att en utvald expertis ansåg det ha varit bäst om Tre Kronor bestått helt av djurgårdare på den nu föga lysande olympiska utflykten till Squaw Valley. Att nämna är även att bakom A-laget kryllar det av lovande ungdomar. Serietabellerna i junior- och pojkishockeyn har inte kunnat undgås att bli färgade av Djurgårdens många löften.

BANDY:

Sedan A-laget i fjol tagit skuttet upp till division II fanns det naturligtvis en och annan, som räknade med att det skulle bli fortsättning upp i allsvenskan. Men klimatet i div. II var i dubbel mening för kärvt för att den drömmen skulle infrias. Redan i de första matcherna tvingade ett inte särskilt lyckligt komponerat spelprogram ihop oss med från allsvenskan degraderade Hälleforsnäs och Stockholmskamr. Eftersom det dessförinnan inte funnits någon vinter att tala om i Stockholm med omnejd hade det blivit smått med matchträningen, och det var följaktligen svårt för de våra att hänga med mot de gamla allsvenska ringrävarna. Med två nederlag som inledning på säsongen var utsikterna till serieseger borta. I fortsätt-

Ishockeymästerskapet är säkrat för 3:e året i följd och här trängs 1960 års mästare med varandra sedan saken är klar; från vänster stående heter de glada gossarna: Yngve Johansson, Lill-Lulle Johansson, Arne Strömberg (i bakgrunden), Stig Tvilling, Kurt Thulin, Åke Rydberg, Leif Skiöld, Olle Eliasson, Hasse Mild, John Candelius. I nästa led Roland Stoltz, Ove Malmberg, Eddie Wingren, Tommy Björkman, Rolf Berggren, Lasse Björn, Kalle Lilja, Tumba Johansson. Saknad på bilden är Knivsta Sandberg, som vid tillfället låg sjuk hemma i sin stuga, men som annars var lagets kanske mest livgivande figur.

Nytt för

GULDSMEDSKUNDER

Vid köp i Elof Kämpes guld-
smedsbutik Råsundavägen 100,
Solna (Tel. 27 37 46)
följer med alla smycken i guld,
silver eller äkta stenar och pärlor
i prisklass från 50:–

Gratis en
allriskförsäkring

gällande 1 år i
Försäkrings AB HANSA

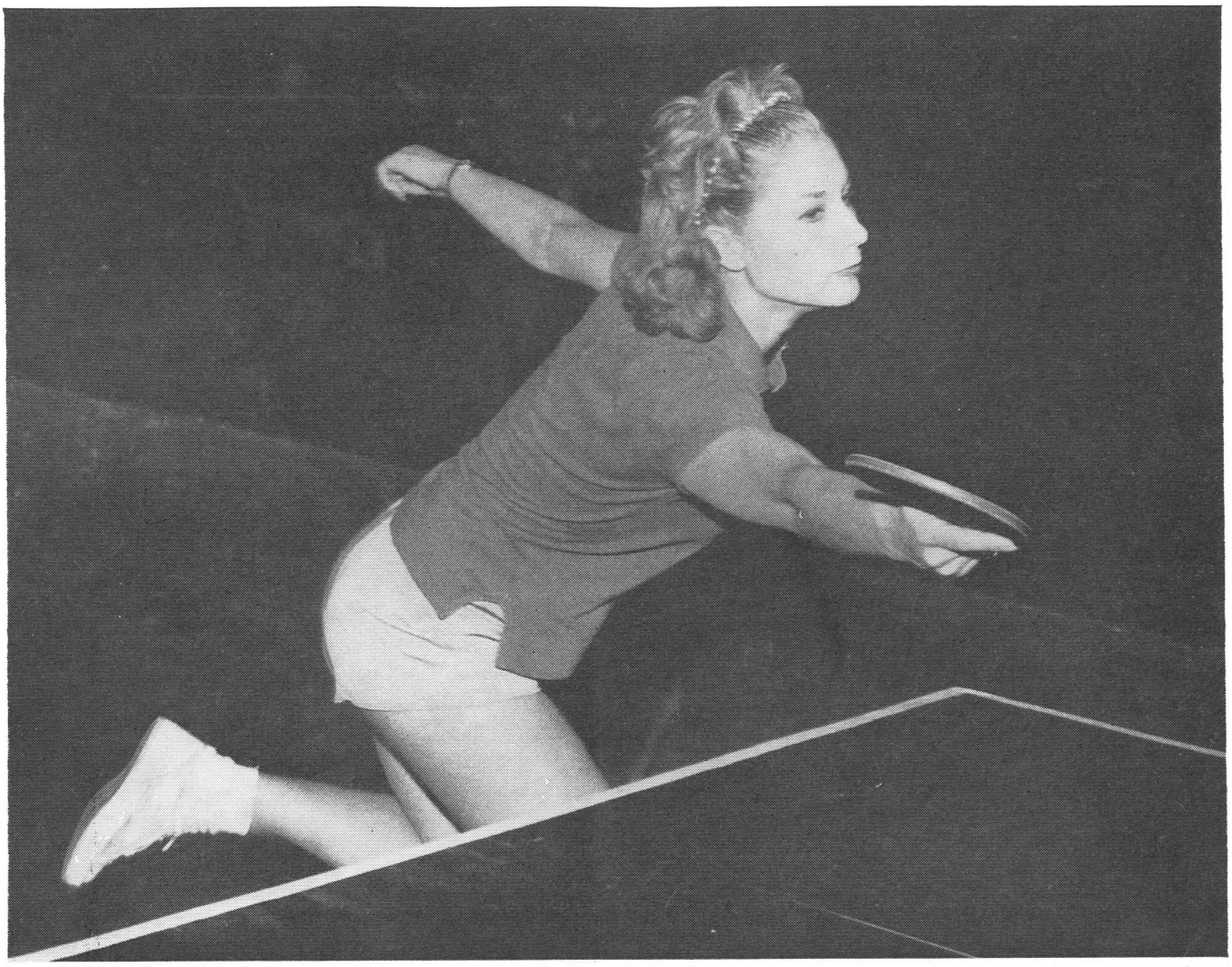

Något vackert att vila blickarna på? Elisabeth Thorsson spelar emellertid även bordtennis av sådant slag, att hon är lika respekterad av den anledningen i pingisvärlden som hon blivit fotografernas älskling på grund av sin förmåga att sprida glamour kring sig. Senast korades hon till skönhetsdrottning vid EM-pingisen i Zagreb.

ningen gick det dock så hyggligt att en bronsmedalj ansågs given men i sista matchen passade de våra på att ta sig en i och för sig kanske välförtjänt men dessvärre ödesdiger tupplur mot Ulvarna. Det fick till följd att en 5:e plats blev Djurgårdens lott. Mindre i behov av sömn var emellertid reservlaget, som i överlägsen stil vann sin serie för andra året i följd.

Och just när bandyisarna gjorde sig beredda att låta sig förintas av vårvärmen hann vårt pojklag avslöja sig som ett glädjeämne genom att vinna sitt mästerskap med finalseger över Nynäshamn.

BORDTENNIS:

Djurgården är åter landets ledande klubb i den ädla pingissporten, och ledningen är kanske mer markerad än någonsin efter en säsong, som gick till ända med SM i Borås. Där kryddades våra framgångar med två SM-titlar genom Elisabeth Thorsson i damsingel och i par i mixed tillsammans med Björne Mellström. En mer övertygande comeback för Elisabeth kan ingen ha önskat sig. Annat än förstås alla hennes motståndare. Hennes avgörande spel i damfinalen lär ha varit något av en thriller. Innan det kom till SM-spel roade sig Djurgårdens dam- och herrlag att var och en på sin kant spela hem det allsvenska guldet. Flickorna gjorde det för 5:e gången i följd. Man bugar sig extra djupt för våra guldflickor Elisabeth Thorsson, Siv Petersson och Ingbritt Molin. Att det blev allsvenskt guld på herrsidan svarade Björne Mellström, Åke Rakell, Anton Bolgar och Hans Weltenius för.

Vad som förekommit i pingisväg på rent stockholmska bord har helt dominerats av Djurgården. Vid DM, som arrangerades av AIK, tvingades svartingarna se oss göra hela tävlingen till ett Djurgårdens klubbmästerskap. Sju av 8 titlar blev vårt utbyte. Vid sidan om hann Siv P:son och Åke Rakell bli nordiska mästare i Helsingfors, den senare i dubbel. Bakom alla dessa mästare och triumfer finns ett rikligt lager förhoppningsfulla juniorer av bägge sorter, vilka också lärt sig föra fram Djurgårdens namn på prislistorna.

BOWLING:

Trots att våra klotrullare tog sitt pick och pack och lämnade Söders höjder för att i fortsättningen bedriva sina övningar ute i Bromma i den nya Åkeshovshallen kunde ingenting hindra dem från att som så många gånger tidigare hantera kloten med både den ömhet och den skicklighet, som krävs för att hålla undan för den allt mer hårdnande konkurrensen. Ännu finns en del kvar av säsongen, men vad som redan varit har gett till följd att Djurgården leder i ligan med goda utsikter att klara serievinsten. Och det är inte dåligt med tanke på att vi i fjol vid samma tid gick och ängslades för att Munko Lindberg och hans band skulle åka ur allsvenskan. Förnyat kontrakt klarades och

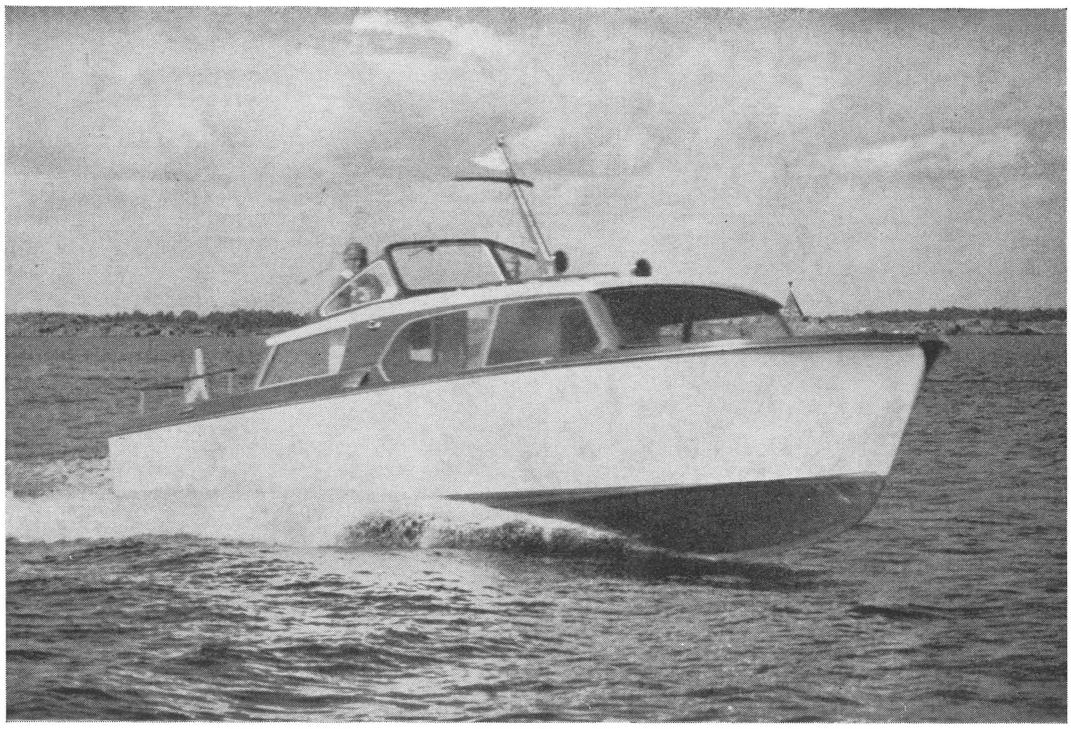

Motorkryssaren "Storö" kravellbyggd i mahogny 8,55 × 2,80

Båtprogram: från Jollar till Motorkryssare

PENTA

Tillbehör - Marinmotorer - Båtbeslag

Scott utombordsmotorer 3,6 hk — 60 hk

Serviceverkstad

Nysätravägen 8 Lidingö, Tel. 65 58 76

Aktiebolaget

GÖSTA BERG

Regeringsgatan 20 Stockholm, Tel. växel 23 04 65

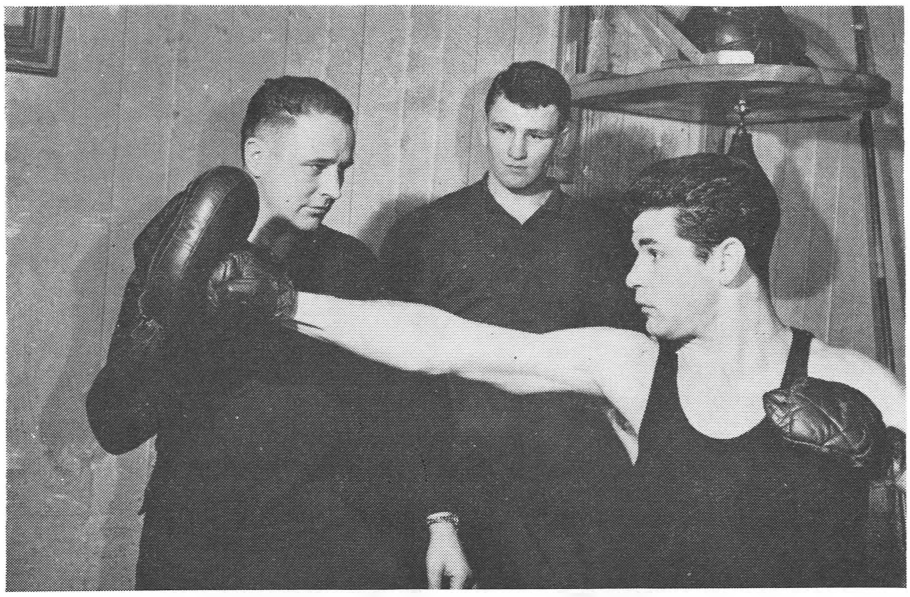

Snygga och prydliga profiler finns det i vår boxningsvärld, och här har fotografen hälsat på i klubblokalen under en träningsstund för att just fastslå att vi inte håller oss med några slagpåsar. Det är tränaren Sixten Lindqvist, som ser till att Pollex verkligen har rätt riktning på sin raka höger, medan svenske juniormästaren Jarl Granberg ser på en smula bakifrån.

nu är vi som sagt på väg mot något extra i triumfväg. Bakom de stora grabbarna finns en riklig återväxt med stark slagkraft. En rad framgångar i DM och andra slagningar bekräftar detta.

BOXNING:

Sedan Ingemar Johansson fick in sin dagsedel sommaren 1959 på Floyd Patterson har det åter kommit en smula socialt anseende in över boxningsringarna. Våra knytnävsledare Bengt Modigh och Kurt Hammargren har aldrig upphört att tro på sin sport och har inte varit rädda att offra all sin fritid för att övertyga alla tvivlare om att boxningen, rätt bedriven som det heter, är bland det hälsosammaste man kan syssla med. Nu blåser det alltnog friska vindar i boxvärlden och för Djurgården kan också redovisas att dessa vindar fört med sig diverse framgångar. Senast gjorde vi ett storkap med tre DM-titlar genom Ingemar Johansson, Teofil Pollex och Robert Dünkelman. När det var dags för juniorboxning i höstas kom det en ny SM-titel genom Jarl Granberg.

Vid SM i Göteborg helt nyligen låg det länge väl upplagt för ett par nya mästerskap för de våra, men skador och underliga domslut kam i sista stund emellan. Varmed Djurgården fick nöja sig med att bli landets näst bästa boxklubb. Inte illa det heller. Mest glädjande är kanske att den kull boxare som nu för våra färger allmänt erkännes ha i dubbel betydelse god stil över sig. Boxningshatarna har därmed ett argument mindre att slåss med.

BROTTNING:

Efter år av hårt och intensivt arbete i de djupa leden börjar våra starka karlar få skörda frukterna. Våra brottare dominerar nu helt på mattorna i Stockholm, men även ute i landet faller det allt mer och mer omkull andra till synes lika starka män, när de stöter ihop med Djurgårdens mattmatadorer. Djurgården vann i stark konkurrens sin allsvenska grupp och gick därmed upp i slutturneringen mellan de fyra stora. Bara aldrig så lite tur och ett och annat nacksving bättre placerat skulle kanske gjort oss till seriemästare, men även en 2:a placering i detta förnämliga sällskap måste betecknas som en bragd. Lennart Öberg och hans trogna medhjälpare i kulisserna har verkligen förstått att handleda sitt folk på rätt sätt. Just nu, kanske i denna timme, är våra brottare i gång i SM-strider i Eriksdalshallen. Kanske vi litet längre fram på kvällskvisten får nöjet rapportera ett svenskt mästerskap. Givetvis genom gamle bataljhästen Edvin Vesterby, som nu upplever en ny vår och blivit stabiliserad karl. (Spådomen stämde bättre än väntat. Det blev två SM-titlar, dels genom Vesterby dels genom Sture Söderqvist.)

I höstas började Edvin denna vår genom att erövra SM-titeln i fri stil i bantamvikt och vid samma tillfälle fick vi vår 2:a svenska brottningsmästare genom Antal Laszlo i weltervikt. I lag blev Djurgårdens den gången 2:a efter Trollhättan. I juniorernas DM i fri stil erövrade Djurgården tre titlar, vid seniorernas DM i samma stil blev det 5 titlar och vid seniorernas DM i grek. romerskt gjorde de våra nästan rent hus genom att knipa 7 titlar av 8. Om inte vår tungviktare Göte Rönn fått en revbensskada skulle alla titlar hamnat hos Djurgården. En del s. k. Svealandsmästerskap och andra segrar inom och utom landet har gett ytterligare belägg på att Djurgården nu åter hör till de stora i brottningen.

HANDBOLL:

Trots degraderingen och trots att några s. k. stjärnor lämnade det sjunkande skeppet lyckades handbollen få upp sin skuta i vind igen, och resultatet av den nya seglatsen är nu så glädjande att en serievinst finns att redovisa. Division III vinkar alltså igen. Vid sidan av serieslitet har laget vunnit lilla DM. 10 lag har varit i gång med betoning på ungdomsverksamheten.

KONSTÅKNING:

Om man i någon sektion kan tala om familjeliv så är det i denna sektion, där det kryllar av mammor, pappor och ungar i alla åldrar, några så unga att man ännu kan se spår i deras ljuslätta ansikten av nappar och andra trösterika mojänger. Man håller sig med ungefär 110 aktiva medlemmar. En placering på prislista i samband med SM-tävling för juniorer finns att rapportera för Christina Carlson, som också blivit klubbmästarinna tillsammans med Anna-Lena Karlsson. Vid DM placerade sig vårt vackra par Annika Blomstrand och Ulf Hedberg på 2:a plats. I samband med uppvisningar inför tusentals förtjusta åskådare har både de nämnda samt Åsa Henningsson och Siv Aronsson visat ögonfägnande saker och detaljer. Siv är för övrigt sekreterare i sektionsstyrelen. Lite fler sekreterare av det slaget vore naturligtvis modellen. Kurt Hammargren i boxstyret har också skyndsamt köpt in ett par skridskor för att ta upp konkurrensen.

SKIDOR, BACKE OCH SLALOM:

För vår backhoppning är ett typiskt mellanår att rapportera. Vare sig i SM eller DM hände något i glädjeväg, men säsongslutet blev dock något så när i och med att Lill-Holger Karlsson blev uttagen i den olympiska truppen till Squaw Valley, där han dock inte fick vara med och hoppa när det kom till kritan. Ett annat glädjeämne just när säsongen var inne i sin sista skälvande minut utgjorde Folke Mikaelsson, som i konkurrens med bl. a. ryssar och norrmän och en del svenskar placerade sig som fin tvåa den stort tänkta tävlingen i Hammarbybacken.

På slalomfronten höll vi oss bättre framme. 1959 års säsongslut presenterade oss en svensk mästarinna i Katinka Frisk, som åkte storslalom med sådan flykt och talang i fjällen kring Kiruna att bara det räckte att utnämna henne till ett bomb-

TRETORN skor och bollar

för all slags sport, gymnastik och friluftsliv

Både toppspelare och nybörjare föredrar **TRETORN tennisskor,** som finns i olika modeller för olika behov — alla med suverän passform.

För **handboll, basketboll och bordtennis** rekommenderas specialmodellen RUSH.

TRETORN -skorna finns hos sport- och skohandlare landet runt.

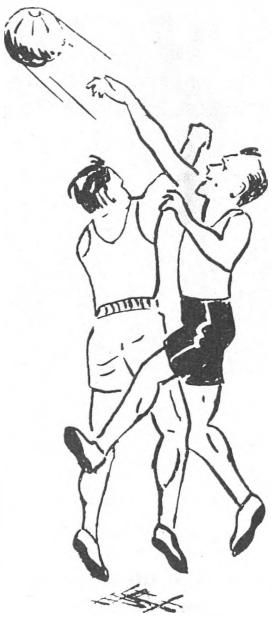

Brassa på med BRASSE — den idealiska bollkängan för träning. Skumplast i plös och runt skaftkanten gör att skon sitter som "gjuten" på foten, som ges en verkligt behaglig och angenäm känsla.

LUFFE — lätt och halksäker specialmodell för **orienterare.**

TRETORN tennisbollar ger bättre bollkontroll och bättre spel på grund av bollarnas enastående jämnhet.

Dessutom bibehåller de längre sina goda spelegenskaper genom den patenterade tillverkningsmetoden.

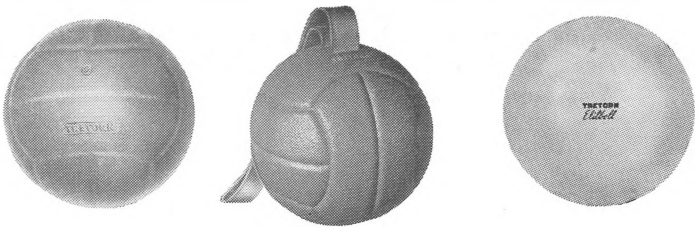

Träningsfotbollen av plast, art. 501, i reglementsenlig storlek och vikt har studs och övriga spelegenskaper som en läderfotboll. Mycket hållbar och lätt att hålla ren.

TRETORN omtyckta och prisbilliga **gymnastikbollar, slungbollar och andra sportbollar** finns hos alla välsorterade sporthandlare.

1891 TRETORN — borgen för kvalitet

HELSINGBORGS GUMMIFABRIKS AKTIEBOLAG TRETORN, HÄLSINGBORG

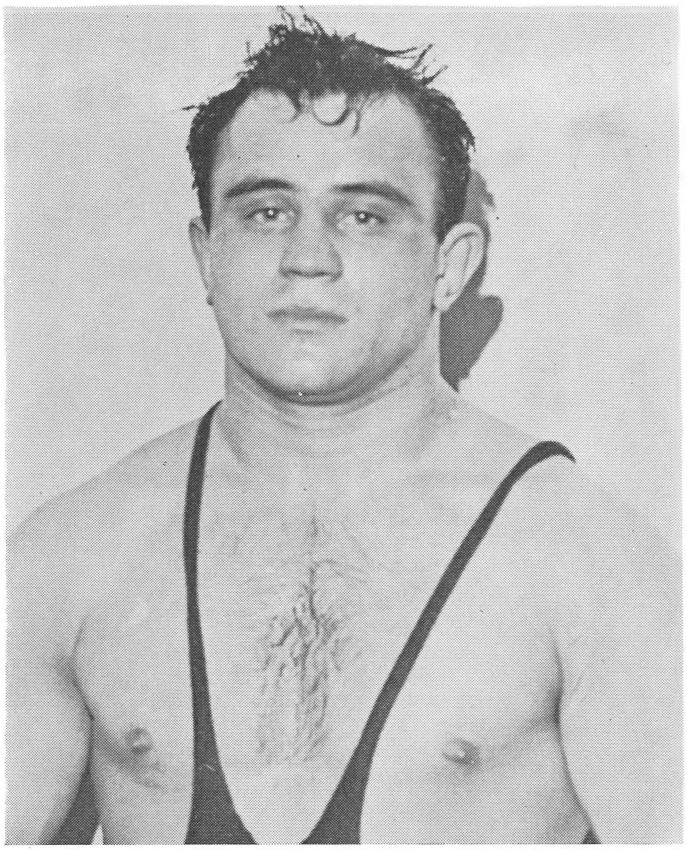

En av våra stora breda gossar i brottning, svenske mästaren i weltervikt Anton Lazslo, som var nära att upprepa sitt mästerskap från 1959 men stoppades av en skada och en oförstående domare.

En stjärna i tennis

Hon kan inte bara spela tennis, vår Martine Zacharias, en av landets ledande i den vita sporten, utan hon är även skön att skåda uppå. Vid senaste internationella evenemanget, Saltsjöbadsspelen, helt suverän.

nedslag. Även i övrigt avslöjade hon mera traditionella resurser som bombnedslag och fick en lång svans beundrare efter sig. På de stockholmska breddgraderna har vi hållit våra ställningar som stans bästa slalomklubb med individuella och lagsegrare i DM. Ett gott namn att hoppas på: Hans Hedjersson, som vann juniorernas slalom-DM. Äpplet faller inte långt. Pappa och farfar ha tillräckligt med SM-guld att pigga upp ätteläggen med och få honom att lägga på ytterligare ett par kol.

DAMIDROTT:

De av våra flickor som inte övar i sådana sektioner som konståkning, bordtennis, slalom och orientering utan hör hemma i sin egen damsektion, har inte legat på latsidan. Några mästerskap finns inte att redovisa den här gången men mängder av gott arbete har uträttats. Bandylaget skaffade sig i god tid en helt ny kedja med unga friska flickor och när det verkligen slog för denna kvintett slog det ordentligt. En seger över Artemis med 5—1 pryder resultatlistan. Handbollaget nöjde sig bara en säsong i den lägre serie, där man hamnade i fjol. Det blev raka marschen upp i klass 1 igen med storseger i finalen över Enskedefältet och som belöning därför en drömresa till Visby. I fråga om laget i innehandboll citerar vi ur damsektionens egen årsberättelse om orsaken till att segrarna blivit mycket få: det beror på att flera av flickorna gått in för att utöka Djurgårdens Idrottsförening och att en del rest i väg utomlands för att lära sig främmande språk. Medan allt detta pågick blev laget näst jumbo. B-lag, juniorlag och flicklag, motsvarande pojklag alltså, hänger annars fint med i svängarna. Och även i övrigt jobbas det med äkta Djurgårdsintresse i de djupa leden i denna sektion. Vid sidan om det rent idrottsliga har man avslöjat en del fina fynd som kan både sjunga och spexa. Grammofonbolagen har haft trevare ute.

ORIENTERING:

Livlig verksamhet på den inre fronten. I tävlingssammanhang har det varit motigare, men vissa tecken tyder på att ljusare tider kan stunda.

CURLING:

Arbetar tyst men målmedvetet och i årsrapporten finns också en del vackra framgångar att inregistrera.

FRI IDROTT:

Här handlar det mest om Törnrosasömn, men vid åtminstone ett tillfälle har ett livstecken förekommit. Det skedde i samband med att årsavgiften till förbundet inbetalades med 10 kronor. Allt i hopp att en vacker dag något skall hända och visa att tian innebar en god kapitalplacering.

INTERNATIONELLT:

Som bevis på slagskraften hos våra järnspisar, hos våra brottare, ishockeyspelare, boxare, pingishejare och andra finns att notera att dessa i flera sammanhang måst gå i elden för fosterlandets skull. Landslaget i fotboll hör till de flitigaste när det gäller att låna våra spelare, antingen det gäller för A- eller B-kamper eller juniorkamper. Likadant i ishockey. Senast hade vi tre lejon med i de olympiska lekarna, men laget i övrigt innehöll visst mest tandlösa lejon, varmed det inte blev något större i glädjeväg.

När de våra anförtrotts internationella landslagsuppdrag har de alltid varit en prydnad även för Djurgården. Det finns anledning slå fast detta i särskilt sammanhang.

ÖVERSTYRELSEN:

Överstyrelsen startade verksamhetsåret med en man mindre i sin besättning än den ordinarie skeppslistan har fastställt. Senaste årsmötet gav styrelsen rätt att adjungera en lämplig kraft. Någon sådan kunde inte spåras upp i brådrasket. När därtill skattmästaren av privata skäl läm-

REKORD

slår man inte varje dag men ypperliga resultat når man ofta med ett piano eller TV från

Akke Lundqvist

Regeringsgatan 85, tel. 23 11 35 Stockholm

Bekväma betalningsvillkor

nade sin befattning, hade av sju små negerpojkar blivit bara fem. De hade också mest med s.k. negerpengar att syssla. Små små belopp med vilkas ransonerande det gällde att hålla liv i icke självförsörjande sektioner. Arbetet för överstyrelsen har varit mycket hårdfört. På slutet av säsongen adjungerades två krafter till styrelsen i form av Sten-Otto Liljedahl och Henry Nord.

Överstyrelsen har under året haft äran få inregistrera sin andra föreningsmedlem från kungahuset. Prinsessan Birgitta, som gjorde entré i vår krets för något år sedan, tog så ofta med sig lilla syster Désirée på våra fotbolls- och ishockeymatcher, att även hon förstod vilka färger som borde vara hennes. Hon skrev alltså snabbt på gällande övergångshandlingar och därmed har vi fått dubbelt så mycket kungligt och blått blod i vår krets som tidigare.

Överstyrelsen har vidare öppnat sin famn mot tre nya idrotter, tennis, fäktning och cykel. Det blir årsmötets sak att avgöra om deras planerade sektioner, men i väntan på klarsignal har de tre redan kört igång på ett sätt som gett eko i olika avseenden. Framför allt fäktarna har redan hunnit börja röra om i den stora fina världen och fått gamla anrika sällskap att rynka på näsan. Ett gott tecken.

I samband med ekonomiska ting är det värt att notera den idé, som kan sammanfattas i två ord: Löfbergs lila. Det var ishockeypappa Arne Grunanders idé för att få pengar till föreningskassan. Ledig annonsplats på mästartröjor i ishockey. Många var spekulanterna men eftersom Arne är van att sälja sig dyrt föll den ena annonsören efter den andra ifrån. Kvar stod till sist Löfbergs och bägge parterna är vid det här laget överens om att med gåvor och gengåvor kommer man långt. Djurgården fick några kronor och Löfbergs får sitt kaffe känt som mästarfika. Idén lånas gratis ut till andra sektioner.

Med ett tack till de aktiva och till alla ledare i sektionsstyrelserna, vilka antingen i det tysta eller utåt så att det hörts vida omkring, varit med och format detta års Djurgårdshistoria riktar styrelsen ett tack för god vakt. Det kommande året kommer att kräva ännu mera. Många är ute efter vår skalp. Det är alltid en följd av stora framgångar, men står vi blott eniga och beredda till nya offer finns all anledning tro på framtiden. Inför vårt 70:e år kan vi redovisa bortåt 2.000 arbetsivriga kämpaglada djurgårdare. Med så många händers hjälp kan vi med lugn börja vårt stora jubileumsår.

(Ur årsberättelsen 1960 sammanställd av sekreteraren Karl Liliequist på överstyrelsens uppdrag.)

Kungliga medlemmar

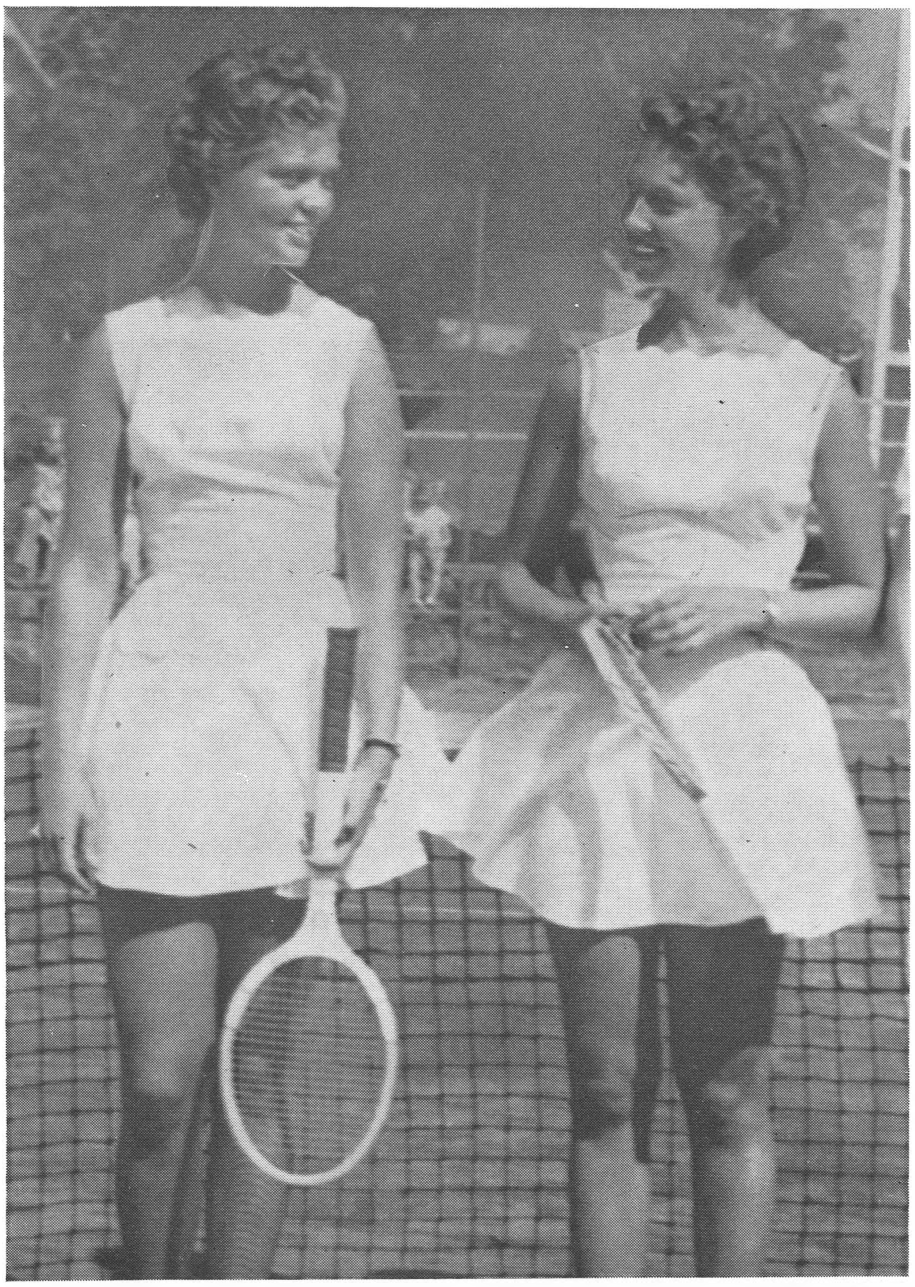

Djurgårdens två kungliga medlemmar, prinsessorna och systrarna Birgitta och Désirée, skojar med varandra efter en tennismatch. Solskenshumör. På Råsunda är de mera allvarliga, när det låser sig för vår fotbollskedja.

Désirée skrev på vid DIF:s guldfest

Utan att direkt slå klackarna i taket, men givetvis i hög stämning och med den obligatoriska champagnen på serveringsbrickan, firade Djurgården på söndagskvällen sin guldseger på ett hotell vid Brunkebergstorg. Från när och fjärran strömmade det in telegram. Flertalet av de allsvenska klubbarna med Hammarby och Gais som först i raden uppvaktade med telegrafiska lyckönskningar. Även Stockholmskamraterna var med på ett hörn och kallade sig själva för »den vanartiga kusinen».

Alla guldmedaljörerna var förstås på plats och hyllades efter förtjänst som det brukar heta. Stig Gustafsson, backen som alltid får arbeta i skuggan av de »stora», uppmärksammades särskilt för sin insats att vara en värdefull länk i maskineriet.

Verklig glädje och tacksamhet. Tre djurgårdare kramar om varandra efter guldfinalen. Till vänster blickar Stig Gustafsson mot oss och den andra pannan tillhör Hasse Karlsson. Mellan sig har de Tumba Johansson. »Har aldrig varit lyckligare», sade Tumba.

HEDERSMÄRKEN 1960

Vid årsmötet 1960 utdelades förtjänstmärket (hedersmärket) för 10 års troget och framgångsrikt arbete inom Djurgården till följande:

Åke Barrling, fotboll
Jompa Eriksson, fotboll
Evert Lindbergh, bowling
Gunnar Bengtsson, bowling
Allan Nordlander, bowling
Tore Emneryd, bandy
Bertil Anér, brottning
Torsten Edblom, brottning
Stig Elmblad, bordtennis
Gun Hellman, damidrott
Christina Allinger, damidrott
Lennart Björklund, handboll
Rickard Eriksson, orientering
Folke Mikaelsson, skidor

Åke Dunér, Sigge Bergh och Nocke Nordenskjöld svarade för det mesta i fråga om hyllningstalandet. Spelarna försökte med att i korus ropa »vi vill höra vår kapten» få Sigge Parling att öppna munnen och uttrycka några åsikter, men »Sluring» föredrog att sleva i sig glacen i dubbla portioner och lovade att återkomma i en trängre krets.

Föreningsbasen Åke Dunér berättade att prinsessan Birgitta utbett sig att per telegram till sin nuvarande uppehållsort i München få reda på »hur det gick». »Får jag be fotbollssekreterare Gunnar Lundqvist skicka i väg ett telegram därom», föreslog talaren.

»Det kan Tumba göra», överrröstades han emellertid av Jompa Eriksson, som därmed fick kvällens ljudligaste skrattsalva på sitt konto.

»Råsunda är för stort för landslaget, för litet för Djurgården», framhölls det i ett av talen, och vidare konstaterades fotbollstriumfen innebära Djurgårdens tionde SM för i år. »Den som tittar efter i almanackan skall finna att det är tacksägelsedag i dag, vi har anledning komma ihåg det», var en annan turnering i talen.

Ytterligare en medlem i Djurgårdens stora familj »skrev på» i samband med Djurgårdens triumf. Det var prinsessan Désirée, som begärt att få bli ständig medlem i samma förening, där syster Birgitta tidigare registrerats som medlem nr 2.001. »Jag har alltid hållit på Djurgården och länge tänkt få bli medlem», förklarade hon i en paus under matchen, innan guldmedaljerna var klara.

Hasse Tvilling var närmast att bli 12:e guldmedaljören, men nådde inte tillräckliga antalet (minst en mer än hälften av 22 matcher). Han blev dock snabbt tröstad genom att han tilldelades Djurgårdens guldklocka till sådana spelare som gjort minst 300 seriematcher. Han blev därmed den fjärde i raden. Tidigare guldklocksmän heter »Cacka» Andersson, Knivsta Sandberg och Sigge Parling.

(DN)

Nya män vid rodret

Guldregn vid årsmötet 1960

Årsmötet 1960 har lagts till handlingarna. Härnäst det blir årsträff i Djurgårdens Idrottsförening handlar det om vårt 70:e årsmöte. Inför det jubileumsår, som därmed stundar behövs det många och friska krafter, och det var väl också i någon mån orsaken till att årsmötet 1960 fann det i högsta grad motiverat att stärka överstyrelsen. Det blev en del ändringar vid styrelsevalet. Åke Dunér fick givetvis förnyat förtroende att svinga ordförandeklubban ett år till, och Kalle Liliequist stannade kvar som sekreterare. Hilding Lövdahl förblev också styrelsekretsen trogen. Men sedan kom det in nytt folk.

Som vice ordförande efter Karl-Erik Nordlund, som mätt på ära och arbete beslutat stiga av, valdes Alf Lundquist från fotbollsstyrelsen. Det var ett snabbt avancemang ur de djupa leden, eftersom »Affe» inte hunnit jobba bland bollsparkarna mer än ett par tre år. Den tiden hade emellertid räckt att avslöja honom som en man med vidare utblickar över föreningsjobbet. Fastän han i det sista tvekade om han skulle lämna de kära fotbollsspelarna, förklarade sig »Affe» 5 minuter före 12 beredd att stärka överstyrelsen och valdes också med säker majoritet.

På en styrelsepost som stått tom ett år kom Henry Nord in efter att ha blivit lösgjord från jobbet som lagledare i fotboll och vice ordförandejobbet i ishockey.

Att skaka fram en skattmästare hör ihop med en förening av Djurgårdens omfattning inte till de lättare uppgifterna. Men en djupdykning ned i leden gav till resultat att gamle orienteraren Bosse Hedvall, som under senare år hört till revisorernas skara, befanns vara klippt och skuren att ha hand om våra pengar.

Och så behövde vi ytterligare en klok och förståndig man att fylla ut 7-mannakretsen med. Valet föll på doktor Sten-Otto Liljedahl, som för den stora allmänheten mest var känd som fotbollslandslagets medicinman men som i tidigare dagar sysslat mycket med klubbjobb under sin tid i Motala. Han valdes nu också in så att det bara sjöng om'et. Den nya styrelsen har därmed även fått en man, som kommer att hålla reda på alla krämpor, antingen verkliga eller bara inbillade, men dessutom kommer Sten-Otto att hålla framför allt fotbolls- och ishockeystjärnorna varma. Han vet det mesta om hur det skall laddas upp.

Utöver styrelsevalet hände inte mycket i nyhetsväg. Det bara konstaterades att Djurgården lagt ett enastående idrottsår bakom sig och att vi expanderat med tre nya sektioner, vilket här och var gjort vissa andar oroliga för att vi tagit på oss för mycket. Men årsmötet tyckte det bara var bra att visa livskraft, och gamle käm-

pen William Borgström, som var med på den tiden det begav sig, sade sig särskilt glädjas åt att cykel kommit på vårt program igen. Djurgården hade i början av seklet cykel som en mycket framstående idrottsgren, berättade han, och det handlade nu alltså inte om att ta upp en ny idrott på vårt program utan att få liv i en gammal fin gren på Djurgårdseken. Det blev heller aldrig någon som helst diskussion om att inte cykel, fäktning och tennis skulle officiellt finnas bland våra sektioner, som därmed hade nått upp i summa 18. En del är mycket kraftiga, en del behöver skjutas på för att få upp tempot. Men det var inte årsmötets sak att diskutera den detaljen.

Vid årsmötet plockade Nocke Nordenskjöld fram Åke Dunér, som med anledning av sin nyligen firade 50-årsdag blev föremål för en av Nockes populära presentationer och halvt skakades ihjäl med ryggdunkningar och handtryckningar på ett sätt, som Nocke är mästare i. Och ovanpå det blev det föreningens guldmedalj att i gulblått band bäras på bröstet.

Senare på mötet avtackades även avgående Karl-Erik Nordlund och Ingvar Norén och behängdes på samma välmotiverade sätt med guldmedaljer.

Därmed var de inte slut med guldet. Fotbollsstyrelsens kassaman Arne Malmgren, som lämnat sitt ordinarie jobb i sektionen, fick guld, och samma ädla vara tilldelades starke mannen i brottning Lennart Öberg, som vid tillfället dock befann sig i Eriksdalshallen för att säkra ett par SM-titlar åt Djurgården. Det lyckades också, och när Lennart senare på kvällen anlände till årsmötet hade hans guldmedalj av den anledningen fått extra fin patina över sig. Gladare guldmedaljör har inte skådats sedan Eldkvarn brann.

Till ett shownummer av stora mått gjorde Nocke Nordenskjöld utdelningen av Sällskapet Gamla Djurgårdares guldplakett. Den hade för året beslutats tilldelas Sven Johansson, alias Tumba-Johan, och tacksammare partner i ett shownummer för Nocke kunde ju inte hittats fram. Nocke och Tumba höll också låda i bästa radio- och folkparksstil, och församlingen i stolarna trivdes högeligen.

Mängder av andra utmärkelser — silvermedalj till Erik Extergren och 5-årsplaketter till Elisabeth Thorsson, Hasse och Stig Tvilling, Lasse Björn och några till som vunnit mer än fem SM-tecken — avrundade det hela. Och så östes det ju också diplom över ett par hundra av våra framgångsrikaste män, kvinnor och barn. Dessutom delades det ut föreningens hedersmärke för minst 10 års stora gärningar i Djurgårdens tjänst till ett 15-tal berömdheter.

Ovanpå det hela talade Åke Dunér både erkännande och allvarsamma ord till medlemmar och betonade inte minst vikten av att kamratskapet och ärligheten sattes högst. Överhögheten måste åtlydas. Den överhöghet som står ansvarig för föreningen, betonade Åke, och lovade extra skärpning mot vissa tendenser. Det kunde nog behövas. Att hålla ihop en stor familj kräver lojalitet och respekt av alla och hos alla.

Sedan var det dags att övergå till maten och att ovanpå det dansa en smula till en trivsam orkester, som ställts till vårt förfogande av nye medlemmen Decca-kungen och baronen Wilhelm Bennet. Som dock inte vill heta annat än Wille och själv tycks kalla sig Lilla Wille. En trivsam pjäs även han.

Omsider var årsmötet slut och nu är siktet inställt på den 12 mars 1961. Då ska vi trivas. **K. L.**

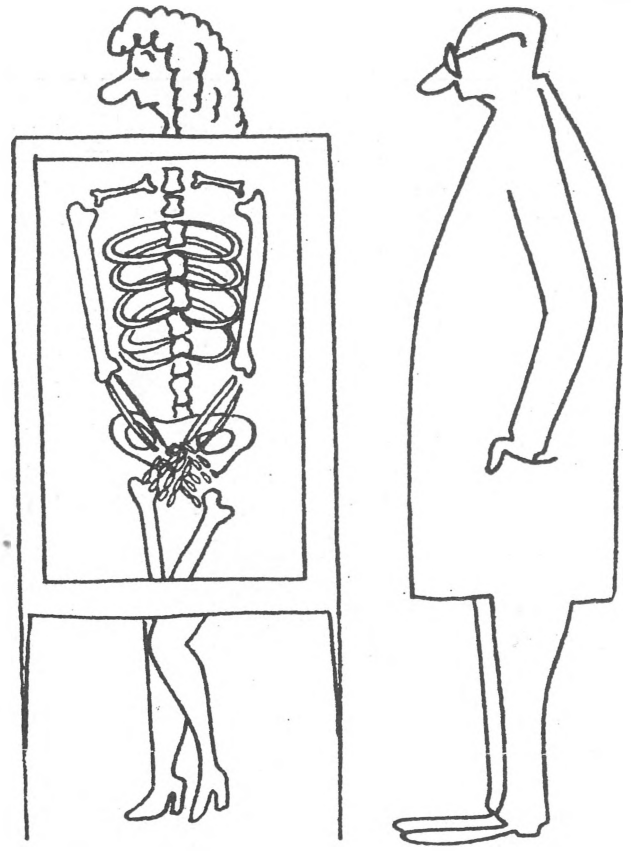

Damsektionen hos Sten-Otto

Vi har fått en doktor i Djurgårdens överstyrelse i form av Sten-Otto Liljedahl. Även våra damer har naturligtvis rätt att konsultera honom. Så här tänker sig tecknaren ett första-gångs-besök hos honom.

MÅL AV STEN-OTTO bröt bandymatch

I yngre dar spelade Sten-Otto Liljedahl en inte dålig fotboll och bandy, och när han kom till Stockholm för att studera på Karolinska var han inte sen att ställa sina talanger till förfogande för bandylaget. Karolinska Institutet har sedan urminnes tider lidit brist på bandyspelare, så Sten-Otto hade inte särskilt svårt att kvalificera sig i det lag, som ofta måste ställa upp utan fullt antal spelare...

Vid en final på Stadshagen spelade Karolinska mot Högskolan och trots att Sten-Otto kämpade med en sjusärdeles glöd kunde han inte hindra Högskolan att plocka in mål efter mål. På slutet tilltvingade sig Karolinska i alla fall en hörna, och nu inträffade undret. Sten-Otto klev fram och sopade på direkt på hörnslaget och som ett streck flög bollen i mål. En drömträff. Bägge lagens spelare blev så förtjusta över fullträffen att de rusade fram och hissade Sten-Otto på en gång. Han blev föremål för alla slags hyllningar och man började bära honom i gullstol från planen. Under tiden stod domaren och visslade i sin pipa för att få spelarna att komma ihåg, att matchen inte var slut utan att de måste återuppta spelet. Det gick nu inte något vidare. Bägge lagen tyckte det räckte med denna förnämliga slutpunkt på matchen. Högskolan ledde ju ändå med 12—1, så det var ingen idé att fortsätta. Domaren tyckte dock att han skulle anmäla alla spelarna för trots och skickade rapport till tävlingsledningen. Där kom dock anmälan bort.

Låt oss ge hjälp till självhjälp

Affe Lundquist slår ett slag för nya linjer

Hjälp till självhjälp — är det inte en linje att gå efter i tider som dessa, då det talas om 10.000-kronorsfall, pengar under bordet, bilar, våningar, TV-apparater och massor med andra favörer, som storstjärnorna, antingen de hör hemma i fotboll, ishockey och bandy eller bland skidåkare, boxare och 1.500-meterslöpare anser sig ha rätt till. Den som gör sig den frågan hör i detta sammanhang hemma i Djurgården och heter Alf Lundquist, numera i överstyrelsen efter att tidigare ha sysslat med fotbollsärenden. Alla vi som på nära håll lärt känna »Affe», vet att den som i sista stund skulle vilja ha ut någon favör av sin klubb är just »Affe». I stället är hans lycka fullständig, när han får rycka in och hjälpa någon grabb med någon personlig tjänst. Därför finns det också gott om yngre folk med hemortsrätt i Djurgården på hans arkitektkontor. Där gör grabbarna rätt för sig, så »Affes» hjälpsamhet har bara stärkt firman.

I ett tidigare nummer av denna förnämliga tidskrift presenterade vi Affe Lundquist som »mannen med pansarbilen». Den här gången skulle vi kunna presentera honom som mannen med ett gott och rymligt hjärta. Visst kan Affe säga ifrån och ryta som en sårad gorilla, men mellan varven är han snäll och vänlig och hans i sten huggna ansikte spricker då gärna ut i brett leende. (Särskilt när konståkarflickor är i närheten, säger vår expert på flickornas figuråkning ...)

Men det här skulle alltså handla om Affes synpunkter i ett aktuellt ämne. Han kom i pressläggningsögonblicket upp på Djurgårdarens redaktion och utan att någon hann be honom om det, tog han vår enda stol i besittning, lade upp ena benet på bordet och plockade upp ett papper ur innerfickan.

— Säg, redaktören, kan man få lämna ett bidrag?

I tanke att det var ett bidrag av visst ekonomiskt värde svarade redaktören med ett försök att verka överraskad:

— Ja, gärna och hur mycket rör det sig om?

— Jo, tidningens bästa bidrag, en artikel med synpunkter.

— Jaså, inget annat, kom redaktörens ointresserade replik, låt oss se kråkfötterna.

Inga bilar ...

Och därmed presenterade Affe oss följande bidrag, som onekligen innehåller en del synpunkter.

— Jag har vid åtskilliga tillfällen funderat över varför det ska vara förbjudet för en klubb att hjälpa en idrottsman. Men tanke på att klubben kräver så mycken tid och så hård träning av sina stjärnor säger ju varje eftertanke, att vederbörande inte hinner med att slåss lika hårt på den civila marknaden som hans arbetskollegor. Men den hjälp jag tänker på i detta sammanhang handlar inte om pengar, inte om bilar eller liknande »gåvor». Det är ju bara fördelar för stunden. När pengarna är slut eller när bilen är slut, så står stjärnan lika fattig som han var när han började och dessvärre efter i konkurrensen på arbetsmarknaden.

»Affe» Lundquist är alltid samlad och skärpt, när han skall spela ut. Mästare på gurka och rams.

Sådan hjälp sätter jag därför inte högt. Den kan i stället stjälpa. Nej, låt oss i stället hjälpa till med utbildning i ett yrke, med studier, med förkovring i hans nuvarande jobb etc., så att han när han är slut i främsta ledet som idrottsman, när han alltså blivit 30—35 år, har något att falla tillbaka på, att leva på. Det är ju så att den dag stjärnan inte längre är någon stjärna, då glöms han snabbt.

Köttgrytan tar snart slut

Ofta siktar ju idrottsstjärnorna mycket kortsiktigt. Mesta förmåner och minsta uppoffring så länge de är med i svängen. När svängen är slut och förmånerna — dit hör t. ex. segerpremier — också är slut, då först begriper han kanske vad klubben betytt för honom och vad han samtidigt kunde ha gjort för att säkra sin framtid. Man får inte leva som om varje dag är den sista och tro att en plats vid allsvenska köttgrytan gäller för hela livet. Det fordras ambition hos en grabb för att inse att det kommer något efter den dag, då stortävlandet är slut.

Man vill att en idrottsman skall vidga sina vyer och tänka mer framåt i tiden. Tänk bara på vilka möjligheter det bjuds på under de utländska resorna, men hur många av de aktiva utnyttjar sådana tillfällen? Inget är så bildande och utvecklande som resor.

Därmed är jag strax inne på min idé om utbildning. Vi har inte rätt att begära att en hårt engagerad idrottsgrabb skall ha ekonomiska resurser att kosta på sig en utbildning vid sidan av jobbet. Man får många gånger vara belåten om han hänger med någorlunda i den takt hans jobb kräver. Han tvingas kanske vara hemifrån fyra kvällar i veckan för träning och blir givetvis handicapad i konkurrens med sina jobbarkompisar. Här borde klubben ha rätt, jag vill nästan säga skyldighet att hjälpa till, men det får vi inte. Reglerna är sådana. Men nog skulle alla parter tjäna på att grabbarna kunde ges någon möjlighet till studiebidrag. Låt det gärna gälla som lån. Naturligtvis skulle studierna ske under någon slags kontroll så att en förslagen »studerande» inte slängde läx- och läroböckerna och gjorde sig glada dagar på studielånet.

Klubben skulle hjälpa sin man att välja den lämpligaste levnadsbanan. Klubben skall också förstå om en grabb föredrar att stanna hemma i samband med en utlandsturné när hans studier så kräver. Då ska reserverna få chansen följa med i stället.

Ingen råg i ryggen

Men detta var vid sidan om mitt egentliga ärende. Det är först som sist ett förslag att klubbarna ska få rättighet att ge sina idrottsmän möjlighet att förkovra sig i sitt yrke, att studera och komma sig fram på den civila arbetsmarknaden. Det skulle betyda mycket. Vi ledare skulle inte behöva gå och skämmas över att vi kört grabbarna så hårt, att de inte hunnit med i konkurrensen på yrkesfronterna. Vi har dock ett visst ansvar som fostrare av idrottsungdomar. Att sticka åt dom en slant, en bil, en lägenhet eller något åt det hållet är motsatsen till hjälp. Det bara ger smak på mera lättvunna favörer och ger ingen råg i ryggen, ingen ambition att ta ordentliga tag och ingen känsla för vad framtiden kommer att kräva. Jag tycker att dom som sitter och bestämmer i dylika saker, skall ompröva sin inställning. En hjälp till förkovring i det jobb, som räcker längre än fotbollsåren räcker, skulle även samhället tjäna på.

Alf Lundquist

När guldet säkrades höll Råsundas 50.000 andan

Den sparken kommer Råsundas 50.750 åskådare (48.925 betalande) aldrig att glömma. Det var guldfinalens sista spark. Bebben Johansson vänsterinnern i Göteborgskamraterna, trasslade sig nästan helt igenom Djurgårdens retirerande försvarsskansar och nu gällde det om han med denna absolut sista spark skulle ändra 1—1 till 2—1 och därmed beröva blåränderna det guld, som länge legat klart.

Publiken höll andan. Skottet fräste i väg mot målet, men där stod Arne Arvidsson på vakt, kanske mer nervös än alla andra i det här sammanhanget, och kastade sig som en hopkrupen katt efter den luriga bollen. Den fastnade i hans famn, och därmed var saken klar. 1—1 och Djurgården förtjänta mästare.

Man andades ut på läktaren. Lättad stämning hos de Djurgårds-trogna, besviken stämning hos dem som in i det sista hoppades på Göteborg. Ödet höll på att spela Djurgården ett spratt i sista momangen, men i rättvisans intresse hände ingenting så omänskligt. Djurgården hade dessförinnan gjort en överlägsen första halvlek (7—1 i hönor), som kvalificerat till en större ledning än futtiga 1—0 på en straffspark genom Birre Eklund. I övrigt blev det ingenting av med de stora feta målchanserna.

Livsfara...

När »Fölet» Berndtsson 6 minuter in på andra halvlek nickade in Göteborgs kvitteringsmål fanns det anledning ana att de hårt spända Djurgårdsnerverna skulle komma i olag och att uvecklingen kanske skulle vända på sig. De var också vad som skedde. Göteborg började undan för undan vinna mark och med kallt och listigt spel få Djurgården ur balans. Visserligen blev det ingen solidare överlägsenhet från Göteborg, men det var uppenbart att framstötarna var »livsfarliga» för det hårt pressade blårandiga försvaret och att det inte skulle behövas mycket för att tillfälligheterna skulle driva sitt alltid lika nyckfulla spel.

Djurgården satsade alltjämt rätt friskt på sin offensiv, men den hade inte längre första halvlekens friskhet över sig. En och annan öppen chans dök förvisso upp, men det stod skrivet i stjärnorna att »Jompas» och »Tumbas» skor alltid skulle komma aningen av millimetrar för sent.

Det gällde nu att slå vakt om försvaret och en del »fisklir» sattes in för att få tiden att rinna i väg. Det såg kanske inte så vackert ut, men i krig och kärlek... Djurgården ville inte i sista stund tappa guldet. Fast det var ju på håret i matchens sista spark.

Djurgården gick på en gång för högvarv och första kvarten blev mycket kritisk för göteborgarna. I 4:e minuten var försvaret så illa trängt, när Birre Eklund bröt fram för att ta hand om Hasse Karlssons framspelning, att det behövdes ett krokben för att hejda honom.

Domaren tvekade inte att visa på straffpunkten och Eklund sände bollen i nät under Lasse Andersson. Det skulle bli Djurgårdens enda mål.

Fortsättningen tydde annars på att Djurgården skulle ha sin vackra dag. I 5:e minuten slog Birre Eklund bollen i stolpens utsida och sedan var Hasse Karlsson och »Jompa» Eriksson framme i givna lägen utan att det blev nätmusik. Vid »Jompas» chans dök Holger Hansson upp på mållinjen och räddade till hörna. Senare öppnade Knivsta-Sandberg för »Jompa» Eriksson, som dock tydligen fastnat i matjorden och helt enkelt inte kom sig för att nappa på denna chans.

Inte vän med bollen

Djurgården frångick sin vana att spela plattlir i första halvlek och komma starkt efter pausen. Nu hade man beslutat satsa friskt på offensiven från början och för en gångs skull klaffade också spelet riktigt hyggligt. Att det sedan brakade ihop var närmast en nervhistoria och att spelarna tagit ut sitt bästa i ett tidigt skede.

Med ett jättesprång flyger Hasse Karlsson över Malmökamraternas målvakt Henry Christensson, som den här gången lade beslag på bollen men vid andra tillfällen tvingades hämta den ur sitt nät. Det var en match som Djurgården vann under guldåret.

DECCA toppar tabellerna

MONO LP STEREO

KLASSISKT

BACH
Brandenburgerkonserter:
nr 1, F-dur o. nr 6, B-dur
Stuttgarts Kammarorkester
Dir.: Karl Münchinger
SXL 2125 (s) LXT 5198 (m)

BEETHOVEN
Cymfoni nr 5, c-moll, op. 57
Egmont-uvertyr, op. 84
Romanska orkestern i Genève
Dir.: Ernest Ansermet
SXL 2003 (s) LXT 5525 (m)

BIZET
Carmen svit
Arlésienne svit
Romanska orkestern i genève
Dir.: Ernest Ansermet
SXL 2037 (s) LXT 5461 (m)

DVORAK
Symfoni nr 5, e-moll, op. 95
"Från Nya Världen"
Wiens filharmoniska orkester
Dir.: Rafael Kubelik
SXL 2005 (s) LXT 5291 (m)

GRIEG
Ur musiken till "Peer Gynt", op. 23
Morgonstämning — Åses död — Anitras dans — I bergakungens sal m.m.
Londons symfoniorkester
Dir.: Øivin Fjeldstad
SXL 2012 (s) LXT 5441 (m)

LEHAR
"Glada Änkan" — kompl. inspeln.
Hilden Güden, Per Grundén m.fl.
Wiens Statsoperas kör o. ork.
Dir.: Robert Stolz
SXL 2022/23 (s) LXT 5448/49 (m)
"Glada Änkan" — utdrag ur ovanst.
SXL 2133 (s) LXT 5520 (m)

LISZT
Pianokonsert nr 1, Ess-dur
Pianokonsert nr 2, A-dur
Solist: Julius Katchen
Londons filharmoniska orkester
Dir.: Ataulfo Argenta
SXL 2097 (s) LXT 5330 (m)

RIMSKIJ-KORSAKOV
Scheherezade, symfonisk svit, op. 35
Paris Konservatorieorkester
Dir.: Ernest Ansermet
SXL 2086 (s) LXT 5082 (m)

TJAJKOVSKIJ
Symfoni nr 6, h-moll, op. 74
"Pathétique"
Wiens filharmoniska orkester
Dir.: Jean Martinon
SXL 2004 (s) LXT 5433 (m)

POPULÄRT

STANLEY BLACK och hans ork.
"Top instrumental hits"
Holiday for strings — Ebb tide — Tvelfth street rag — Lullaby of Birdland — Blue tango m.fl.
SKL 4053 (s) LK 4306 (m)

CARMEN CAVALLARO
"The Eddy Duchin Story"
To love again — Shine on harvest moon — Whispering — Chopsticks — Brazil m.fl.
STA 3005 (s) LAT 8119 (m)

FRANK CHACKSFIELD och hans ork.
"Evening in London"
Hometown — The bells of St. Mary's — Lambeth walk — Goodnight, Sweetheart m.fl.
SKL 4057 (s) LK 4257 (m)

SAMMY DAVIS JR
"Sammy Davis at the Town Hall"
Something's gotta give — Hey there — My Funny Valentine — But not for me — Chicago m. fl.
STA 3012 (s) LAT 8296 (m)

TOMMY DORSEYS ORK. med WARREN COVINGTON
"Tea for two cha chas"
Tea for two cha cha — Por favor — Patricia — Dardanella cha cha — Trumpet cha cha — Dinah cha cha m.fl.
STA 3009 (s) LAT 8286 (m)

TED HEATH AND HIS MUSIC
"Hits I missed"
High noon — Ebb Tide — 12th Street Rag — Swedish rhapsody — My foolish heart — Secret love m.fl.
SKL 4003 (s) LK 4275 (m)

MANTOVANI och hans ork.
"Mantovani film encores"
Unchained melody — Over the rainbow — Intermezzo — Laura — Hi-Lili, Hi-Lo — Limelight m.fl.
SKL 4002 (s) LK 4200 (m)

EDMUNDO ROS och hans ork.
"Ros on Broadway"
I could have danced all night — Bewitched — Stranger in Paradise — I love Paris — So in love m.fl.
SKL 4004 (s) LK 4264 (m)

CYRIL STAPLETON och hans ork.
"Just for you"
I'm forever blowing bubbles — Bye, bye blackbird — April Showers — Anything goes m.fl.
SKL 4015 (s) LK

JAZZ

RANDY WESTON'S MUSIC
"Little Niles"
Earth birth — Little Susan — Nice Ice — Pams waltz — Babe's blues — Let' climb a hill.
Randy Weston p, Johnny Griffin ts, Ray Copeland Idrees Sulieman ts, Melba Liston tb, George Joyner b, Charlie Persip dr.
UAS 5011 (s) UAL 4011 (m)

THE JAZZ SOUL OF PORGY AND BESS
Bill Potts and his orchestra
Summertime — I loves you Porgy — I got plenty o'nuttin' — Bess you is my woman now — Dere's a boat leavin' for New York m.fl.
Art Farmer, Charlie Shavers ts, Jimmy Cleveland, Bob Brookmeyer trbs, Gene Quill, Phil Woods, Zoot Sims, Sol Schlinger saxes, Bill Evans p, Leroy Vinnegar b, Charle Persip dr och ett flertal ytterligare av USA:s jazztoppar!
UAS 5032 (s) UAL 4032 (m)

ART FARMER
"Brass Shout"
Nica's dream — Autumn Leaves Moanin' — April in Paris — Five spot after dark — Stella by Starlight — Minor vamp
Art Farmer, Lee Morgan, Ernie Royal, Curtis Fuller, Jimmy Cleveland, Percy Heath, Philly Joe Jones
UAS 5047 (s) UAL 4047 (m)

BOB BROOKMEYER
"Kansas City revisited"
Jumping at the Woodside A blues — Blue and sentimental — Doggin' around Moten Swing — Travlin' light
Bob Brookmeyer, Al Cohn, Paul Quinichette, Nat Pierce, Jim Hall, Addison, Farmer, Osie Johnson, Big Miller
UAS 5008 (s) UAL 4008 (m)

CURTIS FULLER
"Sliding easy"
Bit of Heaven — Down Home — I wonder where our love has gone — Bongo Bop — — When lights are Low — C.T.A.
Curtis Fuller, Lee Morgan, Hank Mobley, Tommy Flanagan, Paul Chambers, Elvin Jones
UAL 4041 (m)

CLIFFORD BROWN
"Memorial"
Brown Skins — All the things you are — Strictly romantic — Chez moi — Come rain or come shine — Blue and brown m.fl.
Clifford Brown, Gigi Gryce, Quincy Jones, Art Farmer, Jimmy Cleveland, Jimmy Gourley, Henri Renaud, Benny Bennet m.fl.
LDM 30058 (m)

CHARLIE PARKER
"Memorial"
My old flame — Embraceable you — Lover man — Don't blame me — Hot blues — Superman m.fl.
Charlie Parker, Miles Davis, J. J. Johnson, Max Poach m.fl.
LDM 30067 (m)

AB F. W. BENNET

Ferkensgränd 6 - Stockholm C - Telefon 23 07 75

Vilken sorg det skulle blivit...

Om någon påstår att det var himlastormande glädje hos Djurgården efter segern i allsvenskan, dvs. efter oavgjort och 1—1 mot IFK Göteborg på Råsunda så är det en sanning med modifikation... Glädjen var stor, men svallvågor saknades.

Om någon däremot påstår att Djurgården vid pass en timme efter sagda triumf befann sig i sjunde himlen, så är det en absolut sanning.

Djurgården tog nämligen segern ovanligt behärskat, trots att man fick göra ärevarv i flygplan över Stockholm. »Tumba» försökte visserligen spralla upp sig och fick ett visst medhåll, men någon enorm entusiasm, liknande den som utspelades när domaren lät slutsignalen gå — det såg man inte till. Visst sjöng man »Ja må vi leva ...»

Visst talades det om gamla Djurgården med enstaka tårar och med lämpligt darr på rösten — men glädjetårarna var inte av en kvantitet som skulle befordra växtligheten. Nej, Djurgården tog allsvenska guldet för vad det var: v ä n t a t. Det var inte yverboret, inte nonchalant — det var bara ärligt. Man kommer i sammanhanget osökt in på teorin om vad som skulle ha hänt om Djurgården hade förlorat, och känner sig manad att travestera Albert Engströms gamla historia om bondpigan som berättade om sin svårt sjuka fästman och sade: — Om Karlsson dör — så skall ni få se på sorg...

Sorg kanske man inte skulle ha fått se om Djurgården hade förlorat — men man kan ana sig till spännvidden av besvikelsen, framförallt med hänsyn till att klubbmedlemmarna dagen till ära inte tilltalade och omfamnade varandra — efter segern — med annat än ett väsande, lättat »Juuugåååررررnnn...»

Djurgården kom ändå till sjunde himlen. 2.500 meter över havet får väl betraktas som detta så omskrivna paradis. Någon höjd bestämning har ju inte kärleksromanförfattarna och pigpoeterna gjort. Ditupp kom nämligen Djurgården efter segern. Flygtrippen var ett kollektivt pris skänkt av Transair, vars direktör Gösta Ellhammar för dagen av en ren händelse iklätt sig en slips som till hundra procent stämde med Djurgårdens klubbfärger. (Slipsen var snygg — det kan vi alla försäkra som tycker att Djurgårdens klubbdräkt är ful...)

Fruarna satt för det mesta tysta, synbarligen lika glada som sina män och fästmän. Fru djurgårdsordförande Åke Ounér tog sig friheten att hurra för de elva och elva femininum hurrade så hjärtligt att man förstod att idrotten verkligen har sina goda sidor och att guld kan tjäna som plåster på de eventuella sår som en husfaders frånvaro 22 allsvenska söndagar per år åstadkommer...

(Strong i Sv.D.)

I kedjan ville »Jompa» Eriksson så gärna och slet hårdast av alla, men varken han eller Tumba-Johansson, som inte slet så särskilt mycket, kunde bli god vän med bollen den här gången. Hasse Karlsson och Birre Eklund hade kallaste nerverna och Knivsta-Sandberg största hästkrafterna, vilket allt tillsammans inte kom att betyda så mycket för att kedjans insats skulle bli något åt det drömliknande hållet.

Mesta grannlåten stod »Lill-Lappen» Hellström för. Han lekte sig fram med svåra nummer och med en överlägsen blick i besvärliga situationer. Sigge Parling och Hasse Mild bildade ett massivt vänsterförsvar, men det är väl fråga om inte Stig Gustafsson skall ihågkommas med minst lika stort erkännande för sitt otroliga slit på högerbacken. Lasse Broström hade det inte lätt i närstriderna men hann ofta före med en sista förlängning av högerbenet och räddade därmed många hiskliga situationer. Arne Arvidsson ingav lugn och trygghet i målet. Allsvenskans bäste målvakt. Se poängtabellen!

Det hände i div. I

Djurgården	22	11	10	1	46—20	32
Norrköping	22	14	3	5	58—30	31
Göteborg	22	14	3	5	56—28	31
Örgryte	22	13	4	5	53—38	30
Malmö FF	22	12	4	6	50—29	28
Hammarby	22	9	1	12	38—56	19
Sandviken	22	7	5	10	35—54	19
Hälsingborg	22	7	4	11	44—45	18
IFK Malmö	22	8	2	12	34—48	18
AIK	22	6	5	11	37—46	17
Halmstad	22	7	2	13	38—46	16
Gais	22	2	1	19	20—69	5

Just nu...

Djurgårdens guldmelodi

Det blev Djurgården och det blev oavgjort.

Märkligare tabellrad än Djurgårdens guldsiffror får man leta efter.

Djurgården 22 11 10 1 46—20 32

Oavgjort har varit Djurgårdens melodi i hela denna serie. Själva finalen blev oavgjord och på det fick man guld.

Men guldet hängde på en skär tråd eller på Bebbens skrala ben eller på Arvidssons räddning på matchens sista spark, Bebbens skott från 7—8 meter, ett lamt skott av ett halvlamt ben men förrädiskt och hoppande som en rysk smällare eller fräsare, en sån där som man aldrig riktigt kan få kontroll på.

— Lättare räddning har jag sällan haft att ombestyra men inte heller en viktigare, bekände djurgårdsmålvakten i duschen. Det skulle ha sett ut, om jag släppt in den bollen. Då hade jag nog fått hoppa av där borta i Kina ...

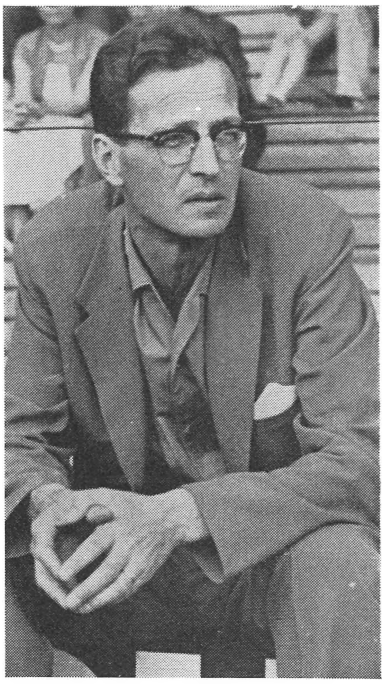

Med spänd uppmärksamhet bakom brillorna följer Henry Nord händelserna ute på planen under fotbollslagets jakt efter de allsvenska guldmedaljerna.

VM-finalen överträffad

Det var en egendomlig match.

Den gångna veckans förtätande stämning och komprimerade spänning fick sin utlösning på de fullsatta läktarna redan timmen före matchen. 50 000 hejade som besatta. VM-finalen överträffades i så måtto att dess publiksiffra blev slagen. Likaså i fråga om spänning, man visste aldrig hur det skulle gå, inte ens sekunderna före full tid visste man, inte förrän domaren blåste sista signalen. I VM-finalen anade man ju hela tiden, att Brasilien skulle vinna.

Djurgårdens enorma start

Djurgården startade i ett tempo furioso. Den gode Jompa jagade som en terrier efter bollen över hela planen, Knivsta och Parling var överallt, där bollen var, göteborgarna trängdes obönhörligt tillbaka. Aldrig har en allsvensk match startat i ett sådant tempo.

(Oleg i Sv. D.)

AKTIEBOLAGET

SLEIPNER

THULEGATAN 40—44. TELEFON ***34 99 80***

Sophämtning

Gårdsrenhållning

Snöplogning

Industrihämtning med
"Storbehållare"

Grus Kvastar Sopbehållare
Sopsäckar Kloakskopor

Åkeri — Byggnadsställningar

Grovarbetare i greveglans

Här ett klipp ur en neutral tidning, Arbetarbladet i Gävle, som skrev:

Hur kunde Djurgården vinna fotbollsguldet?

En frapperande oteknisk kedjas fantasilösa aktion framför ett snabbt, beslutsamt försvar gav i utdelning guldmedaljer i 50-talets mest rafflande och dittills vackraste allsvenska.

Paradoxalt men likafullt sant.

Örgryte, IFK Göteborg och i någon mån Hammarby har dragit ner väldiga publikovationer var de dragit fram. IFK Norrköping har fått namn om sig att vara vår effektivaste elva, Malmö FF tros ha nått idealet nära i proportionerna teknik och kraft.

Vad har då Djurgården visat, vad är mästarnas kvalitet?

Framför allt en ihärdig energi, en målmedveten satsning på varje boll, en evig övertygelse om att »vi ska vinna». Lägg till detta ett mycket starkt försvars både offensiva och defensiva kapacitet. Och plus detta: ett drivet taktiskt sinne, kall behärskning i varje moment.

Djurgårn's grepp

Djurgårdens guldmedaljer har en baksida — den att stockholmarna inte spelat den här seriens bästa fotboll, alldeles otvetydigt inte! — men jag hyllar gärna »blåränderna» för den imponerande beslutsamheten i avgörandets stund.

Djurgården behärskade matchen, hade länge ett järnhårt grepp om händelserna.

1—1 i pausen borde rätteligen ha varit 2—0 eller rentav 3—0. Då hade också guldet redan varit placerat.

Vilket alltså innebär att Djurgården var just finalens bästa lag.

Djurgården hade framför allt »Lill-Lappen» Hellström.

»Lappen» dominerade väldiga ytor på Råsunda-mattan. Han var överallt, ingrep beslutsamt med en smidighet och teknisk kvalitet i sin aktion som måste ge honom landslagsplats förr eller senare.

Mästarna ska ha sin hyllning och har också fått den.

1959 var det fotbollsår då Gunnar Grens trollstav fullbordade »gåtan Örgryte».

1959 var också det år då Landskrona och Jönköping uthärdade den första kvalpersen. Och därmed skapade grunden till bemärkta återkomster till fotbollens societetsfamilj.

Som alltså nu har sin finaste medlem i Djurgården från Stockholm. Grovarbetaren i upphöjd greveglans.

Det stora segerögonblicket på Råsunda: Sigge Parling höjer den von Rosenska pokalen, som blev Djurgårdens för ett år framåt i och med 1959 års guldvinst i allsvenskan. Till vänster om »Sigge Järnspis» ser Stig Gustafsson och Arne Arvidsson inte mindre belåtna ut över att det hela är över och triumfen fullbordad.

PÅ BRED BASIS

SH VÄDJAR TILL DÉSIRÉE

Finalen på Råsunda avspeglade rätt väl Djurgårdens serieinsats som sådan, dels genom att den slutade oavgjort — den 10:e matchen med delade poäng — och dels för att den framhävde de blårandigas speciella styrka (den metodiska pressen i första halvlek och de kalla nerverna mot slutet) och svagheter (bristen på prickskyttar och teknisk elegans).

Den blivande klubbmedlemmen prinsessan Désirée — hennes inträdesansökan lär befinna sig på väg och har godkänts på förhand liksom fallet var med storasyster Birgittas — hade infunnit sig på Råsunda, där den kungliga sektionen sällan står tom när Djurgården agerar. Ståplatsläktarna i Solna brukar ävenledes då vara väl befolkade.

Men skulle icke någon av de höga unga damerna eller något annat behjärtat smakråd kunna skaffa djurgårdarna en snyggare utstyrsel än den, som nu exponeras i de påsaktiga, trist blåmelerade tröjorna, de alltför snäva kortbyxorna och de gräsligt **röda** strumporna?! Lägg så därtill den amerikanska snaggningen, som präglar en hel del av spelarnas frisyrer och totalintrycket, förslagsvis i Hasse Milds person, blir direkt skrämmande, nästan frankensteinskt. Eller är det **avsikten** att skrämma motståndaren från vettet?

Att ändra på

Det pratades fotboll till långt fram på småtimmarna, och en fråga, som länge varit brännande, fick förnyad aktualitet genom söndagens händelser: kan det vara rätt och billigt att förbundets åtråvärda förtjänsttecken, kallat internationella spelaremärket (en motsvarighet till andra idrottsgrenars urval av Stora Grabbar) skall utgå blott för medverkan i landskamper?

Tag John (Jompa) Eriksson som exempel. Han står på 24 poäng, och om han inte skulle få något nytt landskampsupp-

Allsvenskan under 35 år

1.	IFK Göteborg	33	735	364	147	224	1589—1112	875
2.	Hälsingborgs IF	33	735	351	143	241	1606—1198	845
3.	AIK	34	757	340	155	262	1609—1274	835
4.	GAIS	31	691	304	144	243	1327—1168	752
5.	IFK Norrköping	27	605	293	122	190	1253— 984	708
6.	Malmö FF	25	561	278	129	154	1193— 823	685
7.	IF Elfsborg	28	614	261	116	237	1241—1153	638
8.	Örgryte IS	17	372	182	68	122	850— 631	432
9.	Degerfors IF	17	374	145	93	187	625— 575	383
10.	Sandvikens IF	19	427	154	71	202	710— 855	379
11.	Landskrona B&IS	19	418	141	82	195	741— 983	364
12.	Djurgårdens IF	15	341	138	75	128	648— 611	351
13.	IK Sleipner	16	352	137	61	154	702— 738	335
14.	Halmstads BK	13	295	98	62	135	484— 615	258
15.	IFK Eskilstuna	13	295	82	53	160	536— 801	217
16.	IFK Malmö	10	231	63	48	120	339— 531	174
17.	Gårda BK	8	176	53	52	71	233— 324	158
18.	Jönköpings Sö IF	8	176	57	42	77	291— 380	156
19.	IS Halmia	9	196	58	40	98	308— 414	156
20.	IK Brage	5	110	35	25	50	181— 232	95
21.	Hammarby IF	6	132	32	26	74	174— 308	90
22.	Örebro SK	5	110	32	20	58	165— 254	84
23.	Kalmar FF	4	88	23	20	45	113— 182	66
24.	Råå IF	2	44	16	8	20	66— 85	40
25.	Västerås SK	2	44	11	6	27	55— 124	28
26.	Westermalms IF	2	44	10	7	27	69— 120	27
27.	IFK Uddevalla	2	44	6	12	26	58— 114	24
28.	Hallstahammars SK	2	44	6	12	26	56— 114	24
29.	Gefle IF	2	42	8	8	26	74— 135	24
30.	Stattena IF	2	44	8	4	32	58— 115	20
31.	Motala AIF	1	33	6	7	20	35— 68	19
32.	Redbergslids IK	1	22	5	5	12	35— 60	15
33.	Ludvika FFI	1	22	6	2	14	30— 56	14
34.	Norrby IF	1	22	3	6	13	30— 52	12
35.	Reymersholms IK	1	22	4	4	14	27— 57	12
36.	Åtvidabergs FF	1	22	1	8	13	21— 52	10
37.	Västerås IK	1	22	2	5	15	21— 66	9
38.	IK City	1	22	1	4	17	32— 83	6
39.	Sandvikens AIK	1	22	2	1	19	24— 72	5
40.	Billingsfors IK	1	22	0	3	19	28— 84	3

Tar man endast hänsyn till de fyra medaljgivande främsta placeringarna och belönar serieseger med 5 p, andraplats med 3, tredje med 2 samt fjärde med 1 p, blir ranglistan genom åren följande:

1) Hälsingborgs IF 56 p, 2) IFK Norrköping 53, 3) Malmö FF 47, 4) IFK Göteborg 46, 5) GAIS 41, 6) AIK 36, 7) IF Elfsborg 29, 8) Örgryte IS 22, 9) Djurgårdens IF 16, 10) IK Sleipner 11, 11) Degerfors IF 9, 12) Sandvikens IF 5, 13) Halmstads BK 4, 14) Jönköpings Sö. IF, Landskrona B&IS och Råå IF 3, 17) IK Brage 1.

Här en kompletterande tabell, som dels ger besked om lagens styrka på hemma- respektive bortaplan och dels hur stor andel de har i den publik på i runt tal drygt 1.800.000 människor, som bevittnat de summa 132 matcherna. Om man bortser från den s.k. mammutserien 1957—58, då 198 matcher spelades, är den sistnämnda totala publiksiffran den hittills högsta i allsvenskan.

	Hemma					Borta					Hemma	Borta	S:a
Djurgårdens IF	6	5	0	29—10	17	5	5	1	17—10	15	252.303	205.275	457.578
IFK Norrköping	9	1	1	36—13	19	5	2	4	22—17	12	117.136	203.618	320.754
IFK Göteborg	8	0	3	30—13	16	6	3	2	26—15	15	227.030	230.860	457.891
Örgryte IS	7	2	2	23—14	16	6	2	3	30—24	14	280.812	213.585	494.697
Malmö FF	5	3	3	29—16	13	7	1	3	21—13	15	149.859	164.622	314.481
Hammarby IF	7	0	4	26—30	14	2	1	8	12—26	5	160.158	143.659	303.817
Sandvikens IF	5	3	3	22—23	13	2	2	7	13—31	6	92.610	84.961	177.571
Hälsingborgs IF	4	1	6	19—21	9	3	3	5	25—24	9	110.612	125.345	235.957
IFK Malmö	5	1	5	21—18	11	3	1	7	13—30	7	102.972	104.375	207.347
AIK	4	3	4	20—16	11	2	2	7	17—30	6	151.046	158.547	309.593
Halmstads BK	4	2	5	25—19	10	3	0	8	13—27	6	76.917	95.886	172.803
GAIS	1	1	9	9—27	3	1	0	10	11—42	2	97.640	88.361	186.001

---

drag — vilket förefaller troligt — uppnår han icke minimisumman 25 (och kommer att stanna där såvida han inte blir uppflyttad »av nåd»). Den omständigheten att han varit med om att ta seriemästerskapet både 1955 och 59 (i likhet med fyra av sina kamrater) har uppenbarligen ingenting som helst att betyda.

(Sven Hansson i SDS)

Guldfest året runt

Jag trivs med Djurgården, säger Bertil Jansson i Expressen

Jag är inte djurgårdare och har aldrig varit — tycker att neutraliteten är en dygd i ett kritikerjobb. Men ibland blir man litet rädd för sig själv när man tycker att allting är så blårandigt och så trevligt och så bra.

En glädje är det ju också att se så många andra glada och nöjda. Riktiga djurgårdare som i dag putsar sina märken med sådan omsorg kan med rätta vara stolta över sin förening.

Och så mycket kan jag ju i alla fall säga: jag känner mig hemma i Djurgården!

Det har bara blivit så. Under vinterhalvåret följer man de bålda krigarna av klubba och puck. Slutet blir oftast en guldfest. Så var det så sent som i februari efter finalvinsten där uppe i Leksand. Med våren kommer läderkulan som rullar till hösten: fest och guld igen. Omständigheterna gör att man har ständig kontakt med DIF året runt — man får vänner och man trivs.

Vad är det som gör att man trivs med DIF — är det bara guldet som glimmar? Nej, det är det inte. DIF är någonting av en trivselklubb. Man tycker om andan. Och man beundrar allt det arbete som ligger bakom de stora triumferna utåt.

Jag kan inte ge mig på att analysera hemligheten med denna storklubb som inregistrerar sådana triumfer och resultat. Det kan vara traditionen, den som ger harmoni och arbetslugn. Men så mycket är klart att föreningen växer sig starkare och starkare. Man arbetar modernt effektivt på toppen, man värvar och ser om sitt hus. Men man arbetar också helt ideellt och samlar många sektioner, nyligen tillkom tennis och fäktning.

Bakom sparkarna på Råsunda och puckskotten på Johanneshov ligger massor med ledarprestationer. Det vet man. Djurgården har levt lugnt och lyckligt en följd av år. Föreningen har inte skakats av större kriser och schismer. Man får

önska klubben en god fortsättning på den vägen men samtidigt varna i framgångens stund: någon kan så slätt slå över, bli litet för stor. Det gäller att se upp och värna lugnet. Det finns många avskräckande exempel i andra klubbar och vill DIF sätta upp ett sådant så behöver man inte gå längre än till en hyresgäst i gårdagens segerarena...

Märkligt hur en förening kan stilsätta sig själv. I fotboll är det det där tunga, resoluta och effektiva, ingen lekfullhet. I hockey likadant: tungt och tufft, det lag här i landet som mest liknar de kanadensiska och jag säger det i den bästa kanadickbemärkelsen. När DIF någon gång sätter in en reserv är han som stöpt i samma form som den ordinarie mannen, ser man juniorerna och pojkarna så ser man genast deras förebilder. En klubb bildar så småningom en viss stil, vi vet det på Malmö FF, Norrköping och vi minns AIK:s »smokingepok». Djurgården särpräglar sin stil för varje år som går — det är som om stilbrott inte är tillåtet.

Djurgårdens stil är inte publikfriande — men den är effektiv och vinnande. Hårt och sammanbitet ser det ut från läktaren. Kanske glädjelöst — förutom Tumba. Så kommer man bakom kulisserna och blir god vän med spelare och ledare. En annan bild, öppet och trivsamt. Fullt av glädje. Inget gnäll. Mest bussighet av renaste vatten. Det finns liksom ingen plats för divor och gnällmånsar. Om någon sådan ibland kommer in så brukar han snart försvinna igen. Eller ändrar sig till det bättre.

Djurgården värvar och köper mer än någon annan, säger belackarna. Tjaa, vet inte det precis. Det är klart att man värvar och ser om huset och planerar. Det hör till. Tar man guldmedaljerna i fotboll 1959 så är det ett resultat av flera års arbete. Lägger man sig nu ned och vilar på lagrarna så kan man med bestämdhet förutspå ras om några år. Kuggar måste bytas och trimmas i tid. Där ligger också hemligheten bakom Malmö FF:s och Norrköpings sagolika framgångar efter kriget, år efter år. Allting är en enda stor förutsättning. DIF värvar inte mer än andra och rätt som det är kanske klubben kommer i den lyckliga benägenheten som andra klubbar gör då och då, får upp eget. I varje fall arbetar man hårt den vägen.

Man värvade ett tag friskt. Där kom bröderna Jan och Leif Aronsson från Degerfors (och Italien), hockeystjärnan Nisse Nilsson från Forshaga (tilltänkt center i fotboll) och några till. De tre nämnda har redan stuckit i väg av en eller annan anledning. Det är inte lätt att komma in i Djurgårdens stil och gemenskap. Man måste följa hårda, oskrivna lagar. Dagens guldhjältar är vid det här laget ganska gamla i gården och den färskaste är Lill-Lappen Hellström. Han har redan varit med i tre år. Planeringen var helt inriktad på några av de nya som skulle fälla avgörandet nu i höst. När de stack fick man återgå till de gamla och det tycker jag är ett extra plus att klara även den krisen som kunde ha blivit besvärlig. Men Djurgården står inte och faller med en enda man. Vi skall inte glömma att man av »principiella skäl» lät vårens bäste man (Tumba) vila från allt spel under hela den långa sommaren och förhösten med vattenskidor och folkparker.

Jag trivs med Djurgården och jag önskar klubben lycka till även i fortsättningen — den sportsliga lyckan växlar alltid men andan och trivseln hoppas jag består!

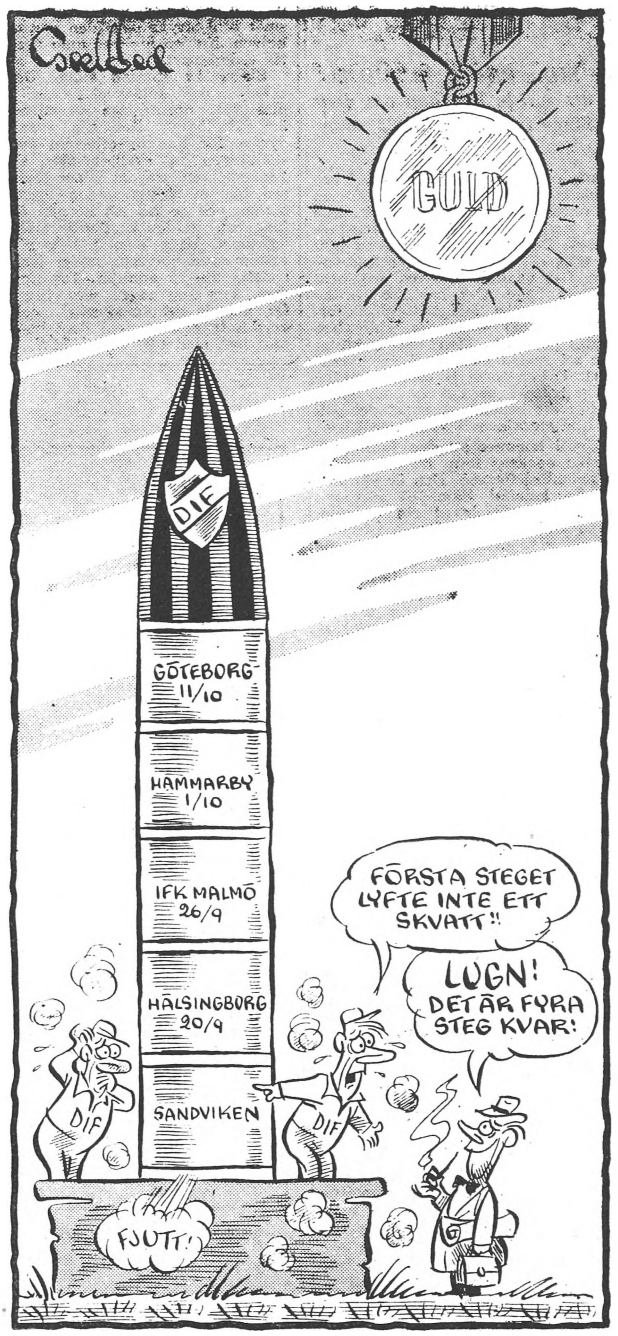

Just när Djurgården var på väg mot fotbollshimlen i höstas blev det mankemang med vår raket. Avfyrningsplatsen i Sandviken hade tydligen inte de rätta ingredienserna för maskineriet, och det nederlag som blev följden härav resulterade i den här teckningen av Expressens Skiöld.

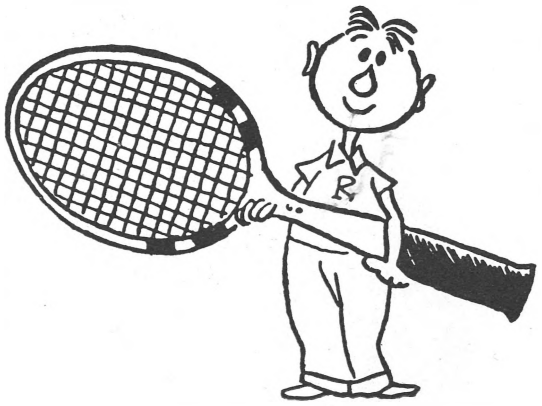

Djurgårdaren får

stora rabatter

mot uppvisande

av medlemskortet

MAXIMA-racketar

TRETORN-bollar

Skor - kläder - väskor

Tennisspecialisten

TEGNERGATAN 19 · STOCKHOLM Va

Telefoner: 20 12 11, 20 12 36, 20 12 88

TENNIS VIA ISHOCKEYN

DEN VITA SPORTEN HAR STORA PLANER I DIF-FAMILJEN

Någon gång i mars 1959 nämnde Arne Grunander och Lasse Nordvall i ishockeysektionen att Djurgården sedan länge varit intresserat av att starta en tennissektion men tyvärr saknat ledare och de ifrågasatte, huruvida inte undertecknad ville ta på sig ansvaret härför. Lockad av möjligheten att från början få leda en »ofördärvad» tennissektion, förklarade jag mig — efter någon tvekan — villig att »ta jobbet».

Sagt och gjort, den 18 mars 1959 »konstituerades» DIF:s tennissektion.

Det finns fyra förutsättningar för att på rätt sätt kunna driva en tennissektion eller tennisklubb, nämligen: 1) tillgång till tennisbanor, 2) tillgång till goda spelare, 3) tillgång till goda ledare och 4) ekonomiska möjligheter.

Det var nu en särskilt lämplig tidpunkt att starta en tennissektion, eftersom man påbörjat återuppbyggandet av B-hallen, som beräknas bli färdig i augusti 1960. Vi sökte till en början arrendera hallen, vilket rent ekonomiskt skulle varit fördelaktigt. Detta gick nu inte men vi träffade en preliminär uppgörelse om förhyrande av ett större antal timmar från och med hösten 1960, vilket ger oss möjlighet att driva tennissektionen på ett lämpligt sätt såväl ur sportslig som ekonomisk synpunkt.

Sektionen startade sin verksamhet redan i maj och juni 1959 genom att belgiskfödda Martine Zacharias hedrade klubbens färger vid storinternationella tävlingar i Italien, Schweiz och Tyskland.

Sommaren 1959 startade för första gången en djurgårdare i SM, nämligen Martine, som gick till kvartsfinalen i singel och semi-finalen i mixed och därmed erövrade DIF:s första SM-poäng i tennis.

Hösten 1959 startade vi för första gången i allsvenska tennisserien. Oavsett ett lags spelstyrka måste en ny klubb börja från botten, dvs. i div. 3. Vi lyckades också med hjälp av Davis Cup-spelaren Jan-Erik Lundqvist, bröderna Stig och Uno Bjarnemark, Arne Fornell och i viss mån undertecknad vinna div. 3 och sålunda avancera till div. 2, där vi återfinnes nästa år. Med tanke på det lag vi räknar med nästa år har vi anledning vara optimistiska även för den kommande säsongen i div. 2.

Innevarande inomhussäsong har vi på grund av banbrist bara kunnat ta emot ett fåtal spelare. Emellertid har vi som förut nämnts redan nu i vårt »stall» Davis Cup-spelaren Jan-Erik Lundqvist — en av världens främsta spelare — samt å damsidan Martine Zacharias, rankad som 8:a i Sverige. Flera av den yngre svenska eliten har anmält sitt intresse för att tävla för oss från och med kommande säsong.

Djurgårdens första segrarlag på tennisfronten, sedan steget tagits upp i division II. De glada ansiktena tillhör från vänster: Rune Fornell, Richard Zacharias, Jan-Erik Lundqvist, Stig Bjarnemark och Uno Bjarnemark.

Goda ledare är alltid svårt att få men vi hyser goda förhoppningar om att även detta problem skall kunna lösas på ett lämpligt sätt.

Även de ekonomiska problemen tror vi oss ha möjlighet att lösa på ett hyggligt sätt. Vi hoppas dock att någon gång i framtiden få möjlighet att bygga en egen tennishall, så att sektionen icke blott går ekonomiskt ihop utan kanske till och med kan ge en god vinst.

Jan-Erik har under hösten varit skadad men sedan december varit på turné i utlandet och i bl.a. Indien och Tyskland hedrat våra färger. Under första veckan i februari startade Jan-Erik som en av favoriterna i Skandinaviska mästerskapen i Köpenhamn där han också lade beslag på titeln. Djurgårdens första stora internationella tennistriumf. Men absolut inte den sista!

Efter Skandinaviska mästerskapen reste Jan-Erik på turné till Paris och vidare till Amerika för att komma hem lagom till SM och vinna en mixed-titel åt Djurgården.

Som synes är vi optimistiska för framtiden och vi är övertygade om att initiativet att starta en tennissektion inneburit ett stort slag för tennissporten.

Vi har tänkt oss att driva tennissektionen som en ren tävlingssektion med fostran av egna juniorer. Antalet medlemmar i sektionen skall vara begränsat: sektionen siktar till att få ett 10-tal spelare av verkligt god klass och 10—15 juniorer. Den som önskar vinna inträde i sektionen bör vara under 30 år och både ur speltekniska och personlig synpunkt uppfylla de kvalifikationer vi anser oss böra fordra av en tennisspelare i Djurgården.

Till sist vill sektionen framföra sitt tack till Åke Dunér för hans goda stöd och stora intresse samt till ishockeysektionen — särskilt Arne och Lasse — för att den stått fadder åt oss och för det stöd, den alltid givit oss.

Låt mig sluta med ett litet citat ur Tennis-Tidningen beträffande DIF:s start i allsvenska tennisserien: »Annars måste man säga om årets div. III att den varit intressantare än på länge. Det är Djurgårdens IF med Janne Lundqvist såsom populärt ankare och propagandamakare som varit en verklig vitaminspruta och inspirationskälla för seriespelet i denna division. Flera sådana namnkunniga lag som Djurgårdens IF i tennisens seriespel och detta kommer att bli vida populärare. Sådana lag ha namn och klang bland de idrottsintresserade.»

Richard

Rune Lundberg

NYBROGATAN 29
STOCKHOLM

RUDOLPH BJÖRKLUND
& Co. Aktiebolag - Tapetaffär

TELEFON 23 51 00 (VÄXEL)

Djurgården vann 2 allsvenska serier

Djurgården vann allsvenskan för såväl herrar som damer och eftersom klubben vann två mästerskap också vid SM har man befäst sin ställning som landets främsta bt-förening. Både herrarna och damerna vann med ett ganska betryggande försprång, men för de förstnämnda satt det länge ganska hårt åt. Ty årets allsvenska var mycket jämn och när ännu fyra omgångar återstod kunde inte mindre än halva seriens lag vinna slutsegern. Men Djurgårdens jämnhet fällde så småningom utslaget.

Årets lagmästare heter: **Björne Mellström,** som vann lag för DIF för första gången. **Åke Rakell,** som vann för tredje gången. **Hans Weltenius,** nyförvärv som vann sitt första stora SM. Han har tidigare varit juniormästare i singel. Vidare har kämpen **Anton Bolgar** bidragit till segern.

Elisabeth Thorsson, som bara förlorat en enda match på 37 spelade, och nu tog sitt sjätte raka lagmästerskap. **Siv Petersson** vann sitt tredje raka medan **Ing-Britt Molin** vann sitt fjärde SM dock icke i följd.

Här följer slutställningen:

Damserien Division I

Djurgårdens IF	14	12	2	0	82—31	26
Torps GIF	14	11	1	2	78—34	23
BTK Clipper	14	9	2	3	73—43	20
Högadals IS	14	9	1	4	73—45	19
Svartviks IF	14	6	0	8	59—59	12
Råå BTK	14	3	1	10	38—72	7
Byttorps IF	14	2	1	11	28—76	5
IF Norcopensarna	14	0	0	14	13—84	0

Division I

Djurgårdens IF	14	10	3	1	79—39	23
Vingåkers IF	14	7	6	1	75—50	20
AIK	14	8	3	3	71—51	19
Arboga BTK	14	8	3	3	71—51	19
IF Norcopensarna	14	6	3	5	63—52	15
Falkenbergs BTK	14	2	5	7	52—74	9
Åtvidabergs BTK	14	1	2	11	39—78	4
Byttorps IF	14	1	1	12	27—79	3

MÄSTARINNAN

Elisabeth Thorsson, 22 år, har hållit sig hemma i Sverige hela spelåret och gjort en stark come back efter sina jordenrunt-turnéer med amerikanske mästaren Dick Miles. »Betty» var bäst i Djurgårdens allsvenska segrarlag med 36 singelsegrar och blott 1 nederlag (mot Lena Guntsch), tog sitt 2:a SM i damsingel och sitt 4:e SM i mixed (med Björne Mellström).

ELISABETH THORSSON blev inte bara pingisdrottning igen, utan nu också TV-drottning. Hela Sveriges TV-publik talade om henne veckan efter den dramatiska TV-finalen. Hennes friska offensivspel trots nervdallrande dramatik med växlande matchbollar åt båda håll in i det sista gav henne sympatier, trots outsider-Britts grandiosa kamp och givetvis det berättigade publiktycket för den rara och tappra 15-åriga sensationstösen.

Ett ovanligt lyckligt par. Det är hovsångaren Martin Öhman som kramar om sin styvdotter Elisabeth Thorsson efter hennes finalseger i damklassen. Ett kort, men svindlande lyckorus, ty för Martin betydde den här framgången kanske mer än vad man tror. Han hade nästan börjat förtvivla över Elisabeths svaga form och framför allt över hennes ovilja att sköta träningen, som det anstår en elitspelare av i dag. Martin är en hård tränare och övervakare fullt i klass med Ogimura, men desto gladare blir han när man fogar sig i detta och, se, resultaten låter inte vänta på sig.

Och tänk om vi skulle förlora vår främste supporter, som satt på parkett i Boråshallen och efter vanligheten såg flera matcher än någon annan under hela detta SM. Men Elisabeth räddade honom kvar i vår stora pingisfamilj och med en sång på sina läppar återvände Martin Öhman till Stockholm och Uppsala för intensifierad EM-träning.

(Svensk Bordtennis)

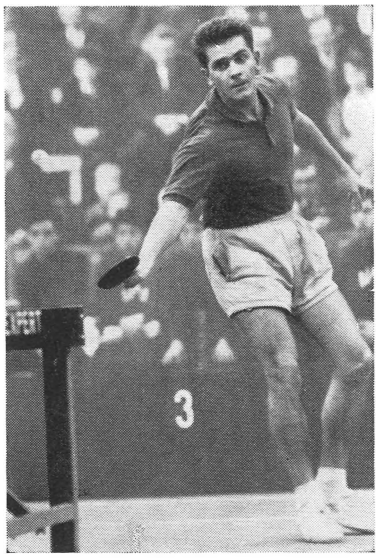

Björne Mellström i aktion

FLERA SM I PINGIS

Ytterligare SM-tecken i säsongens elfte timme blev det för Djurgården i bordtennis vid mästerskapstävlingarna i Borås. Ur resultatlistan för finalmatcherna är att notera:

damsingel:

Elisabeth Thorsson, Djurgården — Britt Andersson, Clipper, Nässjö 3—2

mixed:

Björne Mellström/Elisabeth Thorsson, Djurgården — Tony Larsson, AIK/Birgitta Tegner, Norrby, 3—1.

Kortfattad årsredogörelse

från bordtennissektionen. 1959/60.

Styrelse:

Ordf.: Erik Extergren
v. ordf.: Karl Fagerstedt
Sekr.: Gillis Bengtsson
Kassör: Andreas Relte
Ledam.: Olle Enarsson, Stig Elmblad, Gustav Göransson

Verksamhet:

Damer: Div 1, Upplandsserien, Juniorserien (Stockholm).

Herrar: Div 1, Stockholmsserien, Klass 1 och 2, Jun: Klass 1, 2 och 4.

Damer, div 1: Elisabeth Thorsson, Siv Petersson, Ing-Britt Molin, Agneta Relte
Suveräna vinnare av div 1 = SM i lag.

Damer, Upplandsserien: Margaret Folke, Agneta Relte, Agneta Juhlin, Helen Grenby
2:a placering efter Rimbo.

Damer, Juniorserien: Agneta Relte, Christina Relte, Irene Eneman
2:a placering efter Lidingö.

Herrar, Div 1: Björne Mellström, Åke Rakell, Hans Weltenius, Anton Bolgar
Vinnare av Div 1: = SM i lag.

Herrar, Stockholmsserien: 2:a placering i Klass 1 och vinnare i Klass 2

Herrar, Stockholmsserien, Juniorer: serierna inte färdigspelade, men en 3:e placering bra för samtliga lag.

Träning varje onsdag och fredag i Klara folkskola 17.00—21.30.

Mästare:

Nordiska mästare: Åke Rakell i singel, dubbel och lag. Siv Petersson i singel.

Svenska mästare: Björne Mellström, Elisabeth Thorsson i mixed, Elisabeth i singel.

Öst-Svenska: Elisabeth Thorsson i singel och dubbel. Ing-Britt Molin i dubbel.

Distriktsmästare: Åke Rakell i singel, dubbel, mixed. Bengt Nordblom i dubbel. Siv Petersson i singel, dubbel och mixed. Agneta Relte i juniorsingel. Christina Relte i dubbel.

Pokaler:

2 stora vandringspokaler har vi fått inteckningar i: Vikingaspelens i Uppsala och AIK-cupen i Stockholm.

Fakta:

Djurgårdens bordtennissektion är den bästa bordtennissektionen i hela Sverige.

Gillis Bengtsson
Sekr.

KOKS
KOL
ELDNINGSOLJA

"JOHNSONS BRÄNSLE"

A. Johnson & Co
STUREPLAN 3 - STOCKHOLM
Tel. Försäljningsavd. 22 05 00
Tel. Kolexpeditionen 22 05 80
Tel. Oljeexpeditionen 44 01 50

NYNÄS

Tapeten

väljer ni hos

Wingqvists

Tänker Ni reparera eller sätta bo? Välj då Tapeten i våra ljusa och ändamålsenliga lokaler, där Ni under sakkunnig ledning får precis det Ni vill ha.

C. E. WINGQVIST AB
Gamla Brogatan 19 - Tel. 23 30 50

DIREKTREKLAM
TRYCKSAKSPRODUKTION
SALES PROPAGANDA AB

Mälartorget 15, Stockholm, Tel. 10 52 30, 10 52 32

LORENZ
RADIO TV

... ett världsmärke
— Er bästa garanti

3 miljoner såg Djurgårdens SM-pingis

Jag tror att det var »Farsan» Sandberg eller möjligen någon av dom andra hövdingarna som för ett tiotal år sen efter en plattmatch i fotboll intonerade Ernst Rolfs odödliga »Bättre och bättre dag för dag...» för att lätta upp stämningen i omklädningsrummet. Detta blev upptakten till en Djurgårdens signaturmelodi, vilkens titel inte kunde ha varit mera träffande eller betecknande för hela vår idrottsförening och verksamhet. Vi kan i dag blicka tillbaka på ett decennium som i fråga om sportsliga framgångar saknar motstycke i vår snart 70-åriga historia. Trots den enorma arbetsbördan har all verksamhet löpt relativt friktionsfritt. Arbetsro har präglat Djurgårdens Idrottsförening.

Bättre och bättre dag för dag har vi blivit inte minst i bordtennis och man frågar sej med undran och inte utan skräck vart våra ledare vill komma när dom menar att 1959 blev ett litet mellanår. **Vi tog dock 4 SM och 2 NM samt 7 DM av 8 möjliga!** Vad månde bliva av det barnet...

Barnet i fråga har nu kommit upp i tonåren (sektionen bildades 1947) och har varit en ständig glädjekälla för alla rättrogna blåränder. Ingen annan sektion har erövrat så många svenska mästerskap som pingisen under 50-talet. Naturligtvis har ekonomin inte varit den bästa och en och annan medlem i vår huvudstyrelse har kanske inte alltid sett med så blida ögon på vår sjudande verksamhet, men alla sportsliga framgångar har säkert förlåtit det mesta. Ty trots att pingisfolkets representanter kanske övar fotarbete och vristspänst i högre grad än många andra idrottsmän har likväl 13-åringen svårt att stå på egna ben. Men ibland händer saker.

Som nu på vårt eget SM i E-hallen i mars 1959. Det blev ett evenemang som inte bara gav oss sportsliga framgångar utan också ekonomiska. Arrangemangen fick dessutom bästa tänkbara lovord och inte mindre än 3 miljoner åskådare såg tävlingarna. 2 999 000 via TV-apparaterna, resten från läktarna.

Vi har även stått som medarrangör i Sverigetävlingen — en mammutturnering med 4216 starter — och flera hundralappar plockar vi förstås in på våra många fritidsgrupper. Men hemmapubliken sviker oss i allsvenskan. 99 betalande mot Vingåker är rekordet i Klara folkskola. När vi spelar borta kommer i genomsnitt 250 à 300 skådelystna för att se de attraktiva djurgårdarna.

För att klara så svåra och arbetsamma arrangemang som vi åtagit oss erfordras en kunnig och erfaren ledarstab. En sådan har vi i superklass. Namn som Erik Extergren, Arne Weldner, Kalle Fagerstedt, Stig Elmblad, Ulf Thiséus och Gustaf Göransson borgar för att vi kan våga oss på snart sagt vilka storevenemang som helst.

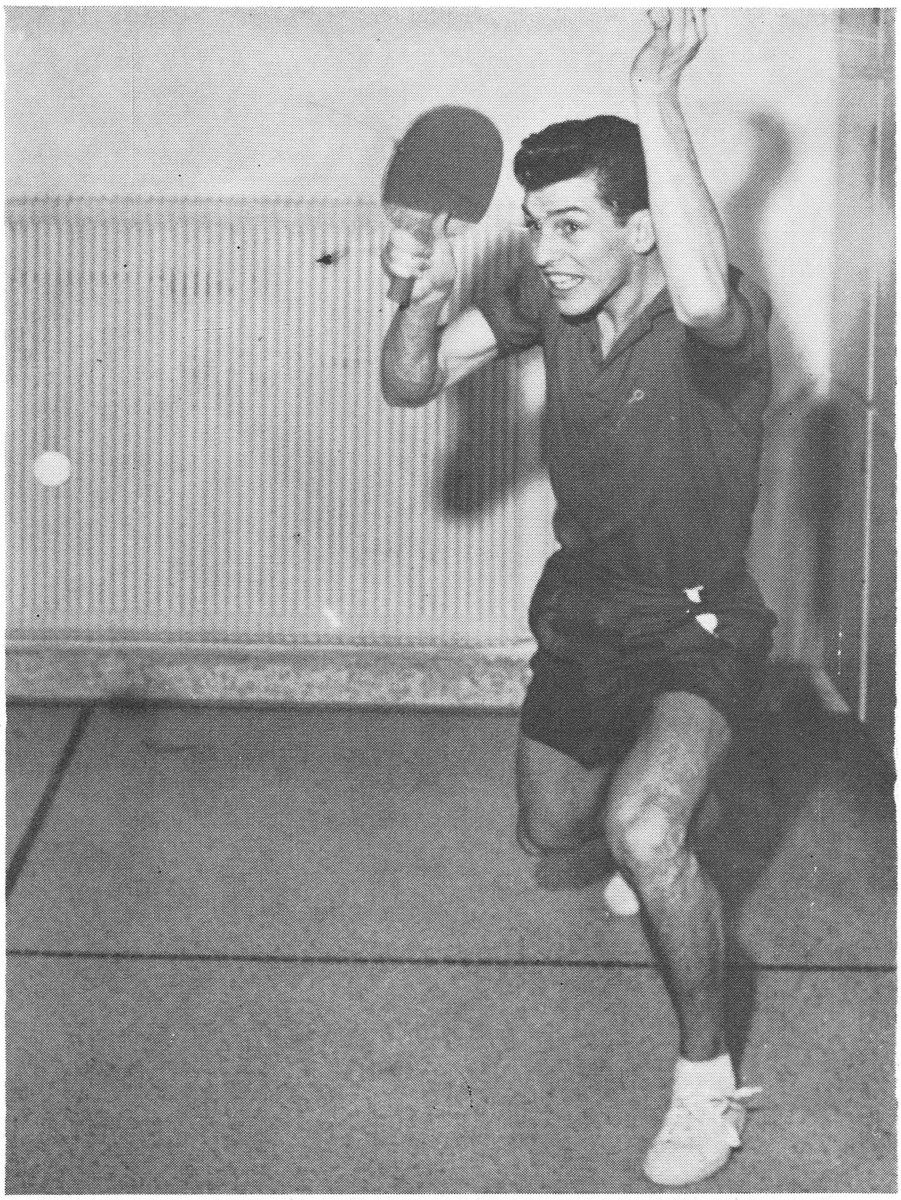

En fighter i pingis: Åke Rakell visar stridsblicken och följer intensivt den lilla celluloidbollens väg till motståndarens planhalva.

Erik Extergren var vår förste ordförande 1947 och sen den tiden har Martin Öhman, Eric Lindström och Olle Lindsjöö på förtjänstfullt sätt svingat ordförandeklubban, men i höstas återtog eldsjälen Extergren ordförandeposten igen, då Lindsjöö tvingats avgå på grund av bristande tid.

På våra egna mästerskap var vi ofina nog att lägga beslag på fyra titlar och kom därmed upp till 26 svenska mästerskapstecken. En presentation av våra främsta ess är säkert på sin plats:

Björne Mellström blev i fjol svensk mästare i singel för fjärde gången i följd och vann också i mixed tillsammans med Elisabeth Thorsson. Däremot hade han ännu inte varit med om att vinna allsvenskan sedan han kom till Djurgården, men det slog nu även på den fronten 1960. Björne, som nu är 27 år, är Sveriges säkraste kort i landskamper. Han har ett solitt allroundspel med en hård underskruv, som får de flesta motståndares offensivlusta att kvävas i sin linda. Kanske har han fått en överman eller i varje

Bengt Modig manar:

TRÄNING BETYDER ALLT

Tävlingen är förmodligen en av de viktigaste enskilda faktorer bakom de framsteg vi gör. Det är tävling som eggar. Det mesta vi tar oss för här i livet innebär mer eller mindre en tävling. Vi tävlar om att vara bäst i skolan, vi tävlar om den utvalda flickans ynnest, vi tävlar för att avancera i vårt dagliga jobb. Om man är sin egen, måste man tävla för ett överhuvud kunna existera.

En tävlingsmänniska måste ha många goda egenskaper och bland de viktigaste är **beslutsamhet, självdisciplin, mod och tro.** Inom idrotten är viljan till samarbete och förmåga till självuppoffring och tillit till sin egen förmåga och kamraterna nödvändiga förutsättningar. Med uppmuntran när sådan behövs och riktig instruktion och träning upptäcker du, att du är kapabel nå resultat, som vida överträffar vad du räknat med.

Med idrottens hjälp kan du inte bara bygga upp en frisk kropp och ett gott humör, den hjälper dig också till sådana

---

fall sina jämlikar i Tony Larsson från AIK, och Norrbys Hasse Alsén.

Åke Rakell, djurgårdare av födsel och vana, blev plötsligt ett världsnamn vid VM i Dortmund förra våren då han tillsammans med boråsaren Hasse Alsér blev bronsmedaljör i dubbel. Paret plockade bl.a. ut ett par sluggermaskiner från Kina.

Hans Weltenius, nyförvärv från Huskvarna, har varit svensk juniormästare, och är på god väg mot den yppersta eliten. Han har ännu inte det nödvändiga tempot, men han är en utmärkt matchspelare som alltid gör sitt absolut bästa.

Anton Bolgar är oldboy vorden, men håller ännu ungdomen stången och är förmodligen allsvenskans starkaste reserv. Hans kampmoral är ett föredöme för alla våra ungdomar.

Elisabeth Thorsson har varit med i föreningen sedan sitt fjortonde levnadsår. Tillsammans med Signhild Tegner, Siv Petterson och Ing-Britt Molin har hon lagt beslag på s a m t l i g a lag-SM!

Siv Petersson blev nordisk mästarinna i singel i Helsingfors och har visat upp en frapperande slagstyrka och jämnhet i allsvenska serien.

Signhild Tegner har lagt spaden på hyllan. Hon avslutade (?) sin framgångsrika karriär med att vinna två mästerskap — SM i dubbel och lag. Och så vann hon Hasse Karlsson i fotboll, som hon gifte sig med!

Inom en snar framtid kan vi förvänta oss en eller annan stjärnspelare med samma lyskraft som någon av de nu nämnda. Och detta tack vare vårt goda ungdomsarbete. Denna verksamhet sköts i första hand på ett mönstergillt sätt av Gillis Bengtsson, som alldeles säkert får fram nya namn, om han bara orkar hålla på. Ett 80-tal flickor och pojkar i åldern 10—18 år slåss om utrymmet i Klara. Flickorna har f.ö. ingen mindre än förra världsmästarinnan Peggy McLean, som tränare och sparring. Peggy, from USA, eller Margret Folke, som hon heter som gift (mannen Elis Folke är svensk) bor sedan ett drygt halvår i Stockholm.

In summa: Visst blir vi bättre och bättre dag för dag.

Bengt Grive

Våra boxare under 60-talet

Seglar boxningen i medvind? Finns det något underlag för ett dylikt påstående? Under flertalet år har boxningen, i likhet med många andra idrottsgrenar, haft att kämpa med diverse svårigheter. Djurgårdens boxare har dock hållit god klass hela tiden, men kvantiteten på toppen har icke varit den önskade. Vid 1958 års SM erövrade vi 2 mästartitlar. Av olyckliga omständigheter, skador och sjukdom, blev vi utan mästare vid 1959 års mästerskap. Till höststarten 1959 hade sektionen engagerat landets f.n. bästa tränarkraft, gamle DIF-boxaren teknikern Sixten Lindkvist. Att detta var en riktig satsning av sektionen visar dels den intensiva träningstakten i lokalen och dels den glädje och beslutsamhet som varje man går in med för sin uppgift. Utöver detta talar de uppnådda tävlingsresultaten. Våra boxare har deltagit i bortåt 75 tävlingsmatcher och utgått med vinst i c:a 60 av dessa. Tävlingsmatcherna omspänner såväl juniorer som seniorer. Som toppunkter på höstens tävlingar kan nämnas, att vid Svenska Juniormästerskapen blev vår Jarl Granberg mästare i lätt mellanvikt och Sven Lundström 2:a i weltervikt. Lundström kunde icke ställa upp i finalen på grund av skada. Detta var oturligt eftersom han bedömdes ha mycket stora utsikter till vinst. Granberg har av expertisen utropats till ett av de största boxningslöften Sverige fått fram på en tid. Vi får se om spådomen slår in.

Vid senaste distriktsmästerskapen fick vi tre mästerskap, genom Robert Dünkelman i lätt weltervikt, Ingemar Johansson i lätt mellanvikt och Teofil Pollex i mellanvikt. Djurgården blev där bästa klubb och erövrade för andra gången en inteckning i det vandringspris som gått tre år.

Sektionens boxarpojkar har fört vårt namn med den äran. De är flitigt efterfrågade av tävlingsarrangörer. I Hälsingborg, där Djurgårdens namn (fotboll) annars icke har så bra klang, är våra pojkar jättepopulära. Vid en tävling där erövrade Ingemar Johansson Läkerolpokalen för sin seger, sin fina teknik och sitt trevliga uppträdande. Sådant värmer en ledare. Robert Dünkelman och Teofil Pollex har i pressen blivit honorerade för sin fina boxning och kallade svenska amatörboxningens räddare.

Vi har för närvarande de mesta antalet tränande ungdomar som klubben haft på lång tid. Vi har blivit tvingade att dela upp pojkarna på olika tider för att alla skall få möjlighet till ordentlig träning. Tränaren Sixten Lindkvist är förhoppningsfull. Med kännedom om hans kapacitet tror vi säkert, att det kommer fram bra boxare ur kullen, kanske en ny »Ingo».

Många människor har frågat mig, varför har du boxats och varför fortsätter du med arbetet inom boxningen trots denna bistra kritik mot boxningsidrotten.

Jag kan bara svara som jag känner det: Boxningen är en fin sport. Somliga tycker att boxningen degraderar mången som utövar den. Tvärtom. Den är uppbyggande, den uppmuntrar till självrespekt och lär samtidigt till självbehärskning.

En boxares liv är likadant som andra människors. Det innehåller förhoppningar och besvikelser, segrar och nederlag.

»Sekonderna lämnar ringen», vilken värld av minnen framkallar icke dessa ord. Det är en boxares uppmaning till aktion. För den unge fightern betyder det de första stegen mot ära och berömmelse. Många människor, medvetet eller omedvetet, ser ned på en boxares idrottsutövning, men denna idrott är lika aktningsvärd som andra idrotter och boxaren själv är human. Boxaren respekterar alltid sin besegrare och andra besegrade.

Vägen till framgång. Ja det finns ingen säker väg till framgång. För att ha framgång i boxningen måste det finnas ambition, vilja till uppoffring och icke minst entusiasm. Hjärnans och musklernas kondition är det väsentligaste som skapar en god boxares framgång. Jag är själv mycket tacksam för allt vad boxningen givit mig i form av idrottslig tillfredsställelse samt många vänner i den vida världen.

Kurt Hammargren har visserligen inte slagit Ingemar Johansson men han har andra strängar på sin båge och är en populär allt-i-allo bland våra boxare.

egenskaper som beslutsamhet och mod. Tillgångar som du med fördel kan använda dig av även när det gäller andra mål i livet. Du vet att vägen till målet inte är lätt, men du är säkert redo att göra försöket med fullständig tilltro till dig själv och din egen förmåga. Att vinna en tävling är blott en biprodukt av en mycket större seger, som varje stor idrottsman måste vinna, den stora och verkliga vinsten att upptäcka sig själv.

Om du aspirerar på att representera Djurgårdens Idrottsförening i olika sammanhang eller siktar ännu högre — att representera ditt land på idrottstävlingar — så måste du vara vältränad. Hur skall det gå till? Ja, första villkoret är att du skaffar dig den fysiska toppkonditionen. Vetenskapen gör gällande att vi blott använder ungefär 10 % av vår hjärna. Jag vet inte i vilket procenttal vi använder vår kropps resurser, men jag vet att mycket få idrottsmän någonsin tar ut sitt absoluta maximum.

Fysisk toppkondition, det betyder att du måste satsa mer och mer för varje dag. Du måste arbeta med ditt huvud och ditt hjärta, du måste äta ordentligt, sköta ditt dagliga jobb, sova ordentligt och du måste lära känna dig själv och dina resurser, men Du måste hålla idrotten inom rimliga gränser. Du blir tvungen att avstå en del av din fritid, ty den behövs för träning, men dina framsteg kommer att bereda dig mycket nöje och stor tillfredsställelse. När du sedan kommer till tävlingarna kan du med beslutsamhet, mod och tro på dig själv, möta dina medtävlare.

Bengt Modigh

Otroligt men sant...

Djurgårdare har slagit världsmästaren

Vad Floyd Patterson inte lyckades med (i fjol förstås!) — att slå Ingemar Johansson — det har en vanlig enkel amatör i Djurgården klarat av. Hur många vet, att vår boxningsbas Bengt Modigh hör till de mycket få människor, som kan pryda sin meritlista med en seger över Ingemar. Det skedde visserligen inte när Ingemar stod på höjden av sin storhet och satt på VM-tronen. Det skedde mycket tidigare. Men det är i alla fall en merit. Om Bengt Modigh fortsatt lika intensivt som Ingemar med boxningen, är det väl inte alldeles uteslutet, att Bengt varit världsmästare och miljonär många gånger om ...

Men hur gick det till, när undret inträffade, när Ingemar Johansson fick se sig besegrad av en djurgårdare? Vi har bett Bengt Modigh berätta. Han var emellertid svårflirtad.

— Det är väl ingenting att skriva om. Jag har sparat några klipp från matchen, men det är för min privata del. Tycker inte det var så märkvärdigt och så ligger det ju långt tillbaka i tiden. Just nu skulle jag nog inte ha någon större chans. Nej, skriv inget om hur jag klådde Ingemar. Bättre tycker jag det vore att skriva om de av våra boxningsledare, som jobbar i det tysta och som gjort så mycket för klubben. Vi har då främst Gerhard Carlsson, som innan han började boxas var en skicklig kombinerad skidåkare och som efter det han hängt boxhandskarna på vinden började slita som ledare.

En annan stor liten man, som är värd att nämnas, är Kurt Hammargren. Han har visserligen inte idrottat för Djurgården, men han är djurgårdare från födseln. Hans mamma berättade en gång att han hade blårandiga blöjor som liten. Så tillhör han också kategorin »mesta djurgårdaren». Han är lika glad att se juniorer eller B-lag kämpa om poängen som att se eliten skoja med andra motståndare. Man kan träffa honom på Stadshagen, på Stadion eller på Östermalms på söndagsmorgnarna vid 9—10-tiden, där han står och beundrar något blårandigt. Skriv därför inte om min match.

— Men någon liten grej i alla fall, säger den envise intervjuaren, det måste ju vara kul att visa upp att vi inom våra egna led har en kille, som gett Ingemar en omgång.

Svaret på denna vädjan blir att Bengt plockar fram några gulnade tidningsklipp för vårt eget studium. Vi läser en rubrik: PRAKTMATCH AV MODIG MOT INGEMAR JOHANSSON. I texten berättas om att Bengt i en uttagningsmatch för tungviktsplatsen i landslaget mot Italien klart poängslog Ingemar Johansson, som visserligen »var farlig med sina snabba och krutfyllda krokar men inte hade någon möjlighet att hota Modighs poängseger. Den dagliga duvningen i polisskolan och sparringen med Olle Tandberg hade satt Modigh i högform.» Det blev 3—0 för Modigh den gången.

Ingemar, som vid denna tid nyss fyllt 18 år, hade redan då ansetts böra snabbt bli proffs. Nu blev det aktuellt för Bengt Modigh i stället, men när han tillfrågades i saken sade han sig fullt belåten med att bli polis. Och tillade: »Man tjänar inte mycket mer som proffs i det här landet än att man ledigt kan avstå. Men kan få en bra slant över på traktamentena och så säljer man sig ju inte själv till en manager, vars främsta uppgift är att förtjäna pengar på boxaren.»

Det var då det. Nu går det nog att tjäna en och annan slant som proffsboxare. Även i det här landet.

För övrigt sa Ingemar efter matchen att »Modigh var kanonbra».

Som sagt, så gick det till när en djurgårdare en gång i tidernas begynnelse slog en blivande världsmästare...

*

TEOFIL POLLEX FICK SEGERN MOT RYSK GULDMAN

Han följde med Danzigs stadslag till Borås för två år sedan. I samband med stadsmatchen hoppade han av, eftersom han hade en syster som var gift på Lidingö ...

Ja, så gick det till, när 25-årige polacken **Teofil Pollex** kom till Sverige och småningom blev djurgårdare. Han var på sin tid polsk mästare, men när han skulle bli svensk i Göteborg i februari, så blev han diskad av Harry Ericson mot Bo Nyrell — den blivande mästaren.

Teofil Pollex ville gärna hoppa in mot den ryske olympiske guldmedaljören Chatkov, när tysken Elze inte kom. Men djurgårdsledaren satte stopp, bl.a. för att Pollex var otränad och sjuk. Han hade för inte så länge sedan haft asiaten.

Den hade han inte mot ryssen Shatkov. Han kämpade som en tiger, gjorde enligt egen uppgift så gott han kunde och fick segern med någon poäng av de båda svenska domarna, medan den ryske hade sin man som vinnare av samtliga ronder.

Djurgårdsledarna var fullkomligt vilda,

Colonia Päls

DROTTNINGGATAN 58

STOCKHOLM

TELEFON 114295

Kom till oss på...

Riche 620021

Teatergrillen 620024

och Stallis 34 51 44

...och snart är

OPERAKÄLLAREN öppen

alla med festvåningar

i olika storlekar

Välkommen önskar

Tore Wretman

Föreningsmärken

Medaljer

Plaketter

SVENSKA EMALJARBETEN

Selebovägen 13, Enskede

Telefon 59 55 15

Förslag och offert på begäran

STIGA TUMBA-HOCKEY

Sveriges populäraste sportspel — lika rafflande roligt året om. Skalenlig spelplan, längd 84 cm, bredd 46 cm. Elektrisk, automatisk målmarkering samt målräknare. Säljs av järn-, sport-, leksakshandlare och varuhus i hela landet.

STIGA TRANÅS

Knivsta gör bara viktiga mål...

Jag vet inte vad Gösta »Knivsta» Sandberg i Djurgården har emot Gävle Godtemplare — men nåt måste det vara. För Knivsta är »godis-dödaren» nummer ett i Djurgår'n. På tre allsvenska år har han gjort fyra mål i slutspelet. Tre av de fyra mot Gävle Godtemplare. Alla tre av avgörande betydelse!

Historien om Knivstas slutspelsmål började 1958 under hans debutår i allsvensk ishockey. Då vann Djurgår'n guldet genom att slå Gävle i sista matchen med 3—2. Skellefteå hade chansen att bli mästare så länge det stod 2—2 i Gävle och åkte omkring på rinken i Södertälje fem minuter efter matchen och visste inte om de var svenska mästare eller inte.

Under de fem minuterna ordnade Knivsta så att Skellefteå inte vann guldet. Han gjorde sitt andra slutspelsmål det året — årets viktigaste mål. Det som gav 3—2. Han slet sig enligt ögonvittnen fram längs kanten och klättrade på sargen sista biten innan han fick skottläge.

Knivsta blev guldgosse den gången.

Historien fortsatte 1959 och fortfarande mot Gävle. Djurgården hade fått oavgjort och i första matchen på Stadion och ledde i returen med 2—1 i sista perioden men var illa ute. Matchen stod och vägde när Djurgår'n gjorde 3—1 och avgjorde matchen och indirekt också matchen om guldet. Målet var Knivstas förstås — hans första och enda i det slutspelet!

Och historien upprepade sig som sagt också 1960. På Johanneshov var ställningen i matchen mot Godtemplarna 1—1 strax före den 15 minuten i andra perioden. Djurgår'n hade två man (Lasse Björn och Ove Malmberg) utvisade och hade hamnat mitt i en intensiv Godis-period. Sensation i luften mot Djurgår'ns tre utespelare mot Gävles fem.

Varpå alltså Knivsta sin vana trogen i den 15 minuten gjorde en ilsken förflyttning förbi ett offensivt och överrumplat Godis-försvar och på passning från Kalle Lilja klämde han in det andra målet. Skönhetsvärdet kan diskuteras men 2—1 blev det och därmed vände matchen och ramlade in i de gamla Djurgårdsspåren igen. Det var Knivstas första (förstås!) slutspelsmål i år och det var DIF:s segersignal. I fortsättningen och efter den Gävletävlan var Lasse (Svensson) Lasse Liten i Gävleburen. Det blev 5—3.

Knivsta som nog om sanningen ska fram inte är fullt så bra i ishockey som han är i fotboll och troligen också bandy gör bara viktiga ishockeymål. När han nån gång gör mål.

— Han är ingen stor spelare men han är nyttig och han skärper sig alltid när det verkligen kör ihop sig, säger man i Djurgår'n.

Knivsta är faktiskt killen med utpräglad guldvittring i Djurgår'n.

Vad han är i Gävleögon förmäler inte historien. Man undrar kanske bara med oss vad Knivsta egentligen har emot just Gävle.

(Kjell Forsberg i Expressen)

---

när Pollex förklarades som segrare och de ångrade nog inte att polacken fick sin vilja igenom. Men nog var det märkvärdigt, att den första segern efter sex nederlag i svit skulle vinnas av en avhoppad polack.

Det var ju dock Norden—Sovjet det från början handlade om.

(Gin i AB)

Vägen mot SM

Djurgårdens matcher 1959—60 i allsvensk ishockey, div. I, södra:

	Hemma	Borta
—V:a Frölunda	14—2	7—0
—Forshaga	14—2	4—3
—Södertälje	7—2	10—3
—Bofors	8—3	5—2
—Grums	5—5	2—2
—Västerås IK	4—2	3—2
—Karlberg	8—3	6—1

Följden av detta matchande blev en poängtabell av detta utseende:

Djurgården	14	12	2	0	97—31	26
Södertälje	14	10	0	4	104—48	20
Bofors	14	8	1	5	61—61	17
Forshaga	14	7	1	6	75—89	15
Grums	14	5	2	7	51—60	12
Västerås IK	14	5	0	9	50—66	10
V. Frölunda	14	4	0	10	54—104	8
Karlberg	14	2	0	12	43—76	4

Slutspelet om SM:

	Hemma	Borta
—Skellefteå AIK	5—3	2—3
—Södertälje	6—4	3—2
—Gävle GIK	7—3	5—3

Djurgården	6	5	0	1	28—18	10
Södertälje	6	3	0	3	30—25	6
Skellefteå	6	3	0	3	22—23	6
Gävle	6	1	0	5	19—34	2

Djurgårdens 40:e raka vanns med ett nödrop

Djurgårdens stolta rekord med 40 seriematcher utan nederlag hängde verkligen på en mycket skör tråd, ty halvvägs i matchen på Johanneshov eller exakt efter 12.50 min. i andra perioden ledde Södertälje med till synes betryggande 4—1. Ingenting gick för de lilafärgade, som dessutom i Knivsta-Sandbergs frånvaro berövats en enastående moralisk tillgång.

Men Djurgården har de moraliska och fysiska kvalifikationer, som landslaget Tre Kronor saknar, vilket visade sig när man svängde 1—4 till 6—4. Trots att ingen kedja för dagen gick något vidare, lyckades man till slut pumpa luften ur kringelbyborna.

Djurgården har styrka, mod och optimism till att vända på de otroligaste stekar. Det är sådana tillgångar men skulle tillönska svenska landslaget, där man lätt tappar sugen i motvinden. **(R:et i DN)**

ETT LYSANDE MÄSTARPROV

Att kunna resa sig och ta sig ur ett till synes hopplöst läge är kännetecknet på ett verkligt förstklassigt lag i bollspel, dit ishockeyn hör.

Djurgårdens Idrottsförenings iskarlar har inte varit så illa ute se'n senaste förlustmatchen — den 23 mars 1958! — som i andra perioden på Johanneshov, då Södertälje Sport ledde med 4—1 och låg nära till både 5—1 och 6—1.

Men Lasse Björn och hans drabanter har kolossala fonder av vilja, skicklighet och kallblodighet. Djurgårn bestod provet på ett lysande sätt, vann matchen med 6 sjunde SM.

Det var DIF:s tredje mästerskap i följd, och titeln säkrades i den match som betecknade lagets 40:e utan förlust. Nyssnämnda 23 mars 1958 åkte Djurgårn dit med 1—6 just mot Södertälje Sport och det till och med hemma på Johanneshov.

Det är med uppriktig glädje och beundran som jag gratulerar Sveriges utan gensägelse vassaste hockeygäng till SM-titeln.

Bataljen på »Hovet» blev en nervslitande historia som de nära 11 000 på läktarna aldrig lär glömma. Södertälje spelade stor och fin ishockey, lovade mycket i första perioden, glänste i andra, men kunde inte stå emot det våldsamma trycket från hemmalaget i »tredje akten».

Det var en väldig match mellan två giganter, där den större och tyngre obönhörligt genomförde sina syften i en motvind som ett slag var till synes omöjlig att övervinna.

Samtidigt var det en av de bästa — kanske den allra bästa — matchen mellan två svenska klubblag hittills i år.

(Luck i Expressen)

Välkomna till det Svenska Kaffehuset

grundat år 1906

Välkomna till Karlstad! Upplev där en kaffeförädling som saknar motsvarighet i Europa! Det speciellt utvalda råkaffet går direkt upp till förvaringssilos placerade i toppen av nybyggnaden. Efter en serie av förädlande processer kommer det arommättade kaffet ned i bottenvåningen, där det packas i högmoderna förpackningar och går vidare ut över hela vårt land... till Er affär!

Vi har byggt mot skyn för att ge Er höjden av kvalitet

kaffet som blivit en national dryck

LÖFBERGS LILA
i det välkända värmeförseglade paketet

LILA BURK
— högvacuumpackat kaffe på burk

LILA VAC
— högvacuumpackat kaffe i HÅRT PAKET, som är Er aromgaranti

LÖFBERGS LILA

ISHOCKEYNS STÖRSTA DAGAR

Starka män på ishockeyfronten: Herr kaptenen Lasse Björn (till vänster) tar emot sitt matchbidrag av kassören Lasse Lindgren under övervakning från Arne Grunander och Lasse Nordvall. Det goda humöret i denna sektion lyser igenom framför allt hos »Grynet», som ju också varit en idéspruta av stora mått.

För en del år sedan kom jag på mig själv med att tycka, att det inte var så särskilt kul längre att gå och titta på ishockey. Rätt märkligt för en som redan 1924 blev juniormästare i Djurgårdens ishockeytröja. Men jag fann tillvaron vid ishockeybanorna kall och fuktig. Det var mörkt och dystert på banorna. Reglerna ändrades varje år på ett sätt, som gjorde att man till sist visste varken ut eller in. Domare och spelare verkade begripa lika litet, och folket stod undrande på läktarplats.

Jag höll faktiskt på att tappa intresset för puckningen, vilket var så mycket märkligare eftersom jag inte bara fått vara med och bli juniormästare 1924 utan hade nöjet att gästspela i det Djurgårdslag, som blev svenska mästare 1927. Från den tiden mindes jag särskilt semifinalen mot de dittills oslagbara mästarna från Stockholms-Göta, som vi i Djurgården dock lyckades sätta på plats efter ett par tre förlängningar. Det var en smått historisk händelse. Att Djurgården sedan fick en lätt affär i själva finalen mot Västerås (så lätt att lagledaren bara kallade sina egna gullgossar till matchen och därvid glömde mig) visar att det var högst måttlig klass på konkurrensen. Vi vann finalen med 7—1, och det var som sagt Djurgårdens första SM i branschen.

*

Finalen minns jag bl. a. av den orsaken, att »banketten» efter matchen helt finansierades av en utomstående person, som i sin förtjusning över Djurgårdens triumf kom in i omklädningsrummet och ur plånboken halade fram en 50-lapp med den bestämda ordern att spelarna skulle använda pengarna till att gå ut och fira segern. Det gjordes också på ett våffelbruk på Sturegatan. Hela 50-lappen gick åt. Märkligt att så här långt efteråt erinra om hur billigt ett SM kunde avfestas på den tiden. Andra tider, andra seder. Nu handlar avslutningsskivan om en stor grej i samband med segerpremier på sammanlagt så där en 25.000 kronor. En betydande stegring av kostnaderna.

*

Men jag skulle berätta hur diverse omständigheter gjorde, att mitt ishockeyintresse höll på att vackla. Även Djurgårdens ishockeylag började vackla. Publiken förekom i obetydliga mängder. Men så kom det glada 50-talet, då Djurgården åter fick vind i seglen och började röra om i den stora fina ishockeyvärlden. Och nu måste jag ju säga, att det är verkligt kul att vara med i svängarna dels genom att ishockeyn blivit en raffelsport dels genom att Djurgården börjat gå fram som en ångvält och mejat ned allt motstånd. Allt har bidragit till att jag följt med på nära håll vad som hänt och skett när Djurgården under de tre senaste åren lagt beslag på mästerskapstiteln. Det talar om klass på det lag, som bakom sig har en förnämlig ledarstab med Arne Grunander i spetsen och med Lasse Lind-

gren, Lasse Nordvall, Yngve Carlsson, John Candelius och Arne Strömberg vid sin sida.

*

Klassen har talat särskilt i slutspelet. Vad som varit dessförinnan har mest handlat om »småpotatis». Pliktskyldigast har Djurgården avverkat det allsvenska förspelet som ett till synes nödvändigt ont för att hamna bland de fyra stora, som ensamma får göra upp om det allsvenska guldet och om de stora pengarna. När det skärpt sig i detta slutspel har Djurgårdens stridsmoral, kamratskap och kunnighet varit något åt det otroliga hållet. I det sammanhanget är det särskilt två matcher, som etsat sig fast i mitt minne.

*

Den första matchen var 1959 års slutspelshistoria i Leksand. Mycket stod på spel. Djurgården behövde »bara» spela oavgjort för att ha säkrat mästerskapet. En seger för Leksand betydde att vi i sista minuten skulle bli »blåsta» på guld och mästerskap. Halva Dalarne ville se den här matchen. Leksand blev utsatt för en invasion, som sprängde alla poliskedjor, alla vändkors och alla vakter. Det blev så trångt kring rinken, att bägge lagen höll på att bli utestängda. Det plankades friskt. Staketet klipptes upp här och var och mängder med fripassagerare tog sig in. Det blev i alla fall ett snyggt publikrekord och klirr i kassalådan för både Leksand och Dalarna. 11.870 hade hunnit betala entré, innan organisationen brakade samman och folket bara vällde in. Matchen började nervöst för Djurgården. Efter ett par perioder utan mål tog dalmasarna ledningen med 1—0, och det innebar att publikgrytan kom i kokning. Skulle de våras nerver hålla, skulle inte masarna nu piska varandra framåt och skulle inte därmed Lasse Björn & C:o snubbla just när mästerskapet låg inom räckhåll? Det skulle omsider visa sig, att Djurgården hade de bättre nerverna, den hetare segerviljan, den större förmågan och den mesta tyngden. Kalle Lilja gled igenom och kvitterade till 1—1 utan att låta sig oroas av diverse Leksandsklubbor, som var ute för att stoppa honom. Kallt manövrerade han sig framåt och satte ur liten vinkel pucken i nät. Därmed började luften gå ur Leksand, och sedan var det bara att skörda frukerna. Leksand kämpade visserligen emot, men vad hjälpte när de våra väl fått upp ångan och vräkte sig fram? Slutet kom med 3—1 för Djurgården efter en match, som bjudit på allt vad man vill begära i fråga om raffel, kamp och spänning.

*

Från den drabbningen kan man raskt flytta sig ett år framåt i tiden, varvid man är framme vid 1960 års slutspel mot Södertälje på Johanneshov. Dessförinnan hade Djurgården redan utnämnts till segrare, men det passade inte så värst bra för »kringlorna», som nu samlat sig för att stoppa vår stenkross. Det såg också ut att lyckas, ty plötsligt ledde Södertälje med 4—1. Ingenting ville stämma för Djurgården och man var redan inställd på att det var en kväll åt det tragiska hållet. Men då blossade det liv i den gamla stridsmaskinen. Alla krämpor glömdes, alla misslyckanden glömdes. Nu kom det order om att gasen skulle tryckas i botten. Och fortare än det går att beskriva det tilltvingade sig Djurgården övertaget och for som stormvindar fram över planen.

Det fanns inte längre något missmod, ingen trötthet — alla besjälades bara av den tanken att matchutvecklingen skulle vändas. Med en fighterglöd, som man inte vet varifrån den kom, stormade Djurgården de allt mer vacklande försvarsbastionerna i Södertälje och undan för undan tvingades måldomaren blinka med sin lampa vid kringlornas kasse. Innan det hela var över hade Djurgården åstadkommit 5—0 i en enda rasande följd och därmed svängt om Södertäljes ledning. med 4—1 till 6—4 i egen favör. En otrolig upphämtning i en match, som bjudit det bästa man kan få se i samband med ishockey. En match i publikens smak (i den mån man inte rest till Stockholm från Södertälje förstås ...).

Därmed var Djurgårdens mästerskap i hamn trots att ytterligare en match återstod i Skellefteå. Vad som än hände där kunde dock inte påverka utgången. Det hände sig också att Djurgården inte förmådde sig att koppla på stora maskineriet och det hjälpte Skellefteå till att vinna en inte oförtjänt seger.

*

Från matchen i Skellefteå gick hemfärden sedan i ilfart till Umeå, där segermiddagen eller rättare sagt segersupén stod och väntade. Lasse Nordvall tackade med några ord spelarna för säsongen och så fylldes vandringspokalen med champagne för att sedan gå bordet runt. Alla vi som var med, spelare, ledare, reserver, trunkbärare och turister fick oss en ordentlig klunk av sprattelvattnet och kände oss ungefär lika medskyldiga i årets stora ishockeytriumf. Champagne drucken i rätt ögonblick och i en segertrofé av det här slaget smakar extra gott.

Senare på säsongen blev det en mera officiell avslutning hemma i Stockholm med ytterligare hyllningar och minnesgåvor åt mästarna. Och Djurgårdens hövding Åke Dunér rosade ishockeysektionen såsom varande den bäst skötta och framgångsrikaste under de senaste åren. En sektion som berett oss verklig glädje, sade Åke och vände sig direkt till sektionsbasen Arne Grunander, som fick ett extra erkännande för allt sitt pyssel med sina puckare coh för sin förmåga att vid sidan om skapa både trivsel och kapitaltillgångar. Löfbergs lilas lilla fru Sandström kände sig träffad. Slantarna som kommit kaffevägen ansågs säkerligen av alla parter ha gett god valuta.

Men framför allt var det en ishockeysäsong med betoning på kampmoral, kunnighet och ambition. Våra iskrigare är värda att uppskattas.

Kalle Lilja I.

MÄSTARNAS MERITER

Av Djurgårdens sju SM i ishockey har inte mindre än sex erövrats under åren 1950—60. Lill-Lulle Johansson, Stig Tvilling, Lasse Björn och Yngve Johansson har varit med om att vinna samtliga mästerskap i modern tid. Mästare för första gången blev Leffe Skiöld och Pelle Hörberg.

Tommy Björkman, f. 16/6 1934. Det var hans tredje säsong i DIF. Kom från Star, Södertälje, efter att dessförinnan ha spela i AIK och Saltsjöbaden.

Yngve Johansson (reservmålvakt), f. 21/1 1929. Debuterade i DIF 1948. Har 50-talet landskamper. Tidigare fem SM.

Roland Stoltz, f. 1/8 1931. Kom 1955 från Atlas-Diesels lag. Världs- och europamästare i Moskva 1957. Har varit fast förankrad i landslaget de senaste åren (ca 75 landskamper). Har tidigare två SM. Stor grabb.

Lasse Björn, f. 16.12 1931. VM-segrare 1953 och 1957, europamästare samma år, OS-brons i Oslo 1952. Debuterade för DIF 1949. Lagkapten i både lands- och klubblaget. Ca 200 landskamper. Stor grabb.

Ove Malmberg, f. 17/5 1933. Kom från Göta 1958. Deltog i Cortina-OS 1956. Har 30-talet landskamper bakom sig, tidigare två SM.

Eddie Wingren, f. 1940. Ren djurgårdsprodukt. Hans andra säsong i A-laget. Spelat tidigare i pojk- och juniorlagen och även i juniorlandslaget. Ett SM tidigare.

Stig Tvilling, f. 15/7 1928. VM och EM-segrare 1953, OS-brons 1952. Tidigare 5

SM, 6 DM, 70-talet landskamper. Stor grabb.

Gösta Lill-Lulle Johansson, f. 2/3 1929. VM- och EM-segrare 1953, EM i Paris 1951, OS-brons 1952, tysk mästare, 6 SM tidigare. 102 landskamper. Stor grabb.

Hasse Mild, f. 31/7 1934. Kom från Göta för några år sedan. Ett 15-tal landskamper. Tidigare två SM.

Leif Sköld, f. 1935. Kom från AIK, första säsongen för DIF. Första SM. Har 6 ungdomslandskamper i fotboll.

Kalle Lilja, f. 30/9 1931. Tredje säsongen i Djurgården, tidigare Göta. 20-talet landskamper, förut två SM.

Sven Tumba Johansson, f. 27/8 1931. Dubbel världs- och europamästare, OS-brons, tidigare 4 SM, ca 160 landskamper. Stor grabb.

Kurt Thulin, f. 1939, började i Älvsjö som junior, men kom tidigt till Djurgården, där han spelat fyra säsonger. Har två SM.

Gösta Knivsta Sandberg, f. 6/8 1932. Spelat tre säsonger i A-laget. Tidigare i Spånga IS. Två SM och är även svensk mästare i fotboll, mångfaldig landslagsman i sistnämnda gren.

Åke Rydberg, f. 1939. Debuterade i A-lagssammanhang 1958. Tre gånger stockholmsmästare i ishockey. Flera juniorlandskamper, tidigare ett SM.

Rolf Berggren, f. 26/11 1934. Tidigare Skellefteå AIK, 3 gånger DM för Västerbotten. Kom till Stockholm 1955, spelade först en säsong för AIK och gick därefter över till DIF. Tidigare ett SM.

Pelle Hörberg, f. 1941. Djurgårdsprodukt, kommer från juniorlaget.

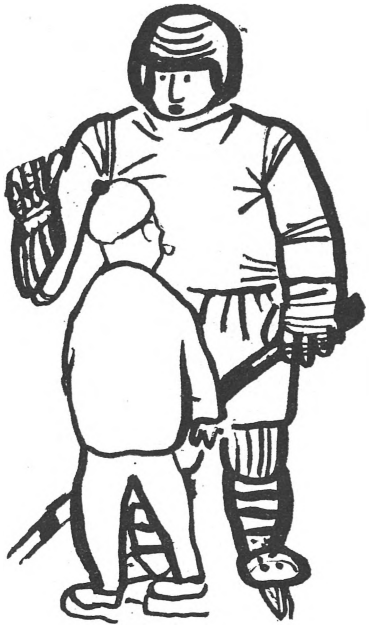

— Sa domarn något om att jag var utvisad?

— Oh nej, tvärs om.

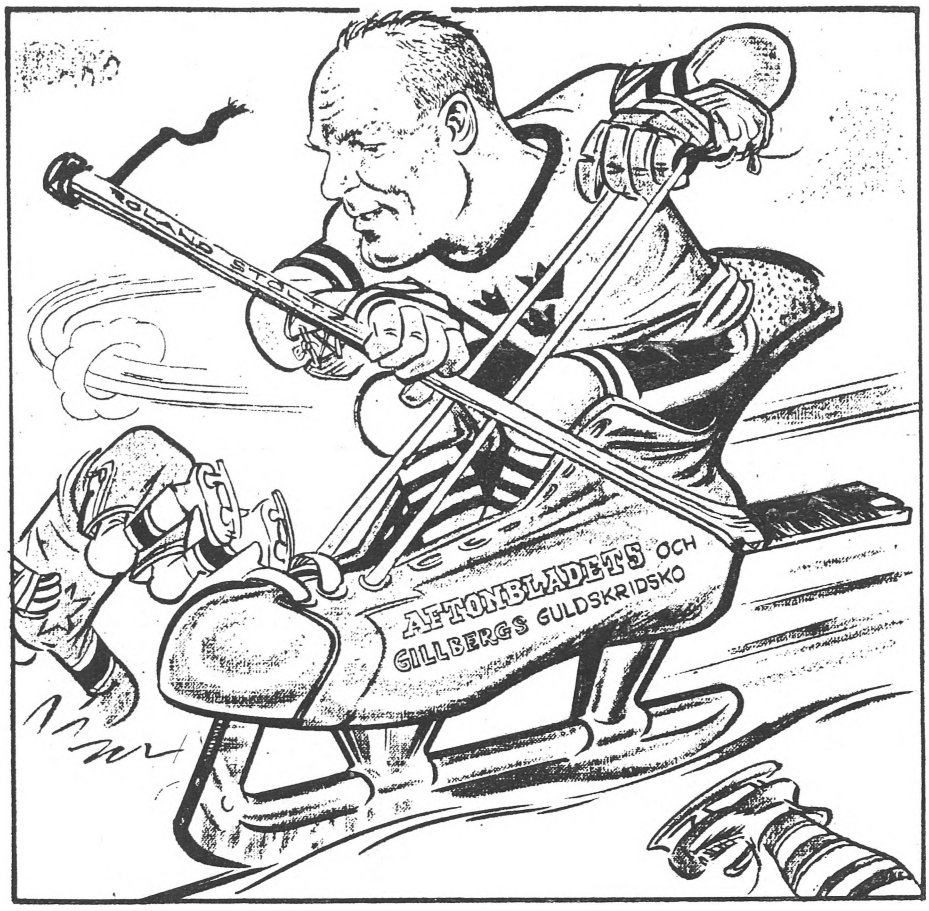

Säsongens man på ishockeyfronten hette Roland Stoltz, och han premierades också litet vid sidan om på olika sätt. Bl. a. fick han Aftonbladets guldskridsko. Året innan fick han en likadan, så nästa år behöver han inte slita på Djurgårdens kanadensiska »griller».

Roland Stoltz håller låda

När slutspelet i ishockey var över ansåg sig Roland Stoltz ha rätt att driva en smula med sina kompisar. Djurgården hade ju in i det sista chansen att gå igenom hela säsongen utan nederlag, men i sista matchen i Skellefteå blev det stopp för vår framfart trots att »Stoltzan» även då gjorde en kämpamatch.

— Det var nära grabbar att jag alldeles ensam spelat ihop alla 12 poängen åt er, men tydligen la' jag mej för tidigt och så gick det så här. Jag trodde faktiskt att ni skulle hjälpa till lite nu när det var sista matchen, men det var tji. Nästa år ska jag greja alla matcher åt er. Ni ska inte behöva slita ont.

När Djurgården var på avskedsvisit i Norrland och skulle leta sig fram till Alfredshems ishockeybana kunde inte ens bussföraren hitta vägen. Man plockade då upp ett par smågrabbar på landsvägen och frågade om de skulle till matchen. Jo då, de följde gärna med. Dörren hos föraren stod öppen och där stod grabbarna och dirigerade förarens väg. Roland Stoltz med basröst bakifrån: »Var rädd om grabbarna och stäng dörren, annars har vi snart inga vägvisare i alla fall.»

Sedan den långa vackra segerraden brutits i Skellefteå predikade tränaren Arne Strömberg för de sina, att e t t nederlag kan man ju alltid finna sig i, men nu skulle det inte få bli flera och klämde i med inför vänskapsmatchen i Alfredshem:

»Nu börjar vi på ny kula och med en ny serie.»

»Jaså, kommenterade Roland Stoltz med torr röst, vi ska köra igenom 40 nederlag i följd nu, det går ju det också...»

Skall han bli sannspådd? Säsongen slutade med tre raka förluster.

Proffsmatchen största kassapjäsen

Arne Malmgren berättar om 15 års upplevelser som fotbollskassör

Vid en tidpunkt, när vår fotbollskassa nått en viss stabil nivå, kommer det signal från Arne Malmgren, att han anser sig ha gjort sitt och vill ha semester. Han signalerar sin avgång ur fotbollsstyrelsen, och hans ersättare har redan börjat fungera. Det gäller Bo Finnhammar, som i yngre dar gjorde en rad matcher i vårt A-lag. Så långt kom aldrig Arne Malmgren. Men om han inte kunde spela fotboll, begrep han sig desto mera på de pengar, som flöt in genom fotbollens vändkors. När det här skrives håller Arne på att avveckla sin verksamhet i fotbollssektionen för att sedan få tid att se det hela mera från ovan och att också få tid att avancera på den civila arbetsmarknaden.

En avskedsintervju måste det alltså bli.

Jobbigt? Jo, nog har det varit jobbigt alltid under alla mina år. I början var det jobbigt för att vi inte hade några pengar. Under senare år har det inte blivit mindre jobbigt trots att det flutit in stora pengar. Men samtidigt har verksamheten svällt över alla gränser. Utgifterna har rusat i höjden i takt med inkomsterna. Hade jag inte haft Nisse Ljungh vid min sida under de sista 5 åren, hade jag nog hoppat av tidigare.

Från kolstybb till fotbollskassa

Jag har gjort åtskilliga år i Djurgården. Jag blev medlem 1938 i Djurgårdens friidrottssektion genom att den klubb jag tillhörde, Ekenshovs IF, där jag för övrigt var sekreterare, gick upp i Djurgården med sina ungefär 20 medlemmar. Några större resultat åstadkom jag inte på kolstybben och det var nog ingen förlust för Friidrottsförbundet att jag snart nog började ägna mig åt styrelsejobb. 1943 blev jag huvudkassör i Djurgården för tre år framåt med min svåger Sven Hellborg skötande fotbollskassan. Det var i stort sett samma kassa, men 1946 blev det mera tudelning av jobbet och jag gick då till fotbollsstyrelsen, medan Sven hamnade i överstyrelsen. Ja, sen har jag haft hand om fotbollskassan fram till 1960.

Största kassamatchen? Ja, det var inte guldfinalen 1959 mot Göteborg trots att det då slogs publikrekord på Råsunda. Bättre netto fick vi nämligen på matchen mot det svensk-italienska proffslandslaget för ett 10-tal år sedan. Det handlade om så där en 75.000 kronor. Det var visst på den tiden vi byggde skidbackar... Pengar kom, och pengar gick. Så har det alltid varit. Andra fina kassamatcher jag minns spelade vi mot Malmö FF ett år, då folket rev ned grindar och andra hinder på Råsunda, och mot Norrköping hösten 1959 hade vi också mycket folk. Naturligtvis har matcherna mot AIK också inneburit massor med åskådare, men eftersom vi alltid delat på nettot i dessa matcher har det inte varit riktigt samma glädje.

Mörkaste året? Det var VM-året 1958, då den stockholmska publiken gjorde av med alla sina pengar på att följa vårt landslag upp till finalen. Följden blev att vi fick suga på ramarna och knappast hade kaffepengar.

Trotjänare som går: Arne Malmgren drar sig tillbaka från kassapåsarna på fotbollsfronten.

Bästa laget utan publik

Våra egna internationella matcher har sällan lockat någon storpublik. Bottennapp fick vi mot det bulgariska mästarlaget CDNA häromåret. Det var en match, som varit värd fullsatt salong på Stadion. Bulgarerna spelade en mästerlig fotboll. Det är bara de allsvenska matcherna som duger åt publiken. Synd ty de internationella sakerna bjuder ofta extra finesser. Det är inte alltid fråga om semesterlir trots att den stora publiken tydligen fått för sig att så är fallet. Nu får man vara glad om de internationella matcherna går ihop. De ger oss lärdomar och omväxling, men absolut inga ekonomiska vinster. En kassör blir därvid inte glad.

Jag skall emellertid inte klaga. I och med att vi nu stabiliserat oss vid den allsvenska köttgrytan kan man se framtiden an med ett visst lugn, men det skall samtidigt alla veta, att det kostar oerhörda pengar att driva fotboll på hög nivå. Det är gigantiska summor som vi inte ens får känna röken av utan som direkt försvinner i planhyror, nöjesskatt, förbundsavgifter, vaktmästare och poliser. Kunde man bara slippa de extra kostnaderna för polis och vakter, skulle vi snart kunna köpa ett stenhus.

Ingen skidbacke alltså?

Nej, absolut ingen skidbacke mera. Vårt behov på den punkten är täckt, slutar Arne och erkänner samtidigt att han tycker att det varit ett underbart jobb om det också rört sig om ett slavarbete.

Arne fick föreningens guldmedalj vid årsmötet 1960. När han den 15 januari 1962 startar sitt livs officiella andra halvlek får han kanske sin dröm om ett Djurgårdens eget bostadshus uppfylld. Vi ska reservera en tvårummare. Till dess kanske också hans önskemål om kontrakt för spelarna förverkligats.

K. L.

Hissad Djurgårdare

När årets alla stormatcher var över på Johanneshov innebar det visserligen att Djurgården fått inkassera en smäll mot det nya landslaget — smällen var av måttliga proportioner, 4—6 — men slutmomentet på matchen innebar att en djurgårdare höjdes högt mot skyn och bars ut i triumf. Vem tror Ni det var? Jo, domaren Gösta Ahlin, som tillsammans med Olle Viking just dömt den match, där Djurgården fick dra det kortaste strået. Han hade beslutat sätta punkt för sin domarebana i och med denna match och blev därför också föremål för en del extra hyllning med pokaler och tallrikar och vackra tal. Och så hissade Lasse Björn och de andra djurgårdarna Gösta Ahlin högt mot stjärnorna. Ni kanske inte visste att Gösta var djurgårdare. Jo då, han blev medlem häromåret i samband med att han drog sig tillbaka från stormatcherna i allsvenskan och därmed kunde bekänna färg. Han började blåsa i sin pipa 1935 och firade nu 25-årsjubileum. Under dessa år har han i ishockey hunnit döma 100 officiella landskamper, medverkat i tre olympiader och åtta VM-turneringar, en medverkan som gett honom sådan ära att han fick döma två olympiska finaler och tre VM-finaler. Sammanlagt tror han sig ha blåst i omkring 1.000 matcher. Vid sidan om allt detta blåsande har han sysselsatt sig i sin plåtslagerifirma. Behöver Ni ha en plåtburk gjord eller ett tak skottat från snö, så ring Gösta.

När cykelfamiljen blev till

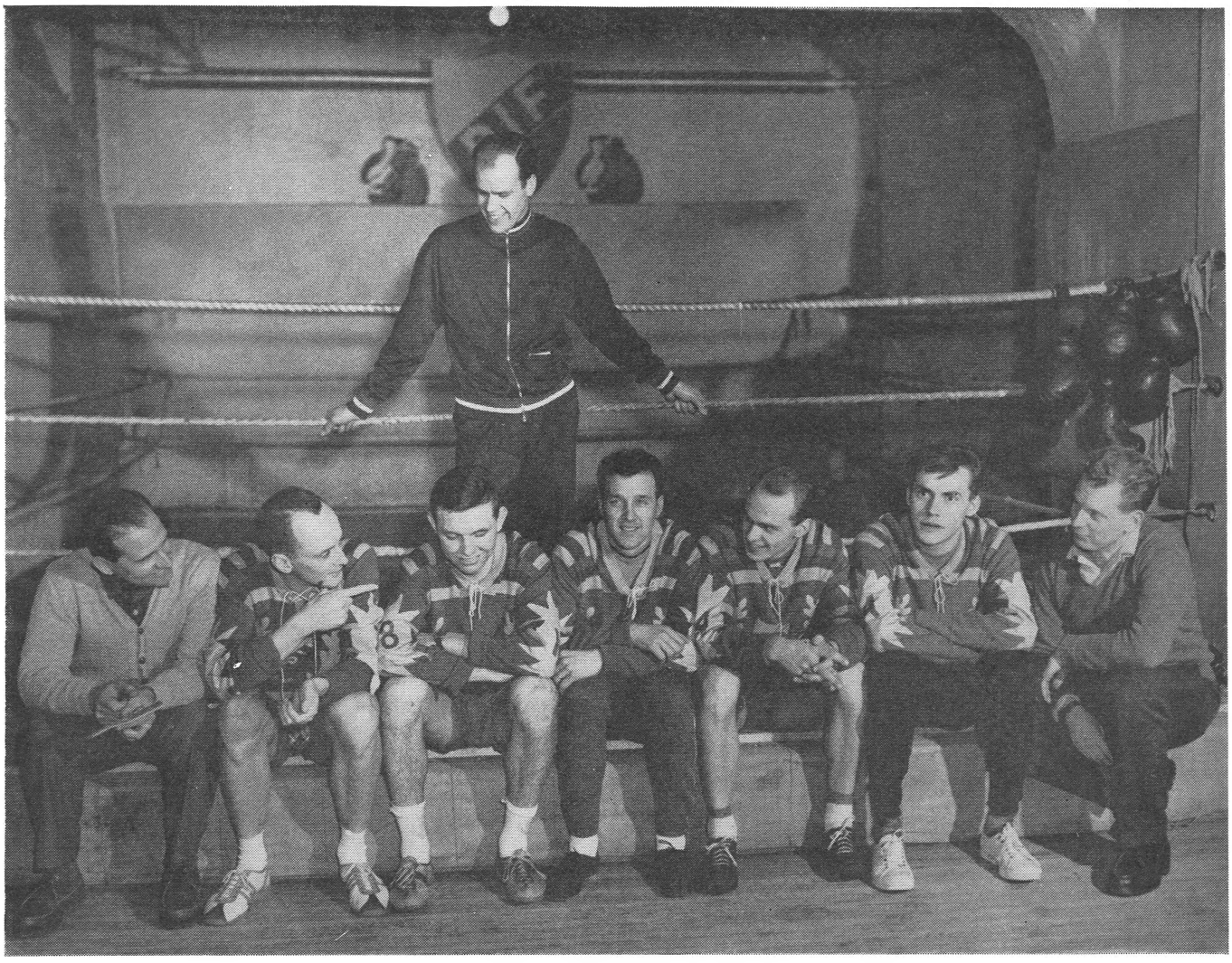

Det var så det började i cyklistlägret. Omedelbart efter det Djurgården beslutat öppna sin famn för velocipedsporten skickades de aktuella cyklisterna i väg till vår boxningslokal för att gå igenom en första gnuggning. Därvid togs den här bilden i tröjor, som dock inte blivit aktuella för pedaltramparna. De har senare fått en specialkomponerad elegant sak att skruda sig i. Under tränaren Bo Gustavssons beskydd — det är han som står och håller i boxningsrepen — sitter framför honom hela sektionen i dess första sammansättning. Senare har det kommit andra tillskott, bl. a. Antilopen Göransson från Norrköping och en del yngre påläggskalvar. Men här som sagt den första upptakten, från vänster Ingvar Carlsson (ordförande och sekreterare), Herbert Dahlbom, Bengt Lager, Oswald Johansson, Ove Gozzi, Rolf Andersson och Lars-Åke Thorslund (kassör). När det här skrives har i första hand Antilopen, Herbert och Oswald visat framfötterna, Oswald i Afrikaloppet Tunisien runt med en andra placering.

Dahlbom suverän – rekord i Mälarn

Förste man på Skansen i det 61:a Mälaren runt-loppet blev en djurgårdare — det på ny rekordtid. Exskåningen Herbert Dahlbom stod för den bragden, hemförande sin största seger på svenska vägar. Ty frånsett tempospecialistens alla stronga segrar i striden mot klockan, bl.a. tre raka SM-titlar på 5 mil på ständigt nya rekordtider, smäller en triumf i klassikern Mälarn högre, allra helst såsom loppet kördes på söndagen. Snittet tangerade 40 knutar. Segrartiden 7.45.59 — 4.03 min bättre än Oswald Johanssons notering från 1957 — ger noga räknat medelfarten 39,243 km/tim.

För Herbert, otursföljd mer än de flesta bland svenska kappåkare, måste den flotta framgången betyda mycket, inte minst då det gäller att stärka självförtroendet, som det kanske inte varit så helt med på sista tiden. Med stora steg närmar sig DIF-ässet storformen från 1957, då han suveränt vann Nordiska mästerskapet på den svåra Slottsrundan i Uppsala.

Egentligen förvånar det att Herbert just nu kan vara i sådant slag. Vid internationella veckans final i Katrineholms GP den 29 maj blev han skadad i ena benet vid massvurpan och kunde återuppta träningen bara för några dagar sedan. Ett annat handicap är att han var borta nästan hela förra säsongen efter den allvarliga skada han ådrog sig i Berlins 4-dagars.

Men när det gäller cykelåkning och Herbert är han som katten: han har nio liv. Och kommer alltid igen. Det är alltid roligt med grabbar som inte ger sig.

(Sven Pe. i DN)

Hur kunde han vara så dum...

Ibland får man som klubbledare höra saker och ting av det mest otroliga slaget. För inte länge sedan träffades två ledare på det högre planet. Den ene en pamp i det stora förbundet, medlem i allra högsta kretsen, den andre ordförande i en av landets största och framgångsrikaste föreningar, som genom sina många aktiva talanger skänkt det stora förbundet massor med ära och berömmelse.

Man talade om diverse saker och kom så även in på att den här idrottsföreningen förstärkt sin styrelse med en mycket välkänd kraft.

— Jag förstår verkligen inte att han — det var den nye styrelseledamoten — kan vara så dum att han vill hoppa in och jobba i en klubbstyrelse. Han skulle ju när som helst kunnat komma in i förbundssammanhang. Det hade varit hans rätta plats.

Först stod klubbledaren stum några sekunder inför denna otroliga uppskattning av vad klubbarbetet innebär, men så blixtrade han till och undrade vad förbundspampen egentligen menade och trodde. Vad skulle förbundspampen varit och vad skulle hans förbund varit, om inte klubbarna, som gjorde det stora arbetet ute på fältet, fanns till och sköttes ordentligt? Man trodde inte det existerade en sådan här uppfattning bland våra toppfigurer, som officiellt skall dirigera utvecklingen inom idrotten, men här kom alltså en röst och menade att det väsentliga var att alla kvalificerade ledare satt och trängdes vid styrelseborden på Strömsborg. Klubbarna kunde skötas av enklare figurer. Alla kanoner skulle tillhöra förbundskretsen.

Som sagt, mycket kan man få höra, men nog bidrar sådana här synpunkter till att vidga klyftan mellan klubbar och förbund. Att det bland klubbarna då och då hörs mummel över förmyndarna högt uppe, vilka ibland mest verkar vara till för att med olika skatter och pålagor plocka klubbarna på stora delar av deras tävlingsinkomster, kan man begripa. Det finns ju radikala klubbledare, som ibland undrat om förbunden över huvud taget har något existensberättigande. Det är ju inom klubbarna, som idrotten produceras, där skapas de stjärnor, som sedan i olympiskt och annat internationellt sammanhang de stora förbunden bröstar sig med. Och när förbunden gör sina »egna» evenemang med landskamper, SM och motsvarande tävlingar, så är det klubbarnas stjärnor, som drar folk och samlar in pengar. Därmed givande förbunden även rörelsekapital.

Som sagt, en radikal klubbledare tillåter sig ibland undra om inte idrotten skulle kunna klara sig utan förbunden. Något förslag att avskaffa dessa och lägga över den strida floden av pengar från statskassan till klubbarna direkt har inte officiellt dykt upp ännu.

Hur kan han vara så dum att gå in och jobba i en klubb, när vägen till förbundsarbetet ligger öppen för honom? Dessa ord av den här förbundspersonen dömde klubben, dömde också den man som gick till klubben att inte sikta nog högt. Men dömde hans ord inte i ännu högre grad den man som fällde dessa ord. Dömde en pösmunk.

Vår vackraste blomma

skulle vi i detta nummer av Djurgårdaren vilja överräcka till flera av våra duktigaste blårandiga kämpar, men vem skall vi välja? Jo, låt oss överräcka den till vår hövding, Åke Dunér, som haft ansvaret för vår skuta och lotsat den fram på ett mästerligt sätt. Och vid sidan härav har han passat på att fylla 50 år, och inte minst av den anledningen låter vi ett försenat födelsedagsblomster bli hans i form av den här blomman. Inför vårt 70:e jubileumsår vilar ett stort ansvar på Åke. Han har aldrig tvekat att ta på sig ansvarsfulla uppgifter och att sen försöka vara före i utvecklingen. Något som är ganska nödvändigt i konkurrensen. Alltså: Håll till godo med vår ros.

ETT TIPS

för reklamavdelningen:

Vi byter gåvor

Även om vi något litet talar i »egen» sak måste vi tillåta oss tycka, att Djurgården är det enda ishockeylag, som verkligen skött sin reklam på tröjorna på ett affärs- och reklammässigt sätt. Största värdet i reklamen för »Löfbergs lila» har det faktum inneburit, att vi hela tiden hållit oss i toppen i ishockeytabellerna och försvarat mästerskapstiteln. »Gör som Djurgården och drick Löfbergs fika, så blir ni ishockeymästare» skulle väl en reklamgubbe kunna tänka sig som slogan. Risken vore dock den, att om alla ishockeylag i allsvenskan drack Löfbergs, så skulle alla matcher sluta oavgjorda. Så på den punkten får man kanske vara försiktig med löftena.

*

Men att det stått reklam kring våra ishockeymästare har inte bara berott på segrarna utan även på utdelningen av kaffepaket i samband med matcherna till motståndarnas spelare. Dessa har aldrig varit så pigga att komma ut på isen som just före matcherna mot Djurgården för att inte missa sina gratispaket... Annars är det väl bara Gävles Godtemplare, som förstått reklamen på samma sätt genom att vid sina matcher dela ut Läkerol till motståndarna, vilka därmed fått sina luftstrupar i så fint skick, att de kunnat bälga i sig obegränsade mängder kall luft utan att ta skada. I stället har luftrören prepererats och trimmats med följd att Gävles Läkerolutdelare blivit överspelade av dem, som man varit generös mot i form av tablettaskarna.

*

Annars har lagen mest åkt omkring med sina annonser på ryggtavlorna och ansett detta vara nog. Man trodde i ett svagt ögonblick, att när Djurgården spelade sin sista match för säsongen i slutspelet mot Skellefteå, så borde »lapparnas» reklammakare ha nappat chansen att till mästarna dela ut den vara, som Skellefteås tröjor gjorde reklam för, nämligen radioapparater. I stället blev det bara ett klubbmärke. Men varför inte låta det bli kutym att byta reklamvaror åtminstone i samband med de avgörande matcherna i slutspelet? Då skulle alla konkurrenter bana vägen för bl.a. Södertälje, som ju kör med reklam för Volkswagen. Det vore väl något för Kaj Sandell i kringlornas och Scanias stad att fundera på. Men det ska vara riktiga kärror.

Är ishockey degenererad bandy?

Längdåkning på skidor är dock tyvärr mer uppskattad i Sverige än ute i stora världen, där folk i knäbyxor som springer flera mil på skidor betraktas som galna.

På kontinenten och i Amerika vill man endast se brantåkare som kastar sig utför hisnande backar. Utan sådana står arrangörerna vid ruinens brant.

Hastighetsåkaren bär svarta trikåer och rör sig med en balettmästares grace.

Därigenom skiljer man honom lätt från ponnyn Wanja, som på senare år nästan ensam fått försvara svenska skridskoåran.

Förr i världen hade vi duktiga isprinsessor här i landet, men numera är det klent beställt med konståkningssporten. Vad detta kan bero på är svårt att säga.

Kanske sitter flickorna hemma och ser Perry Como Show i stället för att träna. Felet med konståkningssporten är ju också den att man inte kan resa omkring med den i folkparkerna på somrarna och få sjutusen kronor kvällen.

Av alla de idrottsutövare som finns beundrar vi personligen mest backhopparna. Om man gav oss en miljon kronor kontant skulle vi inte ge oss i väg utför en modern hoppbacke. Det blir ändå bara skatt på alltsammans.

Den nya stilen där hopparna står djupt framåtböjda med händerna i sidorna under luftfärden, ungefär som om de avlade audiens hos hans majestät konungen, ser utomordentligt riskabel ut. Det föreföll något tryggare på den tiden man flaxade med armarna.

Kvinnor, som annars kan göra vad som helst för publiciteten, tävlar inte i backhoppning. Det säger en hel del.

Ishockey är egentligen bara en degenererad avart av bandy, säger folk från Edsbyn och Örebro.

De flesta ishockeyspelare tillbringar sin fritid med att göra propaganda i radio, TV och press för användandet av ishockeyhjälmar.

Men själva begagnar de sällan hjälm, vilket visar hur oegennyttiga de är.

De gamla grekerna, som uppfann de olympiska spelen, hade inte vintersport på programmet. Om detta berodde på deras beryktade klokhet eller på snöbrist vet man inte.

Den olympiska eden kallas det när deltagarna svär över att de inte får betalt.

(Red Top i DN)

Svensk mästarinna två år i följd är Katinka Frisk. Här lyckligt återbördad till marken efter sitt senaste störtlopp.

Socker i botten med Katinka

Minst ett svenskt mästerskap varje år till Djurgården — det har blivit vår paroll i slalom- och backsektionerna, sade med glädje i rösten en av våra skidledare omedelbart sedan han kommit hem till Stockholm från den glada händelse norröver på Dundret i Gällivare, som innebar att Katinka Frisk upprepat sin bragd från 1959 och vunnit SM i störtlopp. Kan man vara annat än belåten med tanke på den jättehårda konkurrensen. Att vi samtidigt fick in Karl-Ivar Fahlén på andra plats i herrklassen, där konkurrensen var minst lika bitter — de skilde bara 100-dels sekunder mellan 2:a och 6:e placeringarna — bidrog åtskilligt till att vi sträckte på oss lite extra vid prisutdelningen. Nu har vi under senare år tagit minst ett skid-SM pr säsong. Ett år tog vi hem lag-SM i backe, ett annat år handlade det om Folke Mikaelsson i specialbacke, och Wiviann Wassdahl i slalom, i fjol var det Katinka Frisk i störtslalom och nu upprepade hon som sagt triumfen. Det var snudd på att Karl-Ivar Fahlén skulle klarat den individuella titeln bland herrarna. Segraren och tidigare mästaren Sollefteå-Jakobsson var så nära fall man kan tänka sig, men i sista stund lyckades han återfå balansen och rädda mästerskapet. Inget att säga om det, men nära var det och hade Karl-Ivar därmed fått mästerskapet, hade jag väl själv »stupat» ned utför och gjort en privat uppvisning. Det fick räcka med Katinkas seger. Lyssnade man bland konkurrenterna strax före, fanns det bara ett önskemål, som gick ut på att »Katinka måste vi slå». Alla var ute efter hennes skalp, men den här gången fick dom tji. Katinka behärskade helt sin åkning och tog mästerskapet i överlägsen stil.

Alpina SM i Gällivare blev inte överraskande en stor publikframgång, över 5000 åskådare räknades in, rekord för SM och den största publik som bevittnat branttävlingar i Sverige sedan Åre-VM 1954.

Herrar: 1) G. Jakobsson, Sollefteå, 63,34 2) K.-I. Fahlén, Djurgården, 65,11 3) Rolf Olsson, Kiruna, 65,66 4) K. Holmberg, Sollefteå, 65,63 5) L. Volny, Malmberget, 65,64 6) Sune Johansson, Gällivare, 65,79.

Damer: 1) Katinka Frisk, Djurgården, 76,77 2) Vivianne Wassdahl, Fr V, 77,95 3) Märith Mattsson, Malmberget, 78,21.

Skönt att det i säsongens sista timme kom socker i botten för vår skidavdelning. Det hade varit rätt motigt tidigare. Nu kan man med större tillförsikt se fram mot 70-årsjubiléets händelser.

Djurgårdare på skolbänken

Läraren: — När kom Ansgar till Sverige?

Tumba: — Ja, när va' de egentligen? Nä, jag vet inte.

Läraren: — Det står ju i din bok: Ansgar 829.

Tumba: — Jaså, det trodde jag var killens telefonnummer.

Naranja

apelsin-juice på flaska

1/3 l. flaska innehåller minst 125 mg. C-vitamin

APOTEKARNES MINERALVATTENS AB, STOCKHOLM

Charterflyg

Viscount — C 46 — DC 3 —

IDROTTSGRUPPER!

Gör som Djurgårdens IF! — FLYG MED

FRED OLSENS FLYSELSKAP A/S

(Fred. Olsens Airtransport Ltd,)

Generalagenter:

BLIDBERG, METCALFE & CO AB

Göteborg, Skeppsbron 5-6. Tel. 17 36 80 — Stockholm, Storgatan 10. Tel. 63 21 15, 63 21 16

Är detta roligt?

De stora nyheterna av modell 1 april har mer eller mindre kommit ur modet i dagspressen. En av de skojigaste sensationssakerna av det slaget svarade Dagens Nyheters sportsida för när där meddelades att Djurgården sålt Hammarbybacken till AIK för 100.000 kronor och också släppt en del av sina skidskuttare till svartingarna. Det fanns folk i Djurgårdens egen styrelse som trodde på nyheten och allvarligt oroade ringde tidningen för att höra ytterligare detaljer...

För att en 1 april-nyhet skall tjäna något ändamål skall den vara rolig. Med kännedom om att Djurgården behöver en fotbollstränare försökte en signatur i Idrottsbladet vara rolig och fablade ungefär så här:

En sensationell jättetransfer är på gång. Svenska mästarna, Djurgården, som länge varit på jakt efter en verklig kvalificerad utländsk kraft som tränare har fått stornapp. Det är nämligen till 96 proc. klart att Di Stefano, Real Madrids och troligen världens bäste center fr.o.m. 1 juli slutar att spela spansk ligafotboll och kommer hit och tränar Djurgården.

Men ledarna i Real kommer inte att släppa den store Alfredo för ingenting. Naturligtvis kräver spanjorerna stora pengar, men inte bara det. Försiktiga trevare har nämligen lagts ut från spanskt håll om att som byte få »Jompa» Eriksson. Som ett oeftergivligt krav har då framförts att »Jompa» vid sin spanska ligadebut ska ha de långkalsingar på sig, i vilka han i DIF:s träningsmatcher på vårarna utgör en mycket tjusande och estetiskt tilltalande syn.

Man frågar sig: är detta roligt? Och varför skall Jompa Eriksson behöva framställas som en pajas? Det är han inte förtjänt av så som han alltid föregått med gott exempel och i varje match gjort sitt yttersta.

Också ett öde

En känd travare, Harper Hanover, dog, och på den stora tidningen satte sig hästredaktören ned och skrev en vacker runa om den gamle hästen. En personlig sorgeartikel om hur hästen skulle saknas i spiltan, där man aldrig mer skulle höra hans muntra gnägg etc.

Chefen på sportredaktionen hade bråttom och ville framför allt åstadkomma en klatschig rubrik.

När tidningen kom ut, grät hästredaktören en strid flod. Han läste rubriken:

Harper Hanover
blir prickig korv

SM med AIK-hjälp i Djurgårdstennis

När Djurgården knep sitt första SM i tennis skedde det kuriöst nog i samverkan med AIK. Skönt när bröder kan sämjas på sådant sätt att »tvillingarna» slår sina påsar samman och med förenade krafter blir svenska mästare.

Det var som skedde vid SM i Göteborg, där Jan-Erik Lundqvist gick i par med AIK:s Ulf Schmidt, och det blev därmed en så stark konstellation, att konkurrenterna var utan chans. I finalen vann DIF/AIK-paret över hälsingborgarna Torsten Johansson/Bengt Axelsson med 6—3, 6—3, 3—6, 6—2.

Ovanpå det hade Djurgården en chans att utan hjälp av AIK säkra en ny SM-titel i mixed med Martine Zacharias och Jan-Erik hållande i våra racketträn. Men nu var Jan-Erik inte riktigt i stöten och därmed hjälpte det inte att Martine stred som aldrig förr. Det blev förlust för de våra med 3—6, 3—6. Att Martine dessförinnan gick så långt i singel som till semifinal skall nämnas som bevis för att de var ett SM, som rätt mycket färgades av Djurgården.

Och så ett klipp i pressen. Det är AB som skriver:

Mörklockiga Martine bomb

Martine Zacharias — en välsvarvad, mörklockig och relativt nygift ex-belgiska, som tävlar för Djurgårdens IF — är den hittills i särklass största sensationen som setts i aktion på banan under de två inledande dagarna i årets SM-vecka i tennis.

Redan i sin första praktmatch mot rutinerade och favorittippade Ingrid Eggens, KLTK, som hon vann med siffrorna 6—3, 1—6 (i detta set tappade hon humöret, ty hon har sådant av bara den), 8—6, visade hon upp ett spel som tyvärr inte tillhör det alltför vanliga inom svensk damtennis.

Sålunda kan utan tvekan påstås att den gracila Martines forehansdslag är av internationellt toppsnitt och såväl hennes serve som spelet i övrigt är så pass »manhaftigt» att man även med den största respekt för favoritduon Ulla Hultqrantz och Gudrun Rosins slagstyrka och rutin ger ex-belgiskan en rejäl chans att redan i år plocka hem ett svenskt mästerskapstecken.

Bland motståndarna har hon redan ingivit stor respekt. »Gamla» mästarinnan Alva Björks talangfulla dotter Agneta, som inför sitt möte med Martine Zacharias i kvartsfinalen uttryckte sig spontant så här:

— Är det egentligen någon idé att ställa upp? Ett sådant forehandsslag kan väl ingen begära att någon skall kunna ta ...

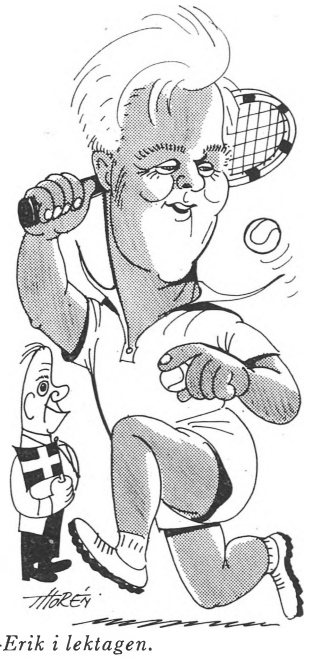

Jan-Erik i lektagen.

Det gick till sist

Dwight F. Davis, mannen som skänkte tennisen dess största tävling: Davis Cup, vistades år 1932 i Paris. En dag besökte han det franska parlamentet för att se hur det gick till vid ett viktigt möte. Emellertid hade han fått en dålig plats, han kunde varken se eller höra något. En av hans följeslagare försökte då att skaffa honom en bättre plats.

— Mr Davis är f.d. amerikansk krigsminister, förklarade han för den franske tjänstemannen.

— Vi beklagar djupt, men det finns ingen annan plats, lydde svaret.

— Men Mr Davis är dessutom generalguvernör av Filippinerna.

— Jag är mycket ledsen — men jag kan inte göra något.

— Men Mr Davis är mannen bakom Davis Cup, som Frankrike vunnit flera gånger...

— Vad säger ni? Varför sade ni inte det med detsamma? Naturligtvis måste vi hitta en plats, var snäll och följ med mig.

Mr Davis fick därmed plats i logen reserverad för Frankrikes president, och härifrån kunde han följa med allt vad som sades och hände.

”Ludde” åker hiss i handboll

Om det finns någon rim och reson i läran om själavandring, så vill jag gärna sätta 50 kronor på att Hans »Ludde» Karlsson i nästa liv kommer att livnära sig på hundkäx och fläskben. Det finns väl näppeligen någon handbollspelare i detta land, som i sin spelstil och sitt sätt att vara mer liknar en korsning av bulldogg och terrier än just han Karlsson.

Han står på stadiga, krumma ben med det ljusa, numera rätt tunna håret fladdrande som en helgongloria, hakan barskt framskjuten, munnen formad till ett diaboliskt leende (modell: »försök om du törs, Putte!») och blicken oavlåtligt spanande efter rov. Där står han och ve den, som kommer på den kufiska idén att våga ett genombrott i de centrala delarna av Djurgårdens handbollsförsvar.

Jag känner hundrakilosbjässar till forwards som plötsligt — vid anblicken av Ludde — fått klar för sig att deras rätta plats egentligen är långt ute på någon av kanterna. De som ändå vågat ett genombrott **har** visserligen lyckats någon gång, men brukar vanligtvis förbanna sig själva att de inte ägnat sig åt bridge eller krypcasino i stället.

Självfallet har Ludde titt som tätt fått erfara att det inte enbart är av godo att vara stark och barsk och folkilsken i försvarsspelet. Sålunda lär Stockholms handbolldomarklubb ha utsett käranden till passiv medlem vid det här laget (Ludde brukar aldrig låta domaren döma matchen alldeles ensam, o, nej, då!) och killarna med tidtagaruret i utvisningsbåset behöver aldrig befara att de klockorna skall rosta igen. Men han är snäll ändå, han Karlsson.

18 år i klubben

I 18 år har Ludde, född 26 rén, varit skrudad i den blårandiga tröjan. I med- och motgång lika, samma urberg, nästan aldrig borta från match eller träning. Om det velat sig riktigt illa för handbollen hade fotbollssektionen haft en »Knivstatyp» redan i början av 40-talet. Ludde började nämligen som fotbollsback i klubben, men slog denna besynnerliga sport, där man bara får använda fötterna och huvudets utsida, ur hågen, för att i stället ägna sig åt handbollen, där man får använda både händerna och huvudets insida.

Juniormästare

Han kom in i DIF, när handbollens stormaktstid höll på att avföras från dagsprogrammet. När Harry Andersson, Hagelin och allt vad den tidens storheter hette, ökade i kroppsomfång och minskade i spelstyrka. Men Luddes egen juniorkull var lovande och bra och kunde lägga embargo på 3 JM (2 utomhus och 1 inne.) Så blev junioren Karlsson A-lagsspelare och det kommer han att förbli tills pensionsbrevet dimper ner i brevlådan. De första åren blev de lyckligaste, och framför allt då säosngen 45—46, då DIF vann division 3 med 18 spelade — 18 vunna matcher. I andra divisionen höll man till i 2 år och sedan dess har Ludde följt laget i en ständig hissrörelse — ned-upp-ned-upp mellan 3:an och 4:an.

Handbollens trotjänare »Ludde» Karlsson.

Tidernas lag

Hans roligaste minne är utan tvekan turnén i Finland 46, sektionens längsta resa på de senaste 14 åren. Varför vi inte är bättre i handboll numera kan oldtimern inte förstå. Kanske brister det i träningen, kanske i sammanhållningen. Ludde tänker med vemod på det glada 40-talet, då A- och B-lag strålade samman en gång extra i veckan, enbart för att prata handboll, äta en smörgås och spela litet kort. Sånt händer inte mer! Och så här ser Hans »Ludde» Karlssons drömlag ut:

»Knallen» Rollander

»Ludde» Karlsson — Sven Larsson

Lennart Rosén

Burth Eggan — Willis — Torbjörn

Bert — Karlsson — Karlsson

Thyssander — »Slum» Olofsson — Baréus

Som synes: Gamla fina årgångar, så när som på dagens utomordentliga linjespringare och vänsterskytt Torbjörn Karlsson.

Lars-Gunnar Björklund

A-brottarna

som Lennart Öberg ser dem

Kanske jag i korthet kan få presentera vårt A-lag. Det är ju inte många medlemmar, som besöker våra brottningstävlingar och det står ju sällan något i tidningarna om brottning.

Vi ledare inom sektionen uppskattar naurligtvis pojkarnas prestationer. Vårt lag har gjort många förnämliga insatser under de sista säsongerna. Och vi har nog ett av Sveriges starkaste lag just nu. Vi har haft nöjet att ha två landslagsmän i våra led nämligen Edvin Vesterby och Kurt Johannesson.

Edvin Vesterby, 57 kg., pålitlig som vanligt, men alltid svårt med vikten, som alltid är en svår motståndare, när han tävlar i bantamvikt. Han har som regel 3—4 kg, att ta bort, innan han ska möta sin motståndare. Han är ju den av våra pojkar, som tas flitigt i bruk för alla landskamper. Och vi håller tummarna för Edvin till Olympiaden i Rom, vilken han går stenhårt in för.

Kurt Johannesson i fjädervikt, som denna säsong tävlat för oss, har varit ett prima tillskott. Men han återvänder nu till sin gamla klubb Kärnan i Malmö. Kurt är en grabb som verkligen kan sin sak. Han ser inte stark ut, men i hans 62 kg. tunga kropp finns skånsk energi och styrka. Han skall ha ett särskilt tack för många fina matcher i Djurgårdens brottartrikå och ett hjärtligt välkommen tillbaka.

Juhanni Haapanen, vår lilla fluga, 52 kå. börjar även bli pålitlig. Han har växt ut bra, men kunde nog vara ännu bättre, om han hade tid att träna litet oftare. Han går nämligen i skola på kvällarna.

Rune Jansson, den brottande bonden med egen bondgård utanför Öregrund och hans kompis i weltervikt **Sture Söderqvist** är två oskiljaktiga praktpojkar. Rune Jansson har lärt sig brottning per korrespondens och varit så läraktig, att han varit särsklassigt den bäste brottaren i Uppland i lättvikt de sista åren. Rune är stark som en björn samt djärv och kastvillig. När han började träna brottning åkte han den 7 mil långa vägen till Uppsala, buss eller bil men även ofta på trampcykel.

Runes kamrat welterviktaren Sture Söderkvist blev svensk juniormästare för Djurgården 1959. Sture är en Cadier-kopia med mycket snabba kast och parader. Och även om han någon gång åker med ett kast, så klarar han i regel upp situa-

Våra starka karlar

En framstående brottaråtta, som tog hem lagsegern i allsvenskt sammanhang. På fotot framträder våra brottare i Stockholms stadslagsdress som bevis på Djurgårdens suveräna ställning bland huvudstadens matträvar. Från vänster stående: Sture Söderqvist, Bengt Fridh, Kjell Karlsson, Göte Rönn; främre raden: Juhanni Haapanen, Edvin Vesterby, Kurt Johannesson, Rune Jansson.

tionen. Han har även vunnit DM för juniorer i tyngdlyftning för Uppland. Jag håller absolut på, att Sture är en av Sveriges mest lovande brottare. Så vann han nu också SM-titeln just när denna tidning gick i tryck.

Bengt Fridh, vår mellanviktare, 79 kg. är den verkliga hårdingen. Han brottas helt beräknande, räknar alltid ut sina matcher, vet precis hur många poäng han själv och motståndaren har.

Fridh kan blixtra till med sina snabba slängkryss som bästa vapen. Han blev 3:a på SM i fribrottning 1959, en mycket förnämlig prestation. Det är något av en brottande professor över »Benke». Han är också alltid villig att hjälpa till med att instruera nya pojkar och leda gymnastiken på träningskvällarna. Och är det någon av föreningens medlemmar, som är pigg på att bryta arm, då skickar gärna brottningssektionen fram flerfaldige »Nalen»-mästaren Bengt Fridh.

I lätt tungvikt, 87 kg., har vi två man att välja på, **Kjell Karlsson** och **Allan Mann.** Kjell Karlsson är bror med proffscyklisten Knut Karlsson. Kjell är själv A-cyklist (A-klassare) och har tillhört svenska eliten. Som brottare är han mycket stark och effektiv och besitter en oerhörd styrka i benen, så han backar inte gärna mot en motståndare. Och man glömmer inte så lätt, när han »däckade» Salas 140 kg. tungviktare Berglind med ett perfekt höftswing, så att det dånade på hela Döbelnsgatan.

Allan Mann har inte tid att vara med så mycket nu. Han tränar Karlbergs kadetter i närstrid m. m. Bl. a. lär han dem, hur man tar sig upp ur en isvak med full mundering. De flesta, som har TV har nog sett Allans uppvisningar. Och när han som en säl sticker upp sitt huvud ur nån isvak.

I tungvikt, över 87 kg., har vi den blonde vikingen Göte Rönn. Han har varit ett säkert kort för oss i serien. Det är inte så lätt att alltid släppa loss och visa vad man kan, när kanske hela lagets seger hänger på sista matchen, som Göte oftast har. Han vet att han är tvungen att vinna. Alla lagkamrater och ledare ropar och skriker: »Du är tvungen att vinna, Göte»! Och det gör han i regel också. Göte skulle

bara vara litet starkare, så skulle han vara ännu bättre. »Fram med skivstången igen, Göte!»

Vi har även andra fina pojkar, som varit med i laget eller suttit på reservbänken.

Antal Lazslo, ungrare, blev svensk mästare i fribrottning för oss 1959 i weltervikt. Han presterade den bästa fribrottningen under hela SM. Lazslo brottas i regel i welter, 73 kg., men om vi behöver honom i någon tyngre klass som mellanvikt och lätt tungvikt, brottas han lika gärna i dessa klasser.

När vi mötte Finspång i serien, var det synd om Lazslo. Han gick ner 7 kg. till weltervikt. När lagledarna sedan skiftade laguppställningar visade det sig, att Finspång ej hade någon welterviktare mot Lazslo, utan han vann på w.o. Vi håller på att hjälpa Lazslo att bli svensk medborgare. Får se hur det går. Han vore onekligen en fin förstärkning för svenska Olympialaget till Rom.

Och så har vi ju praktpojken **Roger Björk,** som i år kommit litet i skymundan för Kurt Johannesson. Men Roger tränar flitigt och hans mål är, att bli bättre än Kurt. Lycka till, Roger!

Åke Johansson i welter, krysstagsspecialist och propagandabrottare är alltid kul att se på mattan. **Sune Eriksson, Lars Fornander, Göran Marklund, Svante Borg, Grisja Prilonsky** m. fl. är grabbar på tillväxt, alltid villiga att slå ett krysstag för gamla »Jugårn».

Vi har ett fint gäng och en god kamratanda, som jag hoppas skall bestå. I tidningarna har det stått att Stockholms stad köpt huset, där vi har vår träningslokal. Det är meningen, att det skall rivas, har jag hört. Lokalfrågan kan ju bli ett brännande problem framöver. Men det blir väl alltid någon råd med det.

Om inte annat, så flyttar vi väl ut våra brottarmattor i Vanadislunden. Där blir kanske inte hyran så stor, utan att vi skulle få råd att bjuda brottarna på en kopp kaffe efter matcherna.

Ett tack till alla aktiva och ledare inom vår sektion. **Och en hälsning till alla andra sektioner om goda resultat önskar**

»Brottarbasen»
Lennart Öberg

PROTOKOLLSUTDRAG FRÅN ETT ÅRSMÖTE (1959) I BROTTNINGSSEKTIONEN

§ 14.

Ordet fritt:

Allan Mann föreslog, att sektionen borde inköpa desinfektionsmedel och beslöts även komplettera sjukvårdslådan.

Lennart Ljung undrade vart städningslistan tagit vägen och undrade om den hade någon funktion att fylla. Ordf. Öberg och lagledaren Öberg hade nyligen gjort storstädning av lokalerna.

Bertil Karlstrand undrade, varför man ej utnyttjade onsdagarna som träningskvällar, då ju TV ej har något program dessa kvällar och följaktligen kunde man räkna på stort deltagande.

Ordf. Öberg förfrågade sig, om man ej i likhet med en del sektioner kunde betala in en extra krona om året för bestridande av kostnader för städning.

Beslöts bordlägga denna fråga till kommande möte.

Meddelades att sektionen vunnit 200 kr. på penninglotteriet. Denna lott har inköpts av styrelsen för sektionens fromma.

Innan årsmötet avslutades tog Hilding Lövdahl tillfället i akt och tackade den avgående styrelsen för ett idogt arbete och var säker på att det skulle komma att ge resultat.

GLIMTAR FRÅN EN TURNÉ

Brottarnas sekreterare berättar

För att i någon mån uppmuntra och stimulera våra duktiga brottare hade undertecknad fått i uppdrag av sektionsstyrelsen att försöka arrangera en utlandsturné och så småningom fick vi besked att vi kunde påräkna en turné till Öst-Tyskland. Inbjudan gällde 3 ledare och 12 brottare. Då det var stor konkurrens i vissa klasser, tränade våra brottare som aldrig förr, för att få bli med.

Följande trupp fastställdes: reseledare Bertil Anér, matchledare Lennart Öberg, lagledare Helge Öberg.

Brottare:

Flugvikt: Juhanni Haapanen, Göte Carlberg.

Bantamvikt: Edvin Vesterby, Sune Eriksson.

Fjädervikt: Roger Björk.

Lättvikt: Rune Jansson, Gunnar Nilsson.

Weltervikt: Sture Söderqvist, Åke Johansson.

Mellanvikt: Bengt Fridh.

Lätt tungvikt: Allan Mann.

Tungvikt: Göte Rönn.

Det blev nu en bråd tid för att dels ordna med pass samt visum för att komma in över »järnridån».

Så kom då avresedagen, söndagen den 11 okt., samma dag som våra duktiga fotbollare »snodde» hem Svenska Mästerskapet på Råsunda mot IFK Göteborg.

De flesta av oss övervoro 1:a halvleken på Råsunda, men sen måste vi ta oss ned till Centralen för att hinna med vårt tåg, som avgick kl. 16.40. DIF hade en ledning med 1—0, men då Göteborg började »komma» mer och mer så voro vi ej helt säkra på, att grabbarna skulle greja SM-tecknen.

Det var en glad och spänd trupp Djurgårdsbrottare, som embarkerade det södergående snälltåget, men innan avgångssignalen hade jag lyckats få tag i en telefon och erhöll besked om slutresultatet 1—1, vilket betydde att »saken» var klar.

Vi anlände programenligt till Trelleborg och vidare till Sassnitz och in på Öst-Berlins banstation.

Här mötte oss en hög representant för den inbjudande klubben från Zella-Mehlis och överlämnade ett stort fång vita chrysanthemer.

Vid 12-tiden fortsatte vi vår avbrutna resa till Markneukirchen, dit vi anlände efter några tågbyten ungefär vid 1-tiden på natten. Vi inkvarterades på ett mindre värdshus »Zum Tanne». Det kändes underbart skönt att sedan få krypa till kojs i härliga sängar efter en mycket lång och påfrestande resdag.

Första klubbmatchen mot BSG Motor.

Tisdagen den 13 okt. var vår 1:a tävlingsdag och vi skulle möta Österrikes 2:a lag i fristil, förstärkt med ett par landslagsbrottare i de tyngre klasserna.

Flera av våra brottare hade viktsvårigheter, bl.a. Vesterby, som vägde hela 4 kg över. Under normala svenska förhållanden med tillgång till finsk bastu hade Edvin klarat sin vikt, men då det rådde varmvattenförbud i Österrike, så fanns ingen bastu eller varmvatten att tillgå och våra brottare måste springa ut i kuperad terräng för att komma i ordentlig svettning. Tyvärr kunde ej »Vestis» klara vikten, men han fick givetvis tävla ändå, men hans seger kom ej att räknas annat än som förlust.

Trots att våra pojkar kämpade storartat fick vi finna oss i ett nederlag med 5—3. Vi var väl också delvis ursäktade med tanke på den långa besvärliga tågresan och den bantningskur våra brottare måste underkasta sig några timmar före tävlingens början.

Dagen därpå var det åter dags för nästa utflykt till Leuna och tågresan gick över Leipzig.

Edvin Vesterby försvunnen ett helt dygn.

Vid tågbytet i Leipzig hände ett tråkigt intermezzo. Då vårt tåg anlände till Leipzig, fick vi via högtalare reda på att vi endast hade 4 min. på oss, för att komma

med tåget till Leuna. För att nå den plattform, från vilken tåget skulle avgå, måste vi springa en lång omväg och med ledaren flåsande i spetsen sprang vi allt vad tygen höll med tunga kappsäckar och just när halva styrkan nått fram till tåget började det sakta glida iväg. Tågklareraren hade ej observerat vår belägenhet, och eftertruppen fick springa för glatta livet och kasta sig på tåget. Det var endast Vesterby med sin tunga Olympiatrunk, som ej nådde fotsteget och blev kvar på perrongen.

Vi började genast spekulera och tänkte som så, att »Vestis» var ju gammal rutinerad resenär och skulle säkert leta sig ut till Leuna. Han kunde ju f.ö. litet tyska till husbehov. Då vårt tåg anlände till Leuna, tog vi kontakt med Leipzig och beordrade efterlysning av Vesterby. Men allt var förgäves. Vi hade hoppats att Vesterby var tillräckligt informerad om var nästa tävling skulle äga rum, men tyvärr var så ej fallet.

Vi ringde till Leipzig, både till »Bahn-Polizei» och »Volks-Polizei» men utan resultet. Och ingen Vesterby anlände med de närmaste tågen till Leuna. Först dagen därpå ett par timmar före tävlingen anlände Vesterby.

Vi blev inkvarterade på ett ungkarlshotell, som beboddes av de östtyska brottarna. Dessa hade fått evakuera sina lägenheter för vår räkning och bosatt sig hos fästmör och bekanta.

Besök på Lützens slagfält

På förmiddagen, samma dag som tävlingen skulle äga rum mot Östtyska lagmästarna i fristil »CHEMIE», Leuna-Werke, blev vi bjudna på en intressant bussfärd ut till slagfältet vid Lützen. Detta låg endast 4 mil från Leuna och då vi anlände till den kyrka, som uppförts för att hedra Gustaf II Adolfs minne, berättade vår värd att vi nu skulle trampa **svensk mark**, då detta slagfält jämte kyrkan och ett museum inköpts av svenska staten. Även den stora ängen framför kyrkan, utgörande en del av slagfältet, hade inköpts av svenska staten, för att förhindra en bebyggelse, som skulle skymma kyrkan och den minnesstod i form av klockstapel, vilken placerats över den sten, som markerade den plats där hjältekonungen stupade.

Var det kanske pojkarnas spontana glädjeuttryck att våran Vesterby kommit tillrätta efter sina äventyr i Leipzig, som gjorde att de satsade och gav allt som stod i deras förmåga och hemförde en förnämlig seger över de östtyska mästarna. Vi vann mot alla tips med 5—3 och detta resultat vågade vi ej drömma om, då sådana storklubbar som Trollhättan och Värnamo fått stryk härnere.

Mot Zella Mehlis

Fredagen den 16 okt. startade vi sista etappen mot Zella-Mehlis och Sportclub MOTOR, vår inbjudare och arrangör av denna turné. Vi inkvarterades på ett hemtrevligt värdshus ca 1200 m. över havet med en hög och klar luft. Vi blev ompysslade på bästa sätt med god mat och dryck, härliga sängar. Det ordnades även med bastu för våra brottare, som hade viktsvårigheter och Vesterby, som hade ca 4 kg. att ta ned även denna gång, klarade vikten i god tid före invägningenn.

Inramningen av själva tävlingen var mycket pampig med musik, defilering, hälsningstal, presentation av lagen, överlämnande av minnessaker och klubbnålar. Ävenså överräckte små söta flickor en liten blomsterbukett till Djurgårdsbrottarna och ledarna.

Och så till matchen. Även här kämpade pojkarna storartat och det var mycket ovisst ännu i sista matchen, där avgörandet hängde på vår tungviktare Göte Rönn, då Sportclub Motor ledde med en seger före oss. Göte bet sig samman som vanligt och slog vakt om en 2-poängare han tillkämpade sig i parterren och lyckades hemföra segern, varvid vi nådde oavgjort 4—4. Man måste faktiskt ge Göte Rönn en extra eloge, då han i regel har det stora trycket på sig, att han måste vinna sin match, då ofta avgörandet ligger i hans händer. I Leuna t. ex. måste han dagen innan vår tävling därstädes låta skära en böld i knävecket och tävlingsdagen blev han förbjuden av den tyske tävlingsläkaren att starta. Vi var själva litet tveksamma alldenstund han i så fall skulle möta 3:e pristagaren i VM i Karlsruhe, östtyske mästaren Trippa, men Göte kände på sig, att han behövdes. Att med ett sådant handicap, såret var givetvis ej läkt, ihopsytt med nitar, göra en sådan kämpamatch mot VM-trean, är värt ett särskilt omnämnande.

Översikt

Våra intryck från denna oförglömmeliga resa: ja, det var nästan överlag positivt. Det östtyska folket var enkla människor, trevliga och verkade trots allt nöjda, även om man från en del håll hörde vissa önsketänkanden.

Det gjordes mycket för idrotten i Östtyskland och samtliga idrotter voro statsunderstödda.

Våra värdar skydde inga medel för att vi skulle trivas och lade ned ett oerhört arbete på tävlingarna och reklamen. Det blir svårt för oss inom Djurgårdens brottningssektion kunna bjuda igen i samma skala, men vi ska göra allt för att återgälda dem vid deras turné i Sverige under 1960.

Bertil Anér

Fallen fura

Bort de gå även Djurgårdens stora starka pionjärer. 1960 hade knappt börjat, förrän det kom bud från Köping att vår vän och klubbkamrat Kalle Gustafsson, »Kalle Köping», gått hädan. Därmed försvann Djurgårdens kanske mest legendariske fotbollsspelare och uppsökte sällare jaktmarker än de jordelivet kan bjuda på. Men nog var »Köping» med om ett sällsamt fotbollsliv i sin krafts dagar. Vid sidan om all den fotboll han producerade i Djurgården tillhörde han den internationella fronten och håller ett troligen oslagbart rekord att ha förekommit i samband med fyra olympiska fotbollsturneringar.

Han spelade med i Sveriges första landslag i fotboll, på den tiden hette det federationslag, och detta ställdes på benen 1908 i Göteborg mot Norge. Här vann Sverige sin första landskamp med inte mindre än 11—3, och »Köping» fanns med bland målskyttarna. Sedan blev det mängder med andra matcher och sammanlagt gjorde han 32 landskamper. Ännu mera spelade »Kalle Köping» emellertid hos oss i Djurgården, och två gånger blev han svensk mästare, 1917 och 1920.

Han höll sig rak och lång in i det sista. Det var en stolt fura som föll. Hans minne i vår historia kommer aldrig att plånas ut.

K. L.

Medlemsavgiften

betalar Du naturligtvis i god tid och utan att det behövs några påstötningar? Det är en hederssak att den lilla tribut, som det innebär för Dig att kunna visa upp medlemskortet i Djurgården, betalas in så snart som möjligt. Skulle Du av någon anledning ha kommit på efterkälken, så gå redan i dag till posten och gör rätt för Dig.

Medlemsavgifterna är fastställda enligt följande:

för medlem under 18 år:	kr. 5: —
för medlem över 18 år:	kr. 15: —
för ständig medlem, som tillhört DIF minst 10 år:	kr. 100: —
för nytillträdande ständig medlem:	kr. 300: —

Avgiften skall inbetalas på postgiro 50 53 22 under adress Medlemsregistret, Djurgårdens IF, Stockholm Ö.

Till flydda tider återgår min tanke än så gärna

Det var då det: slaget är vunnet och guldet är vårt. Jublande gör Djurgårdens fotbollsspelare ett ärevarv runt Råsundas gräsmatta sedan guldfinalen mot Göteborgskamraterna lyckligt kommit till ett slut och bekräftat att våra blåränder var 1959 års mästarlag. Som sig bör är det lagkaptenen Sigge Parling, som leder ärevarvet och med mästarpokalen i sin näve låter sig hyllas av rekordpubliken på Råsunda, och från vänster känner man sedan igen Arne Arvidsson, Stig Gustafsson, Tumba Johansson, Lasse Broström och Hasse Mild. Det var en dag vi aldrig glömmer i vår fotbollshistoria.

SMAKAR DET, S

Guldfinal på Råsunda med utgiftssida:
5.000 kronor till polisbevakning
7.000 till extra vaktmästare
31.000 i nöjesskatt
33.000 i planhyra
29.000 i förbundsavgift
25 kronor till blommor
48.894 betalande åskådare.

Det talas om att sitta vid den allsvenska köttgrytan och tjäna stora pengar. Förvisso kommer det in en hel del pengar genom vändkorsen i samband med stormatcherna, men stormatcherna är inte så många — det gäller att hänga med i toppen för att få vara med om sådana — och dessutom finns det en utgiftssida, som allmänheten inte tänker så mycket på. Man ser bara på den betalande publiksiffran och gissar att allt handlar om netto. Men dessvärre är utgifterna något som inte går att komma ifrån. En hemmamatch i allsvenskan motsvaras ju dessutom av en bortamatch mot samma lag, och då är det strax kostnader för resa, logi, traktamenten, segerpremier, tvätt, mat, dryck och mycket mycket annat. Men dessa kostnader är dock bagateller jämfört med alla avbränningar på en hemmamatch i form av diverse utgifter för planhyra, förbundsandel, nöjesskatt etc.

Å KOSTAR DET OCKSÅ...

Djurgården gjorde i fjol en jättematch i publikt avseende i form av »guldfinalen» mot Göteborgskamraterna, då Råsunda noterade nytt publikrekord med närmare 49.000 betalande personer innanför grindarna. Naturligtvis betalades det in stora pengar vid vändkorsen, men vilka var utgifterna?

Vi har bett fotbollskassören Arne Malmgren att få ta en titt i hans utgiftspärm. Det var verkligt intressant läsning. Ni kommer att finna hur mycket sanning det ligger i ett konstaterande i stora ekonomiska sammanhang att »smakar det, så kostar det...»

Läs och häpna!

Tror ni att bårbärare coh sjukvårdare springer omkring gratis och plockar upp skadade spelare bara för att få visa sig?

Det trodde jag också. Men jag trodde fel. I den här matchen ville Samaritföreningen ha 123 kronor och 75 öre för sin medverkan.

Att vi måste ha litet blommor — det fanns prinsessor i logen — är inte så mycket att säga om. Pris 25 kronor.

I samband med blommorna dracks det förstås kaffe och läskedrycker och åts småkakor. Tillsammans med te och läsk åt spelarna kom de inbjudnas kaffepengar upp i 257 kronor.

Men till de stora pengarna igen. Svenska Fotbollförbundet fick 28.940 kronor såsom s.k. avgift. För att få spela med i serierna måste man betala till överhögheten. Dessutom fick förbundet i »delinkomst» 18.449 kronor att ge Göteborgskamraterna och i planhyra för egen del nära 35.000 kalla!

Dyrt hålla ordning ...

För att kunna spela fotboll måste man också ha en massa poliser, som upprätthåller ordningen bland publiken. Utan poliser skulle alla åskådare råka i luven på varandra, stjäla kassorna och bryta sönder staketen. Det kom flera räkningar

från polisen. För 3 st. fpa och 22 konst. (Solnapolis) var kostnaden 1.925: 45, för Sundbybergs polis blev vår utgift 674: 85 kr.., och för statspolisen 881: 89. Vartill senare följde ungefär en 1.000-lapp för poliser från diverse andra distrikt.

Det gör sammanlagt närmare 4.500 kronor för poliserna på en enda match. Vill Ni veta timpenningen? Jo då, en förste polisassistent fick 18: 40 pr timme och jobbade under 7.30 timmar, varmed hans kostnad för oss blev 138 kronor. Många skulle vilja vara förste polisassistent! En förste poliskonstapel jobbade lika länge men kostade bara 14: 20 pr timme etc. I traktamente tillkom 70 öre pr timme.

Statsverket fick sedan ersättning för att 7 hästar varit med kring Råsunda. Det gick på 112 kronor. Om kamparna fick någon extra hötapp för sitt jobb finns ingen anteckning om.

Tre domare, varav två linjemän, måste betalas med 632 kronor. Dom kom från Hälsingborg (och var duktiga att blåsa och vifta). 254 kronor kostade huvuddomaren. Linjemännen fick vardera 189 kronor.

I förspelet var det sång och musik av Harry Brandelius och ett piano från livrustkammaren. Harry fick kvittera ut 500 kronor. Vad pianot fick är okänt. Troligen inget alls.

För att vi spelade några grammofonskivor i högtalaren hörde STIM av sig med en räkning på 977 kronor och 88 öre. Tonsättarna ska ha 2 öre pr åskådare. Bara att betala.

Lönande: att vara vakt

Men det behövs inte bara poliser att hålla ordning på folket med vid en fotbollsmatch — det behövs även vaktmästare. De s. k. extra vakterna (av vilka en och annan säkerligen har en chans att då och då ta sig en titt på matchen alldeles gratis) fick 32 krcnor och 65 öre pr man för sitt eftertraktade jobb. Sammanlagt var vakterna så många, att kostnaderna för dem gick upp i — ja, ingen kanske tror det, men sanningen finns på avlöningslistorna. De kostade inte mindre än 6.825 kronor.

Några vakter hade mer än de uppgivna 32: 65. Några hade 35: 40 (dom stod kanske i skuggan...), ytterligare några inkomst handlade om 51: 75, 69: 85, 60: — och 75 kronor. Största slanten fick kvitteras ut av honom, som basar för vakterna och har officiell kostym. Han fick 108 kronor.

(På tal om extra vakter, så kom det sedan en match den 20 oktober mellan Djurgården och Köpenhamns KB. Då var det inte så mycket folk, att det rådde någon trängsel på läktarna. Bara 1.098 åskådare. De extra vakterna kostade 949: 50 kronor...)

Ser man en smula till inkomstsidan finns att förtälja att publiken vid guldfinalen köpte 50-öresprogram till ett antal av 12.575 stycken, vilket med 12½ öre till Djurgården gav oss en slant på 1.571 kronor och 87 öre (motsvarande program vid matchen DIF—KB gav oss 17 kronor och 50 öre). Så det kommer ju in en och annan krona vid sidan om pengarna från vändkorsen. Men vid sidan om finns också många andra stora utgifter. Det förekom en s.k. segermiddag efteråt, det kostade att frakta spelare till matchen, det fanns annonser och reklam att betala, spelarna skulle ha sina matchpengar och segerpremier etc. Varje fribiljett som Djurgården delade ut måste vi betala skatt på. Och mycket mycket annat smått och gott. Så nog behövs det att vändkorsen sjunger sin härliga musik och mal in pengar.

Guld blev silver

Nöjesskatten handlade om 30.800 kronor. Hur mycket det kom in sammanlagt? Jo, 210.019 kronor. Av detta tog planhyran omedelbart 33.436 kronor. För 60 handdukar utgjorde hyran 30 kronor. Två av dessa kom bort. Det kostade oss 8 kronor, högtalaren kostade 25 kronor och en närvarande läkare 50 kronor. När dessa mer eller mindre fasta kostnader var betalda hade de 210.000 kronorna sjunkit ihop till 151.827, och sedan sjönk de i rask takt för alla de andra utgifter som vi berättat om i det föregående. Så när allt var över var guldfinalen inte så proppad med guld. Det liknade hos kassören mer en silverfinal... **K. L.**

DAHLFORS & SÖNER AB

★ *Glassliperi*

★ *Glasmästeri*

★ *Spegelfabrik*

30 87 37 DÖBELNSGATAN 65 30 87 49

STOCKHOLM

Jubileumsårets bästa djurgårdare

19 priser söker sina ägare

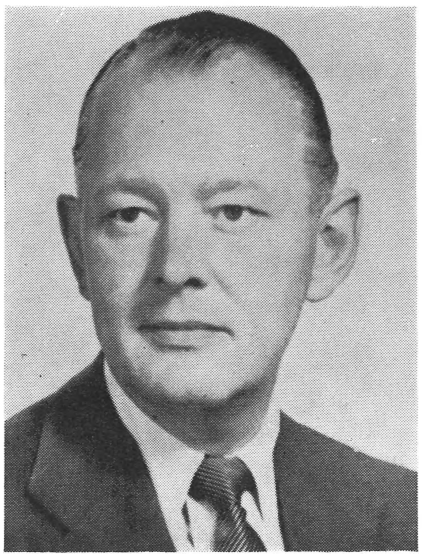

Wille Bennet, prisdonator och djurgårdare, som vill få oss att spela en tjusig jubileumsmelodi.

Vi är inne i jubileumstider. Härnäst fyller Djurgårdens Idrottsförening 70 år. På många håll arbetas det nu också för fullt för att åstadkomma ett år, som aldrig skall glömmas. För ett stort djurgårdsår. För att entusiasmera sektionerna att bjuda till alldeles extra har en av våra medlemmar med frikostig hand beslutat ställa upp ett antal priser, som varje sektion får förtroendet att placera hos rätt man.

Det är Wille Bennet (i det civila mannen bakom Decca), som funnit tillfället lämpligt att göra något bakom fronten. Själv har han aldrig varit någon större idrottsstjärna, men vid sidan om har han på olika sätt följt idrotten och särskilt intresserat sig för Djurgårdens öden och äventyr.

— Jag vill inte göra mycket väsen av det hela, men jag tycker att jag på något sätt måste bidra till att muntra upp alla våra sektioner. Några har det bra ställt och klarar väl sina prisfrågor lekande lätt. Andra har det besvärligare, men i det här sammanhanget vill jag ha med alla i en gemensam ansträngning att åstadkomma något stort. Det är därför jag velat lämna ett litet jubileumsbidrag genom att ställa dessa priser till förfogande. Det blir inga pokaler. Sådana pjäser är alltid svårplacerade i ett hem. I stället blir det en annan form av gåvor. Min mening är att den bäste inom varje sektion skall premieras. Dessutom vill jag att sektionen själv skall svara för bedömningen. Det behöver inte vara avgörande att vederbörande pristagare gjort en jätteinsats i något tävlingssammanhang. Han kan lika väl ha gjort en framstående ledargärning, han kan ha jobbat i det tysta på djupet. Det överlåter jag åt de ansvariga i Djurgården att avgöra.

Med ett tack till Wille Bennet för denna jubileumsgåva har Djurgårdens överstyrelse beslutat, att dessa priser skall tillfalla varje sektion, inom vilket det avgöres vem — aktiv eller ledare — som under jubileumsåret gör

den bästa Djurgårdsinsatsen

Året har redan startat, så det gäller att så att säga »samla på hög» och visa sig meriterad den dag, då slutsummeringen sker.

Utöver de 18 prisen till sektionerna har Wille Bennet låtit uppställa ytterligare ett pris, som skall tillfalla

»Årets bäste Djurgårdare»

Det är en hederstitel, varför stora krav kommer att ställas på honom eller henne. I samråd med sektionsstyrelserna kommer Överstyrelsen att nominera den mest värdige. Alla våra aktiva har nu fått en extra sporre, men även ledarna och hjälpsamma, uppoffrande Djurgårdare, som sitter utanför de officiella styrelserna, skall komma i åtanke. Låt jubileumsåret innebära en extra ansträngning, låt oss alla hjälpa till att åstadkomma något stort.

Överstyrelsen.

Guldrova nr 4...

När 1959 års fotbollssäsong var till ända hade Hasse Tvilling matchat så flitigt, att han kom upp i guldklockeklassen. Till varje spelare som gjort minst 300 A-lagsmatcher utdelar föreningen en klocka av ädel metall och nu fick Hasse Tvilling som fjärde man i raden ta emot en sådan tidvisare.

Därmed ser våra guldmän med klockor som påminner om storhetstiden ut på detta sätt:

1) Karl-Erik »Cacka» Andersson
2) Gösta Knivsta Sandberg
3) Sigge Parling
4) Hasse Tvilling.

Alla utom »Cacka» är alltjämt aktiva i Djurgården och i febril verksamhet för att få en klocka till efter ytterligare 300 matcher. »Cacka» nöjer sig med att spela ishockey till husbehov. Ibland i Malmö, ibland på Essingen.

...och nr 5!

Nu på vårkanten 1960, då nästan allting gick emot våra allsvenska fotbollsspelare, passerade även Arne Arvidsson 300-matchvallen och fick därmed en guldklocka även han. Mer än välförtjänt. Hur skulle våren sett ut om inte »Arvid» stridit som ett lejon mellan stolparna.

KONSTÅKARGLÄDJE

Vi får också vara med

När vi ställs inför möjligheten att få skriva något litet i »Djurgårdaren» så undrar vi: Har vi egentligen något att skriva om? Men tänker vi bara efter så finns det en hel del. Sektionen är ju så ny och rätt hårdarbetad men ack, så gränslöst roligt att arbeta inom den. Tänka sig en sektion där så olika åldrar är representerade från 5—18 år, och där ändock kamratskapet är strålande. Och särskilt glädjande är att medlemsantalet tycks växa, inte minst bland pojkarna.

Stor glädje och fin reklam har det också varit för oss att vi i år haft möjligheter att få åka uppvisningar, den första började i Rosenlundshallen i Jönköping, men det bästa för oss var nog när våra unga lovande »produkter» åkte sin första uppvisning på Djurgårdens egna ishockeymatcher vid årsskiftet.

Därmed så att säga »lossnade det» för oss. Vi fick allt fler inbjudanden att visa våra talanger i samband med olika matcher. Vi åkte inte bara på Djurgårdens matcher. Själv fick jag nöjet vara med som »utfyllnad» vid DN:s skolfinal i bandy i Gävle, fick blommor på isen och efteråt ansåg min privatchaufför Affe Lundquist, att jag också var värd en bit mat på lokal. För säkerhets skull under kontroll från Kalle Lilja, som hade hand om kassan och därmed såg till att ingen av oss blev riktigt mätt.

Ja, nog har vi det trevligt i vår konståkarvärld och nu längtar bara efter att det skall bli kallt och isigt igen, så att vi får börja på ny kula. Vi tänker nog öppna en filial på Stadion nästa säsong. Det finns så många lovande åkare på Östermalm.

Siv Aronsson
konståkssekreterare

Crescent

SVERIGES RÅSTARKASTE MOPED

* *orkar månad efter månad*
* *år efter år*
* *– alltid!*

Martin råder: gå in för Crescent. Vilken dragkraft! Vilken stryktålighet! Den är Sveriges råstarkaste moped!!

Strömlinjestyre
med inkapslade kablar, helskarp strålkastare samt väg- och hastighetsmätare.

Flygmjuk körkomfort
tack vare "fullfjädring" fram och bak med underhållsfria gummielement samt ny lättfjädrande sadel.

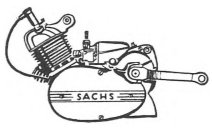

Sveriges värsta backar
klaras lekande lätt med 2-växlade Sachs — världens bästa mopedmotor.

Crescent *först med finesserna*

Törnrosa och Askungen

Vår handbollsektion är egentligen sagolik i ordets alla bemärkelser. Jag känner inte till någon sektion i någon klubb, på vilken det är så lätt att applicera en liknelse ur sagans värld. Denna sektion är en handbollens Törnrosa, som ligger i en hittills 15-årig halvslummer, utan att någon fager prins upptäcker den och med några raska inspelningar på linjen samt några välplacerade höftskott frälser Törnrosa från sin kvalfyllda tillvaro.

Denna sektion är Askungen, som sitter och kratsar kastanjerna ur elden — i askan, omgiven av den inte alltid så snälle styvfadern i klocktornet och en samling styva bröder med vackra kläder och vackra medaljer på kläderna. Askungen har nästan bara gamla svidar och absolut inget tingel-tangel på bringan. Och inte vill någon sagans fé klämma dit en kaffeannons på Askungen, inte.

Denna sektion är mors lille Olle, som blåögd kliver omkring i blåbärsskogen (just det ja!) och väntar på under som vanligtvis inte sker. Och det är ingalunda hundar som förekommer i Olles skog-serie-djungel — nej, det är bara björnar, och aggressiva sådana med räkningar inom ramarna.

Världsrekord

Så där kunde man hålla på hur länge som helst, fast man helst ville slippa. Sagolik, ja. Jag tror att vi har satt ett världsrekord i sagolikhet genom att under de senaste 5 åren inte lyckats utveckla våra glänsande juniorlag så pass, att de i sitt handbollslivs blomning skall kunna hålla A-laget ovanför ultimaserierna. Vi ligger nu så långt ner i seriesystemet att vi nästan får betala för att komma in till de matcher som vi skall spela.

A-laget har nu i ett par, tre år, sedan resterna av 40-talisterna pensionerats, hållit en medelålder av 20—21 år och i stort sett samma gossar, som under sina respektive juniorperioder besegrat de juniorer som nu ligger två divisioner över oss. Just nu är Hans Karlsson äldst med sina 34, därefter målvakten Hans Jensen med 31, Bosse Finnhammar 26, Enge Watz 25. Sedan är tre spelare 22, två 21 och två 18 år.

Därunder i reservlaget något yngre spelare och i C-laget ännu något yngre på ett par undantag när.

50-års-fest

Apropå C-laget måste skriftställaren här berätta följande lilla historia som vid det här laget lagrats några år. Det hände sig att C-laget, som bestod av killar i den övre handbollsmedelåldern, skulle möta Argos' B-lag, som var identiskt med denna klubbs juniorlag. De unga männen fick sig ett gott skratt vid anblicken av de våras kala huvuden och vördnadsbjudande gammelmannaskägg. Förvåningen blev än större, när en spelare dök upp med nummer 50 på ryggen. Inte förrän efter matchen när vi hissade nummer 50 — Ivar »Tomten» Hansson — och hurrade för honom på hans 50-årsdag och för den fina tröjan han fått innan matchen och för de tre målen han gjort (vi vann med 18—6), kom sig motståndarna för att fråga om detta verkligen var möjligt och sant. »Javisst», sa Tomten »och ändå är jag bara lillgrabben i laget. Ni såg väl den där vänsterhänta killen, som gjorde 4 mål, »Saxen» Eriksson. Han är 54.»

Ungdom som kommer

Detta är som sagt en historia ur det förgångna, och även om den är kul, så skall den inte behöva upprepas någon mer gång i framtiden. Det är ungdomen vi bygger på och det är den som skall göra Djurgården allsvenskt igen. När, var och hur är för närvarande helt likgiltigt. Sektionen förfogar just nu över omkring 200 medlemmar i den självstyrda ungdomssektion, som har tre eldsjälar vid rodret, Frans Gustavsson, Ivar Hansson och Lennart Björklund. Under dessa tre sorterar 3 juniorlag och 4 pojklag samt självfallet en hel kader reserver. Grabbar som någon gång i slutet av 60-talet skall beundras i Mässhallen, Eriksdalshallen och på de kontinentala banorna som storspelare. Och få resa och lära precis som fotbollsspelarna och ishockeyspelarna. Tänk om någon ledare eller speciellt lovande yngling vid något tillfälle kunde få resa med storebröderna! En uppmuntran som handbollen inte har råd att ge de sina, men som säkerligen skulle sporra till stordåd och ge impulser till nya, hittills okända vägval.

Lars-Gunnar Björklund

Måttlig tur vid SM-boxet

Vid SM i Göteborg den 1—4 mars 1960 deltog 5 man från Djurgården, nämligen: Henry Haga, Robert Dünkelman, Jarl Granberg, Ingemar Johansson och Teofil Pollex. De resultat pojkarna nådde motsvarade icke förväntningarna. Detta påstås delvis ha sin grund i s. k. bortdömningar. Lättviktaren Henry Haga överraskade med god boxning men i lika hög grad överraskade domarna med att votera

— Du, Gurra, hittills har'u gått fint — kan du h ö r a mej?

1—2 förlust för Haga. Pollex, som i mellanvikt mötte årets juniormästare boxades slarvigt under första ronden och ådrog sig en varning. På grund av motståndarens motvilja att gå i kamp blev matchen dålig och ringdomaren fann sig föranlåten att diskvalificera Pollex, vilket lär ha storligen förvånat expertisen. Dünkelman blev i sin första match i lätt weltervikt skadad genom att motståndaren tilläts skalla honom i ansiktet så svårt att vänster öga blev helt »igenmurat». Största positiva överraskning var lätte mellanviktaren Jarl Granberg. Han boxades 3 matcher och fick mycket lovord. I förlustmatchen mötte han mästaren Stig Valtersson och satte denne i verkligt svåra situationer. Valterssons 2—1 seger övertygade icke hos experterna. Ingemar Johansson nådde i samma viktklass finalen och mötte även han Valtersson. Ingemar förde matchen i två ronder och ledde då. Den sista ronden vann Valtersson och fick även segern. Ingemar hade dock presterat verkligt god boxning.

Eftersom grabbarna icke nådde bättre resultat än 4 3:or och 1 2:a så kan ju läsaren få den uppfattningen, att det skrivna är överdrivet och partiskt färgat. Vi har därför tagit kontakt med ledamoten av Stockholms boxningsförbund Herr Sven Orhagen, som bevistade tävlingarna. Han berättade, att Jarl Granberg var den av djurgårdsboxarna som överraskat mest positivt. Efter två hårda matcher fick han i den tredje möta Valtersson och gjorde då en jämn match. Orhagen tyckte dock, att man icke kunde göra någon invändning emot domslutet. Även Henry Haga överraskade hos Orhagen. Allmänt troddes att Haga hade gjort sitt bästa i ringen. Han visade i stället att detta var fel. Han har aldrig tidigare varit så bra som nu.

Ingemar Johansson boxades som vanligt bra. På honom är fordringarna numera stora. **B. M.**

Varför riskera parkeringsböter?

Dagparkera i
S:t ERIKSGARAGET

S:t Eriksgatan 81 (S:t Eriksplan)

Invid T-banestation

Tillbehör - Tvätt - Smörjning

Telefon 32 94 10 (Ing. Lundén)

Z-GARAGET

I ultramoderna lokaler i Stockholms nya Skattehus

— centralt på Söder invid Tunnelbanestation —

uthyres ett begränsat antal platser

Även dagparkering

50 kronor per månad vid årskontrakt

BENSIN — SMÖRJHALL — TVÄTT — BATTERILADDNING

Telefoner:

41 70 00 (herr Algotsson) 67 14 04 (kamrer Murelius)

Syskonpar i Djurgården bland världens bästa

Sverige har ett av v ä r l d e n s bästa material inom fäktningssporten — ja, kanske det a l l r a bästa! Det är dagens angenäma rapport från »den ridderligaste av idrotter». Målsättningen för dagens svenska fäktarjuniorer är OS 1964 i Tokyo — men några anses även ha goda chanser redan vid Romolympiaden nu i sommar. Träningsledaren i Djurgårdens fäktningssektion, dr Bela Rerrich, säger:

— Det bästa med våra juniorer är att de är så jämna, samtidigt som de är så bra. De slår varandra hur som helst. Men det blir förstås svårt att plocka ut de sex som skall få komma med till Rom...

Tack vare ungdomen har »den tysta» idrotten sedan brytningsåret 1957 kommit fram på allvar. Nu slår de unga fäktarna ut de äldre — förr var det tvärtom. Landets mest lovande juniorer finns i Djurgårdens IF. Där finns bl.a. syskonen Wahlberg. Axel (»Acke»), 18, och Christina (»Kicki»), 16. De två skördade uppmärksammade framgångar i JSM i Göteborg. »Acke» blev svensk mästare på värja och »Kicki» mästarinna i florett. Som starkaste konkurrent hade »Acke» sin klubbkamrat, Jan Skogh, medan Christina hade fräckheten att frånta sin klubbkamrat, Gunilla Tollbom, hennes mästartitel från förra året.

Toppträner

— Förr började man fäkta vid 20 — nu sätter de i gång redan vid 14, säger Gunillas pappa, Arne Tollbom, kapten i flygvapnet och som var med i det svenska OS-laget som tog brons i London 1958.

»Acke» Wahlberg — som tillsammans med några av sina klubbkamrater är »ganska» säker på att komma med till Rom i sommar — började fäkta på skoj när han var 12, på riktigt när han var 15. Lillasyster »Kicki» började också när hon var 12. Båda säger att en bra lärare är A och O inom fäktningsidrotten. Och en bättre lärare än Bela Rerrich tycker de inte att de kan få. Bela har varit med om att fäkta hem OS-silver till Ungern i Melbourne 1956 — det lag som bl.a. slog ut Sverige. På grund av oroligheterna i Ungern vid den tidpunkten hoppade Bela av, följde med det svenska fäktarlaget till Sverige och tränar nu en del av landets bästa fäktarjuniorer (vilket han alltså gjort dem till).

Junior-VM i Sovjet

Bela Rerrich har infört den verkliga hårdträningen i DIF. Frågan är om det i någon idrott finns några juniorer som får vara med om så hård gymnastikträning som DIF:s.

— Någon risk för överansträngning är det dock inte, säger Bela. De unga fäktarna får med jämna mellanrum genomgå läkarundersökning, vilket jag anser vara en nödvändig faktor i sammanhanget. I mitt hemland är denna läkarundersökning obligatorisk för fäktare — herrar som damer.

Ungdomarna i Sveriges största fäktningsmetropoler, Stockholm, Göteborg och Malmö, satsar nu för fullt inför OS.

(Expressen)

Vapenskrammel hos fäktarna

I höstas — den 12 oktober — fick Djurgrådens sektionsfamilj tillökning; då tillkom nämligen fäktning som den 17:e i sektionsskaran.

Nykomlingen startade med mottot »Med huvudvikt på ungdomen» och har vid det här laget trampat ur barnskorna. Sektionen räknar nu 60 ordinarie medlemmar, varav mer än 50 är juniorer samt en nybörjaravdelning om c:a 25. Medelåldern för medlemmarna torde ligga kring 17 år — ett idealiskt utgångsläge för att om några år få fram toppfäktare.

Nyckelmannen inom sektionen är dr Bela Rerrich, f.d. ungrare med främsta idrottsmerit silvermedalj i lagvärja vid

Förhoppningsfulla vapenskramlare, Acke Wahlberg (till vänster) och Jan Skogh.

Djurgården har börjat med fäktning, och när det skedde blev det den här teckningen och den här versen i Dagens Nyheter:

Gamla Jugå'n

Se på fröken Blårand i sin näpna toalett
hon är mästarinna i att fäkta med florett
Djurgår'n — de' ä' inte bara Tumba, Björn och Mild
nej, familjen den ä' faktiskt ganska väsensskild
Medan Knivsta-Sandberg har beskrivits som en vält
man om Sigge Parling ofta järnkamin hörs säja
men små JM-flickor, som på spisen dom har ställt
ger åt klubben lite mer av ros och akvileja.

OS i Melbourne samt dessförinnan en av de ledande aktiva fäktarna i Ungern — under c:a 20 år permanent medlem i det ungerska representationslaget. Han har varit en av de drivande männen som byggt upp den ungerska värjfäktningen från en ganska blygsam position 1948 (nederlag i OS 1948 mot Sverige med 1—15) till silvermedalj 1956, där Ungern slog ut Sverige i försöken med 11—5 samt slutligen seger vid VM i Budapest 1959.

Dr Rerrich leder fäktträningen efter delvis andra grunder än vad som varit praxis i Sverige tidigare. Fäktkonditionen skapar han genom kollektiv fäktgymnastik med successivt ökad svårighetsgrad — efter 30 minuters sådan gymnastik med väl avpassade avslappningsperioder om 15—30 sekunder och två gånger i veckan under elva (!) månader om året kan en idrottsman inte undgå att få kondition. Men det är ingenting för motionsfäktare — dom orkar inte med — utan för **tävlingsfäktare.**

I själva fäktundervisningen har dr Rerrich den grundprincipen att det enklaste är det bästa — om man behärskar det enklaste. Det är inga invecklade vapenfraser utan rakt på sak, dvs. att träffa motståndaren först med minsta möjliga vapenrörelser i höjd- och sidled. Det låter enkelt, men det tar år att lära.

Resultatmässigt har Rerrichs arbete hittills givit god utdelning. De tre adertonåringarna Axel Wahlberg, Orvar Lindwall och Jan Skogh blev tvåa, trea och fyra vid Svenska Fäktförbundets första officiella uttagning av värjlaget till OS i Rom trettondagen bland 24 av förbundet kallade elitfäktare. Sextonåriga Christina Wahlberg vann i höstas skolmästerskapet för Stockholm; jämnåriga kamraten Gunilla Tollbom vann i november en meriterande seger i Göteborg före bl.a. svenska seniormästarinnan.

Segrande laget i Dagens Nyheters riksomfattande »elflorett» för skolor bestod av djurgårdstrion Jan Skogh, Jan Pettersson och Axel Wahlberg.

I hälarna på ovan namngivna står ett dussintal ungdomar som ännu inte hunnit med att visa sig på styva linan i större sammanhang — om några år kommer förmodligen några av dem att figurera ganska flitigt i prislistorna.

Fäktsektionen har sin moderna fäktsal under nybyggda stadionläktaren och där kan man höra vapenskrammel måndag—fredag mellan 1800 och 2100, på lördagar efter 1300 och mestadels varje söndag. Gå dit och bilda Dig en egen uppfattning om vad fäktning är — en idrottsform som Du kan få glädje av ända upp i »gubbåldern». Fäktningen är nämligen en av de få idrotter som man kan tävla med framgång i ända upp i 50-årsåldern — generalen Gustaf Dyrssen vann SM 1952 vid 61 års ålder — och det året vann hans medtävlare i SM-finalen silvermedalj på lagvärja vid OS i Helsingfors.

Arne Tollbom

Damsektionens bidrag till Djurgårdaren

Direkt efter vår sista utomhusmatch i fjol åkte vi ner till Gotland, dit vi hade inbjudits att gästa Gute I. F. Det blev en verkligt fin resa med ett strålande vackert väder. Matchen som spelades på Gutevallen, blev både snabb och välspelad och Djurgårdsflickorna lyckades ta revansch för det tidigare nederlaget i Stockholm — vinstsiffrorna blev 5—1.

På söndagen hade hela laget inviterats till en av Guteledarnas sommarstuga vid havet, där vi tillbringade en underbar dag med sol och salta bad. Gissa om vi trivdes!

*

(Tack för bidraget — det var kort men innehållsrikt. Redaktörn.)

FILIP
och talangerna

Ibland får vi fram en av »våra egna» i främsta ledet. Det anses numera som något alldeles enastående. Annars handlar ju halva idrotten mest om värvningar. När någon egen produkt avslöjas ha kvalifikationer att hamna i stjärnklassen och gå upp i kvalificerat sammanhang betecknas det som något enastående. Att gå långa vägen är oftast en omväg. Tycker stora flertalet storklubbsledare. Bättre att hugga en färdig produkt i sin nästas skafferi...

Men det finns i alla fall ledare, som jobbar med de små plantorna och ägnar all sin tid och all sin kärlek på att göra dessa livskraftiga. Det är ingen lätt uppgift. Snarare är det länge en otacksam uppgift. Särskilt i en storklubb, där det ständigt ropas på stjärnspelare. Och som de stora sjunga, kvittra de unga. Blir de stora omdaltade och bortskämda, tycker nog en och annan av de yngsta att de också ska ha rätt till vissa förmåner.

Vad är det för slags ledare man måste lita sig till för att få ett ungdomsjobb gjort? Det finns olika kategorier. Djurgården har fördelen ha flera ledare, som jobbar och sliter för att få fart och stil på ungdomarna. En av trotjänare har vi i detta sammanhang saluterat tidigare, men det kan i alla fall vara motiverat att än en gång ge Filip Karlsson, äldsten bland våra ledare, ett erkännande ord. Alla de andra i ledarstaben får samtidigt ta åt sig av erkännandet.

Filip var på sin tid med att upptäcka Tumba. Naturligtvis hade Tumba blivit upptäckt även om Filip inte funnits, men nu fanns Filip och därmed kom Tumba in i rätt fålla från början — han kom in i Djurgården och fick där den uppfostran, som snabbt gjorde honom till stjärna.

Filip med snart 65 år på nacken är på väg att fira 20-årsjubileum med Djurgården. Filip är inte bara mannen bakom Tumba. Han har haft sitt finger med i spelet även när det handlat om Lasse Björn, Lill-Lulle Johansson, Åke Rydberg, Eddie Wingren, Kurre Thulin och andra spelare, vilka rätt snart kommer att spricka ut i full blom. Han har följt deras första skär, känt deras föräldrar och följer deras skolbetyg. Han har skällt och berömt, gett tips åt några om deras svagheter, förklarat en del vara mera lämpliga att syssla med andra ting och så gått ut på jakt efter nya fynd.

Grabbarna blir stora, men aldrig så stora att de inte kommer ihåg Filip och gärna ger honom en dunk i ryggen som tack för hjälpen i yngre dar.

Talangscout Filip Karlsson sitter här omgiven av en av sina upptäckter, Kurre Thulin (till vänster) och en av dem, som får ta hand om hans fynd, när det börjar bli A-lagsdags, John Candelius. Nästan tre generationer skulle man kunna säga.

Det är Filips bästa tack.

— Underbarare än att jobba med ungdomarna finns inte heller, säger Filip. Man har med åren fått en viss blick i och med att man sett så mycket ishockey och fotboll. Det gäller att hitta de rätta ämnena, och också att upptäcka om dessa har den rätta ambitionen att vilja gå vidare. Det finns mängder av löften men det är bara ett fåtal som har den rätta viljan och förståelsen för vad det gäller, nämligen att systematiskt ägna sig åt träningen. Allt får inte bara vara lek. En och annan tycker träningen en mörk och kall vinterkväll inte är så rolig. En bio med dess värme och bekväma stolar kan locka i sådana ögonblick.

Men unga grabbar har äventyrslystnad i blodet. De vet att Tumba som börjat som en enkel kille i ledet och själv skapat sig en framtid genom träning och återigen träning. Samma väg måste alla vandra, som vill framåt. De mest lovande plantorna, som är nästan födda att bli stjärnor, är det ofta svårast att tala förstånd med. På dom måste man skälla, men det skall skällas på ett språk som dom förstår. Då kommer dom tillbaka även om det tagit emot i början. När resultaten börjar skönjas, då ökar grabbarna träningstakten. Men sedan behövs det mängder av finslipning, innan det under ytan börjar skymta en stjärna. Det är alltid lika spännande.

Säger Filip Karlsson och tycker att han inte kunde ha det roligare. Han har själv alltid glimten i ögat. Den glimten har gett många grabbar klarhet om möjligheterna ...

K. L.

Aldrig i livet...

— Hasse Mild till Göteborg? Aldrig i livet. Djurgården är klubben och den lämnar man inte. Hur många anbud har inte jag haft utan att fundera ett ögonblick på att byta. Det gör inte Hasse heller. Take it from me, Tumba, Sweden och Djurgården.

(Sagt av Tumba i AB)

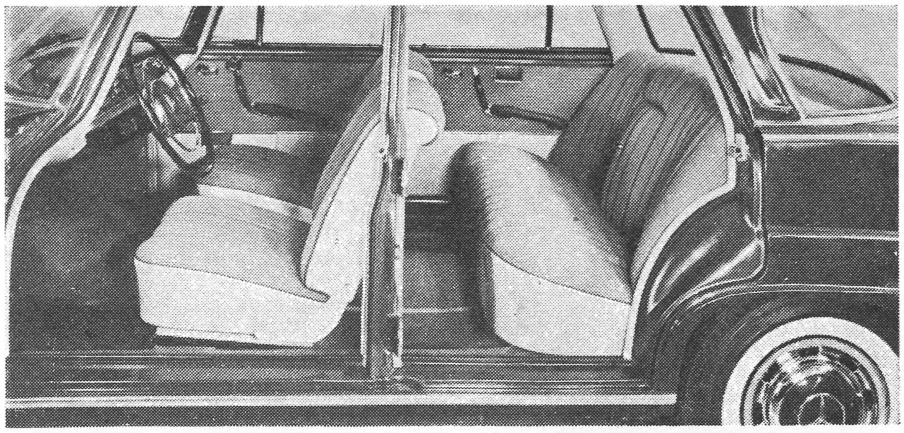

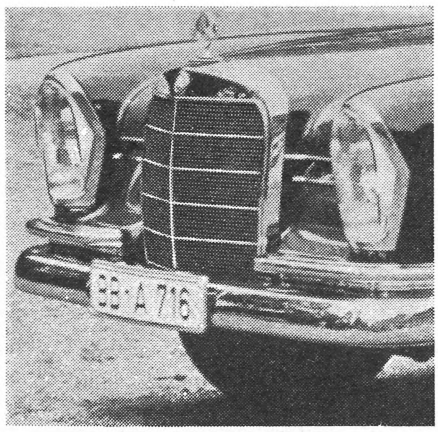

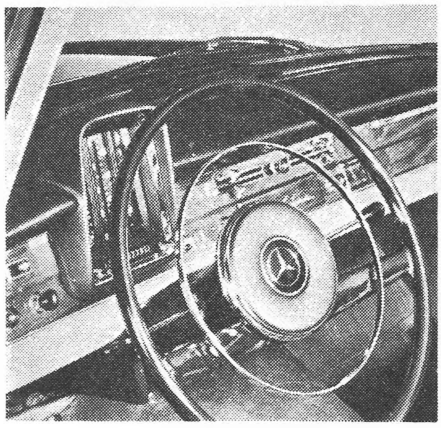

Nya Mercedes-Benz är ännu säkrare, bekvämare och vackrare. Några av nyheterna ser Ni på de här bilderna: ljusare, trivsammare interiör tack vare nya eleganta tyger och väsentligt ökade glasytor runt om. Den karaktäristiska Mercedes-fronten har blivit lägre, bredare och kraftfullare. Strålkastarna har lånat form från Mercedes 300 SL. Ny säkerhetsratt med stoppat nav, ny instrumentering med lättavlästa visartavlor, stoppning på panelens över- och underkant. Bakpartiet utbyggt så att bakhörnen syns från förarplatsen, större bagageutrymme. Och detta är bara ett litet urval bland alla förbättringarna på nya Mercedes-Benz.

detta är nya

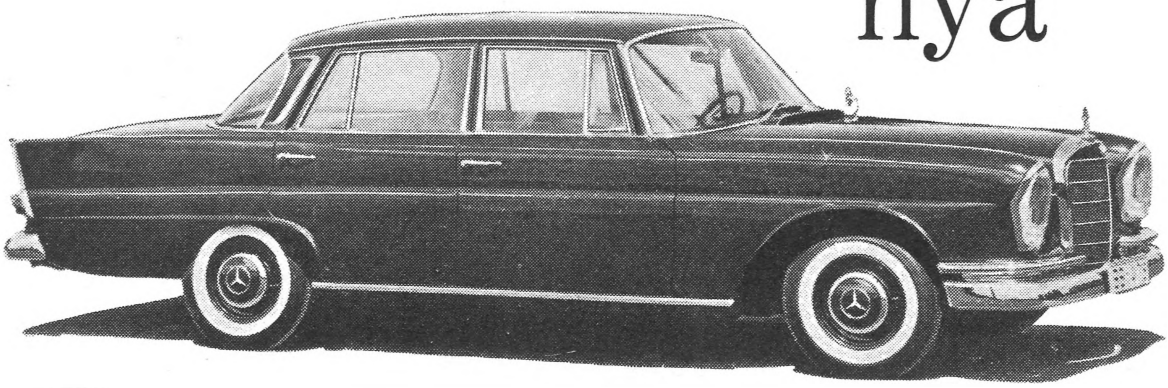

MERCEDES-BENZ

Gör ett besök hos Mercedes-representanten och titta närmare på de nya modellerna av bilvärldens klassiker — Mercedes-Benz.

■ *Filialer, återförsäljare och serviceverkstäder landet runt.*

PHILIPSONS AUTOMOBIL·AKTIEBOLAG

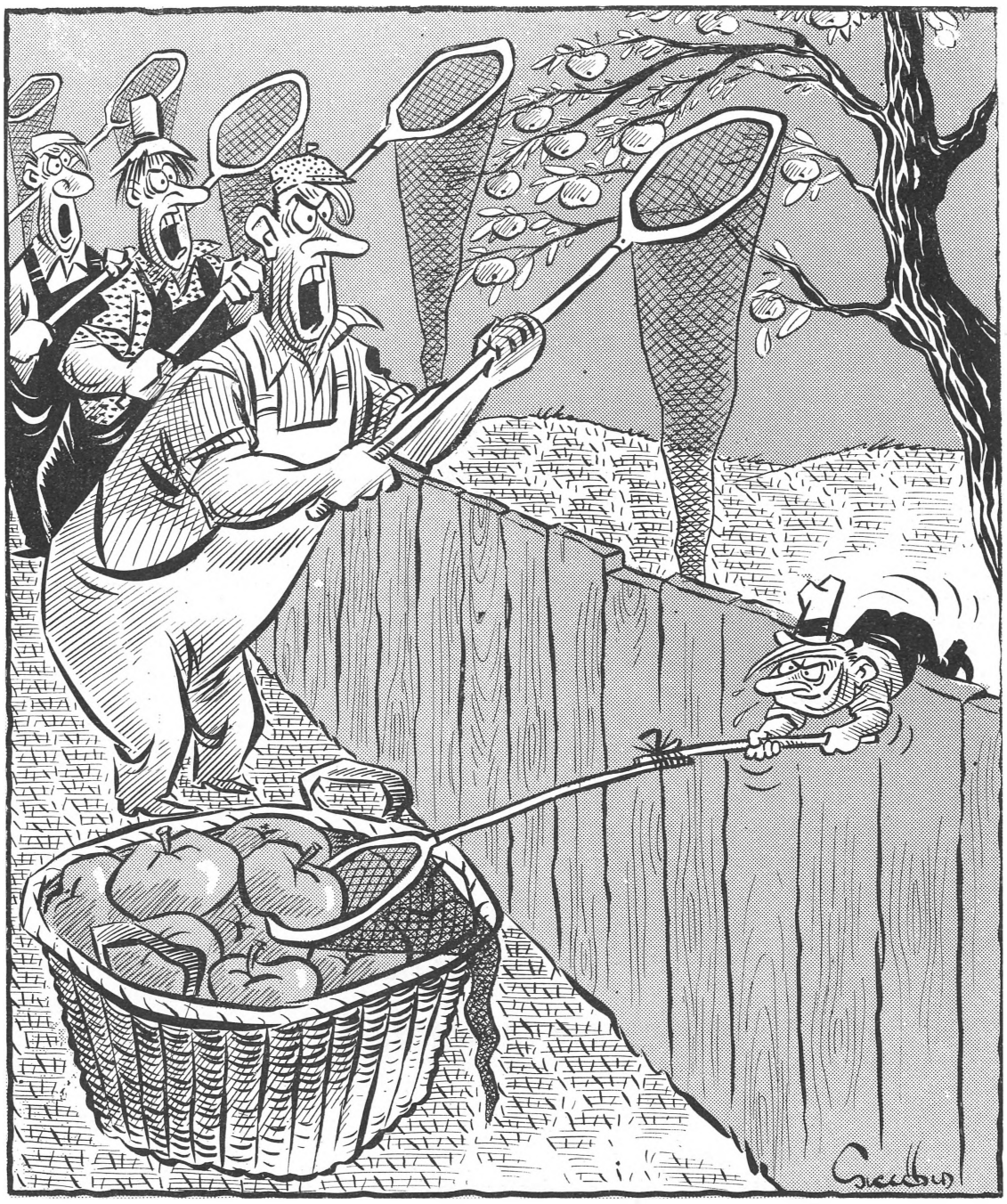

TRAFIK I ÄNDRAD RIKTNING

Storklubbarna har ju alltid utmålats som rovriddare i samband med värvningstrafiken. Att de varit ute i vällovliga ärenden genom att ta vara på lovande fotbollsplantor och ge dem skolning av duktiga örtagårdsmästare (tränare) har klubbarna mera sällan fått något erkännande för. De borde kanske fått ett sådant erkännande, ty var är det som säger, att de små plantorna verkligen utvecklats och blivit något här i världen därest de fått fortsätta att växa i den magra jorden utanför den allsvenska världen.

Sedan storklubbarna varit rätt ensidiga i sitt värvande — i kraft av sina slantar och andra förmåner — har under senare år den förändringen inträtt på skådebanan, att de små i samhället tagit upp handsken och börjat värva från storklubbarna. Det har visat sig att småklubbarna haft gott om klöverfält, där allsvenska storheter gärna velat beta i sig av de bjudna godsakerna. Himmel och pannkaka, tyckte men bl.a. i Malmö, när klubbarna i Söderlen visade sig ha resurser att locka de allsvenska storspelarna med. Man får in kosing på att odla äpplen, potatis och raps.

Trafiken vände alltså. De stora fick släppa ifrån sig till de små, och i denna hemsökelsens stund var det väl som de stora insåg enda chansen vara att värva från varandra. Så därmed stod man mitt uppe i allmänt tjuveri i det egna huset. Konstaterade Elaka Herrn.

Så här såg Expressens tecknare Skiöld på den förändrade situationen med storklubbarnas fiskare håvande över planket till småklubbarnas fotbollsträdgård samtidigt som de smås lille lymmel tog sig fräckheten att plocka tillbaka ur fruktkorgen.

Fotbollsmästare i 6 omgångar

Djurgården har vunnit sex svenska mästerskap i fotboll. I början handlade det om utslagning och då blev de mästare, som deltog i finalen, senare följde allsvenskan, där de spelare blev mästare, som gjort de flesta seriematcherna (undantag Arne Larsson, som byttes ut mot Rune Othberg, sedan Arne lämnat det blårandiga stallet under pågående tävling år 1955).

Mästarlagen har sett ut så här:

1912 (final mot Örgryte 3—1):

Gustav Dahlberg — Götrik »Putte» Frykman, Gösta Backlund — Gösta Karlsson, Ragge Wicksell, »Putte» Öhman — Viktor Jansson, Lill-Einar Olsson, Bertil »Nocke» Nordenskjöld, Valdemar »Valle» Johannesson, Jean Söderberg.

1915 (final mot Örgryte 4—1):

Kalle Runn — Melcher Johansson-Säwensten, Ragge Wicksell — Bertil Nordenskjöld, Götrik Frykman, »Vicke» Jansson — Gottfrid »Gotte» Johansson, Lill-Einar Olsson, Kalle Schlaaf, Sten »Knata» Söderberg, Calle Karlstrand.

1917 (final mot AIK 3—1):

Frithiof »Fritte» Rudén — Melcher Johansson-Säwensten, Einar »Hacko» Hemming — »Nocke» Nordenskjöld, Ragge Wicksell, Kalle Köpings-Gustafsson — Gotte Johansson, Lill-Einar Olsson, David »Dadda» Englund, »Knata» Söderberg, Henry Fredberg.

1920 (final mot Sleipner 1—0):

»Fritte» Rudén — Nocke Nordenskjöld, Einar Hemming — Albert »Abbe» Öijermark, Ragge Wicksell, Köpings-Gustafsson — »Gotte» Johansson, »Knata» Söderberg, Harry Sundberg, Jean »Keva» Söderberg.

1955 (allsvensk serieseger):

Arne Arvidsson — Åke Olsson, Ingvar »Mysing» Petersson — Rune Othberg, Karl-Erik »Cacka» Andersson, Sigge Parling — Bernt Andersson, Hasse Tvilling, John »Jompa» Eriksson, Birger Eklund, Gösta »Knivsta» Sandberg.

1959 (allsvensk serieseger):

Arne Arvidsson — Stig Gustafsson, Hasse Mild — Olle »Lill-Lappen» Hellström, Lasse Broström, Sigge Parling — Sven »Tumba» Johansson, Birger Eklund, »Jompa» Eriksson, Hasse Karlsson, Gösta »Kniven» Sandberg.

När skall vi få vår nästa samling fotbollsmästare, blir det detta decennium? Frågar lätt orolig arkivforskare.

Insändare om Anders

Herr redaktör!

Förlåt en fråga, men är vår förlorade son i Göteborg, Anders Bernmar, fortfarande medlem i Djurgården? Jag undrar bara för att jag vid några tillfällen sett hans namn i samband med att en och annan av våra spelare skulle sticka till Göteborg. Senast var det ju tal om Hasse Mild, och var det inte tidigare aktuellt med Lasse Björn?

Är det möjligen så att Dubbel-Anders, som jag vet att han kallades i yngre dar, är en dubbelnatur?

Arg äkta djurgårdare

Svar:

Jo då, Anders är nog medlem hos oss (medlemsavgift kr. 15:—, om du glömt bort det, Anders!) Dessutom bär Anders vårt hedersmärke. Så inte driver han något dubbelspel.

• **VASSASTE DJURGÅRDSFLICKAN.** Elisabeth Thorsson har nu erövrat 13 SM. Trots att hennes förening nu är uppe i hela 252 svenska mäserskap ligger hon individuellt på andra plats alla kategorier. Först är Lill-Ejnar Olsson, som tog 16 SM i kombinerad skidlöpning och fotboll på sin tid.

(Svensk Bordtennis)

Pappa vad är radar?

Det är sånt de har hos KLM!

Smakar det gott? Nej, men deras mat gör det!

Varför tycker du om KLM, pappa? Därför att jag tycker om vänliga människor!

Har KLM stora plan? Så klart . . . DC-7C och om några månader kommer reajättarna!

Flyger KLM långt? Till 74 länder över hela världen!

Jag vill också flyga, pappa.

Det skall du få en dag – med KLM.

För jämnt 40 år sedan startade KLM världens första reguljära flyglinje. Idag omspänner KLM:s linjenät hela världen och täcker 74 länder på alla de sex kontinenterna.

För vidare informationer om KLM kontakta Er resebyrå eller KLM:s bokningskontor, Hamngatan 3 B, Stockholm.

40 år

VARLDEN OVER

KLM

KUNGL. HOLLÄNDSKA FLYGBOLAGET

Träning och åter träning är melodin för framgångarna, och inte minst i fotbollen har man fått lära sig detta. Här är tidigare brottaren Knutte Hallberg i färd att visa vad han själv rår med och bär upp Knivsta Sandberg (överst) och Tumba Johansson. Att springa runt med två sådana pjäser på ryggen är ett kraftprov, som spelarna själva ibland får försöka sig på. Kan Ni tänka Er Lill-Lappen t. ex. göra ett par Stadionvarv med Sigge Parling och Arne Arvidsson på ryggen?

Tre dubbelmästare

Djurgården har erövrat sex SM i fotboll, därav två i modern tid 1955 och 1959. Fem av 1955 års guldmän i Djurgården blev mästare även 1959, nämligen Arne Arvidsson, Sigge Parling, Jompa Eriksson, Birger Eklund och Gösta »Knivsta» Sandberg.

Tre blev dubbelmästare 1959: Tumba, Hasse Mild och Knivsta var med om att bli svenska ishockeymästare samma år.

Nya fotbollsmästare hos blåränderna: Stig Gustafsson, Hasse Mild, Olle Hellström, Lasse Broström, Sven Tumba Johansson och Hasse Karlsson.

Här en presentation av fjolårets fotbollsmästare Djurgårdens IF (från mål till vänsterytter):

Arne Arvidsson, född den 19/1 1929. Yrke: Kontorist. Kom till Djurgården från Långshyttan på hösten 1952. Sex A-landskamper.

Stig Gustafsson, född den 5/5 1930: Yrke: Litograf. Började sin fotbollsbana i Djurgårdens juniorlag, övergick sedan till Hagalunds IS men blev djurgårdare igen på hösten 1952.

Hans Mild, född den 31/7 1934, Yrke: Studerande. Avancerade via Djurgårdens pojklag till juniorlaget 1950. Representerade under några år Karlbergs BK. Gjorde come-back i Djurgården på hösten 1954.

Olle Hellström, född den 1/1 1936. Yrke: Studerande. Fick sin fotbollsuppfostran i Sandvikens AIK. Kom till Stockholm och Djurgården för tre år sedan.

Lasse Broström, född den 26/7 1931. Yrke: Kontorist. Startade sin fotbollskarriär i Värtans IK. Kom sedan till Djurgården, där han blev reservlagets centerhalv. Ordinarie stopper för tre år sedan. Två A-landskamper.

Sigge Parling, född den 26/3 1930. Yrke: Ingenjör. Fick sin fotbollsuppfostran i Sandvikens AIK. Kom till Djurgården 1949. Både i SAIK och Djurgården spelade Parling inner utan att göra någon större succé. Djurgårdens dåvarande tränare David Astley beslöt att pröva ex-SAIK:aren som ytterhalvback och det experimentet slog direkt. 1958 erövrade Parling silver i VM. 32 A-landskamper. Internationell som målvakt i bandy.

Sven »Tumba» Johansson, född den 27/8 1931. Yrke: Gymnastikdirektör. Började som junior i Djurgården och via reservlaget avancerade »Tumba» till A-laget, där han omväxlande spelat center och högerytter. A-lagscenter mot Norge 1956. Världs-, europa- och svensk mästare i ishockey.

Hans Karlsson, född den 1/9 1932. Yrke: Folkskollärare. Kom till Djurgården från Trollhättan för några år sedan. I Djurgårdens A-lag har Hasse Karlsson förekommit både som center, inner och ytterhalvback

John Ericsson, född den 12/3 1929. Yrke: Tjänsteman. Började i Värtans IK, blev blårandig sommaren 1950. Tio A-landskamper.

Birger Eklund, född den 22/10 1929. Kom från Spånga IS till Djurgården 1949, gick tillbaka till moderklubben året därpå för att göra come-back hos blåränderna 1952. Två A-landskamper.

Gösta Sandberg, född den 6/8 1932 i Uppsala. Yrke: Affärsbiträde. Upptäcktes som junior i en korpmatch hos posten. Djurgårdare sedan 1950. 42 A-landskamper. Olympisk bronsmedaljör. Svensk mästare i ishockey.

Allsvenska reservlagsserien 1959

Östra gruppen:

Djurgården	18	15	—	3	62—13	30
Norrköping	18	11	3	4	44—20	25
AIK	18	10	3	5	54—32	23
Sandviken	18	10	1	7	46—31	21
Hammarby	18	9	1	8	58—32	19
Degerfors	18	6	3	9	37—32	15
Eskilstuna	18	6	3	9	35—50	15
Brage	18	6	3	9	33—56	15
Motala	18	6	2	10	42—66	14
Västerås	18	1	1	16	10—89	3

RESO

ordnar allt för fritid och resor

HUVUDKONTOR: *BARNHUSGATAN 16*
FACK STOCKHOLM
TEL. 22 60 20

RESEBYRÅER I STOCKHOLM: *VÄSTMANNAGATAN 2*
TEL. 22 60 20

KATARINAVÄGEN 7
TEL. 44 54 42

BOHUSGATAN 14
TEL. 41 41 44

DESSUTOM BYRÅER OCH UPPLYSNINGSSTÄLLEN ÖVER HELA LANDET

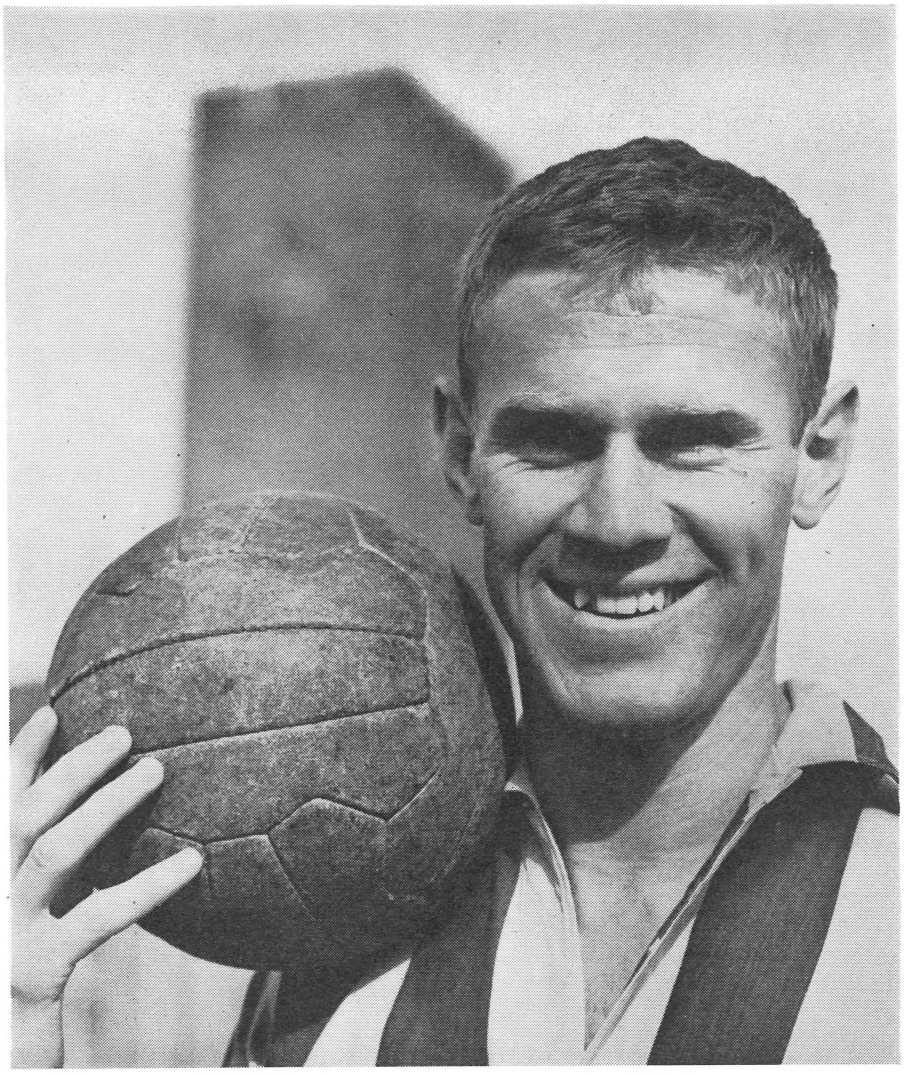

Ja, det här är naturligtvis Tumba och en av hans käraste leksaker. Men utom fotbollen gillar han också att leka med ishockeyklubban, med pucken, vattenskidorna, med vrålåket och mycket annat. En trivselkille som trots motigheter, med menisk, båtben och motsvarande elände, alltid håller Djurgårdshumöret uppe.

Tumbas största dag sedan guld i Moskva

Ishockeyguldet vid VM i Moskva 1957 tar priset, men sen kommer det här. Det var »Tumba» Johanssons spontana kommentar till triumfen på Råsunda. — Har sett fram mot en sådan här dag ända sedan jag fick chansen att spela allsvenskt även under den icke kalla årstiden.

— Det var skräp av mej att inte kunna göra åtminstone ett mål i första halvlek. Vi borde ha lett i pausen med ett par mål. Själv var jag annars bergsäker innan på att det skulle gå vägen. Hade 3—1 som privat tips. Men det var olidligt mot slutet. Höll på att gå upp i limningen när »Bebben» Johansson kom igenom i slutsekunderna.

Fotbollsguldet blev det femte SM-tecknet i den Johanssonska prissamlingen. Han hade tidigare fyra guldmedaljer i ishockey (fick sedan i vintras ett 5:e SM som puckare).

Samtliga som deltog i Råsundamatchen på Djurgårdens sida kom i åtnjutande av guldet.

»Jompa» Ericsson kom i och med finalmatchen upp i 11 matcher, och det räckte.

Fem av spelarna är dubbla guldmedaljörer i fotboll. Med förra gången det begav sig var nämligen följande: Arne Arvidsson, Sigge Parling, Birger Eklund, »Jompa» Ericsson och »Knivsta» Sandberg.

Högt i det blå

Djurgården svävade högt i det blå på söndagseftermiddagen. Bokstavligen. Sedan gratulationsplutonerna gjort sitt i omklädningsrummet parkerade sig spelare och ledare med fruar och fästmör i en buss för färd mot som det hette hemligt mål. Det målet var Bromma flygplats.

En flygresa på en knapp timme var nämligen uppsatt som extrapris utifall att det blev guld. Man hade följaktligen bara att stiga ombord på en DC 3:a och låta flygkapten Ragnar Isachsen lyfta. Under rundturen över Stockholm serverades så den första segerskålen för dagen och utbringades det första levet för mästarna. Den von Rosenska pokalen var med under färden.

Rörande gräsätare

Då och då händer att fotbollsspelare missar givna chanser. Det har hänt även våra djurgårdare. Ibland har det även inträffat, att de pillar in ett självmål. Stor förtvivlan naturligtvis, men dock inte några scener av spanskt slag. En äkta spanjor kastar sig ju i en dylik situation omkull på gräsmattan och börjar tugga i sig av grönskan för att inför allt folket verkligen visa hur bedrövad han är. Kanske blir det modellen någon gång även för Lill-Lappen, Knivsta, Tjalle Mild och våra andra gossar?

I väntan på en sådan utveckling och även på tal om gräsmattor skall vi berätta en som vi tycker rörande historia:

En rätt känd negerboxare, Obie Walker, som vägde sina 104 kilo, uppehöll sig i Sydamerika, där han hade det fattigt värre. Han hade inte ett öre på sig, när han var på hemväg från invägningen till en match som skulle ge honom lite slantar. Han var förfärligt hungrig.

Vad skulle han göra? Svartingen fick plötsligt en idé. Han skulle bege sig till en s. k. bättre stadsdel och uppsöka en fin villa med stor trädgård.

Tigga ville han inte, det bjöd honom emot, men han skulle nå sitt mål med ett fint trick. Walker väntade tills någon visade sig i villan. En ung dam kom fram till ett av fönstren. Unga damer har gott hjärta, tänkte Walker.

Då han såg sig observerad böjde han sig på knä och började äta litet av gräset i trädgården.

— Vad gör ni där, stackars man?

— Å jag är så okristligt hungrig, så jag måste äta lite gräs, sade Walker urskuldande.

Damen blev rörd.

— Stackars man, kom med mig, sade hon i uppmuntrande ton.

Walker gladdes in i hjärteroten. Tricket hade gått briljant, nu skulle han ändå få sig ett skrovmål till sist.

Den unga damen följde Walker till en bättre och ändå mera välskött del av trädgården och så sade hon:

— Ät här, stackars man! Gräset här är både längre och bättre!

De små gjorde som de stora

Triumf i S:t Erikscupen i ishockey

Så fick då Djurgårdens IF ett mästarlag igen. Äntligen kunde på onsdagen finalen i Expressens S:t Eriks-cup i ishockey för pojklag, äldsta gruppen, avgöras. Finalen mellan DIF och AIK avgjordes på Johanneshovs isstadion där Djurgården inför 5 000 åskådare slog AIK med 4—3.

Så många människor har aldrig tittat på pojkishockey förut (bortsett från TV:n förstås) och så mycket dramatik under så få minuter har man sällan upplevt. Efter pojkfinalen var det faktiskt många som med fullt allvar pratade om kvällens huvudmatch — den mellan Djurgården och »övriga Sverige» — som om det bara hade varit en liten förmatch.

Det började lite nervöst och rivigt. Typiskt var att Djurgården tog ledningen med 1—0 när man hade en spelare utvisad. Målet kom två minuter före pausen efter det att Ove »Lill-Tumba»» Fallby i Djurgården svarat för matchens snyggaste uppåkning med en lika perfekt passning till kedjekamraten Ove Brandt som följd. Ove Brandt kunde helt enkelt inte låta bli att näta på den passningen.

Dessförinnan hade AIK pressat DIF ganska hårt, men Hasse Stergel i DIF-målet hade elegant ridit ut stormen.

Typiskt var också att AIK fyra minuter före full tid skulle kvittera. 1—1 alltså.

Sedan fick man uppleva den verkliga dramatiken. På tre minuter gjorde båda lagen två mål var. AIK:s pojklandslagsspelare, Christer Lindgren, gjorde 2—1, varefter DIF fick ytterligare en spelare uvisad. Men Ove Fallby kunde ändå kvittera till 2—2 — varefter även han en halv minut senare fick besöka utvisningsbåset.

Olycklig »Tumba»

Medan Ove var utvisad gjorde Uffe Engström 3—2 för AIK. Säkert har aldrig »Lill-Tumba» känt sig så olycklig som då den pucken droppade i nät. Men sekunderna därefter blev han lika glad igen, hoppade högt i luften bland tidtagare och funktionärer och utbrast: — Nu blommar häggen, gubbar.

Djurgårdens Hasse Hägg hade nämligen kvitterat till 3—3 och därmed givit sitt lag nytt hopp en halv minut före full tid. AIK fick ytterligare en spelare utvisad, men resultatet stod sig tiden ut.

Speakern, Tore Demnert, konstaterade: — Jaha, så var det alltså dags för den första förlängningen ...

Nåja, det blev också den enda. I en grötig situation framför AIK-målet kunde Ove Brandt slå in den puck som gav 4—3 och som också gav Djurgårdens IF segern i den mest segslitna finalen i S:t Erikscupens ishockeyhistoria.

Tio förlängningar

Djurgårdens väg till segern har varit lång. Inte mindre än tio förlängningar har man varit inblandad i från och med åttondelsfinalerna. Det var kanske inte så konstigt att S:t Erikscups-basen, Torsten Flygelholm, hade tagit med sig massor av kaffe och smörgåsar. Han har blivit ganska van vid sena kvällar sedan finalerna började i cupen.

Den här gången hade det inte heller blivit fråga om någon omspelsmatch — man hade siktet inställt på att spela hela natten om så skulle behövts.

Här är mästarna

Här är namnen på mästarna: Målvakt: Hans Stergel. Backar: Mikael Brunner, Lars Hägg, Ronny Andersson, Bengt Werme. Forwards: Morgan Wennerström, Ove Brandt, Kjell Säwström, Krister Westerholm, Ove Fallby, Alf Quist. Lagledare: Harald Gustafsson.

Ove »Lill-Tumba» Fallby, Djurgårdens IF, fick för tredje matchen i rad motta Expressens statyett som lagets bäste spelare. **(Ur Expressen)**

IDO

när det gäller

Sanitetsporslin,

armatur

och oljeeldning

Värme & Sanitets AB IDO

Stockholm, Tel. 23 01 95

Skidan som vinner

för
slalomåkare,
fjällrävar,
längdlöpare,
terrängåkare,
backhoppare

Helveds björkskidor — Barnskidor

Hos sporthandlaren får Ni gratis vår nya broschyr "Skida lätt på rätt sätt".

Bröderna Sandströms Skidfabrik AB

ISHOCKEYSERIERNA

Reservlagsserien

Div. 1

Djurgårdens IF	8	6	2	0	42— 9	14
Karlbergs BK	8	4	3	1	15—12	11
Södertälje SK	8	4	0	4	22—20	8
Hammarby IF	8	2	0	6	15—28	4
Nacka SK	8	1	1	6	11—36	3

Juniorserien

Div. 1 Norra

AIK	6	6	0	0	55— 5	12

Div. 1 Centrala

Djurgården	6	5	1	0	38— 5	11
Essinge	6	4	2	0	15— 8	10
Karlberg	6	4	0	2	23—10	8
Traneberg	6	2	1	3	12—22	5
Stjärnan	6	2	0	4	8—17	4
IFK Stockholm	6	1	1	4	10—22	3
Stockh. Godt. IF	6	0	1	5	5—27	1

Div. 1 Södra

Hammarby	6	6	0	0	50— 3	12

Slutomgång

AIK	2	2	0	0	6— 1	4
Hammarby	2	1	0	1	2— 3	2
Djurgården	2	2	0	0	14— 1	4

J M

1:a omg.:
Djurgården—Vallentuna 6—0

2:a omg.:
Djurgården—Spånga 4—2

Kvartsfinaler:
Hammarby—IFK Stockholm 4—0
AIK—Hagalund 6—2
Karlberg—Stocksund 7—0
Djurgården—Olofslund 2—1

Semifinaler:
AIK—Karlberg 3—1
Hammarby—Djurgården 6—2

Final
AIK—Hammarby 6—0

1960 års Pojkserier klass A

Grupp 27

Djurgården	2	0	0	2	1— 5	0
Jumbo	2	1	0	1	5— 9	2
Vasa BK	2	0	0	2	0— 9	0

Slutomgång klass A

Final:
Djurgården—AIK 1—1, 4—3

Pojkserier, klass B

Grupp 1

Djurgården	3	3	0	0	34— 0	6
Engelbr.-pojk.	3	2	0	1	11—10	4
Björnarna	3	1	0	2	0— 3	2
S. O. S.	3	0	0	3	0—32	0

Grupp 4

Norra Latin	4	4	0	0	15— 1	8
Djurgården 2	4	3	0	1	26— 5	6
Stat. Normalsk.	4	2	0	2	4—17	4
Samora	4	1	0	3	1— 9	2
Vasa BK	4	0	0	4	2—16	0

Slutomgång

Djurgården 1—Gubbängen 2 0—1
Djurgården 1—Lillsjö 8—0

Stark trio, som var med och hemförde säsongens kanske mest dramatiska seger i ishockeyns pojklagsserie, från vänster backen Ronny Andersson, målvakten Hans Stergel och centern Ove »Lill-Tumba» Fallby, som klämde in de mest betydelsefulla målen. Alla tre med sikte på en plats bland de stora grabbarna.

Bandy med plats i mitten

Efter att vintern 1959 ha gått upp i division II räknade man i Djurgårdens bandyledning med att säsong 1960 skulle innebära ett genombrott för den nya given. Och i viss mån blev det väl också så även om vi inte fick någon plats i solen på en gång. Det är rätt hårdarbetat i division II-sammanhang. Efter att i de första seriematcherna ha tussats ihop med allsvenska rutinrävar från Hälleforsnäs och IFK i Stockholm hade Djurgårdens utgångsläge blivit rätt hopplöst, men grabbarna samlade sig i fortsättningen, vann match efter match och såg ut att belägga bronsplatsen. I sista övningen mot Ulvarna lät man sig dock godvilligt slukas av de vilda djuren från Bromma, vilka därmed räddade sig kvar i serien. För Djurgården blev det i och med den förlusten en plats i mitten enligt denna tabell:

Hälleforsnäs	9	8	1	0	47—10	17
IFK Sthlm	9	7	2	0	24—10	16
Dalaföreningen	9	5	1	3	31—15	11
Oxelösund	9	5	1	3	40—27	11
Djurgården	9	5	0	4	22—21	10
Ulvarna	9	3	2	4	12—28	8
Vesta	9	2	1	6	17—25	5
Sundbyberg	9	2	1	6	15—34	5
Torshälla	9	1	2	6	15—34	4
Enköping	9	1	1	7	17—36	3

Reservlagsserien klass II, grupp A

Djurgården	5	4	1	0	32— 9	9
IFK Lidingö	5	4	0	1	31—15	8
Stocksund	5	3	0	2	25—31	6
Olympia	5	2	0	3	9—15	4
Rotebro	5	1	1	3	14—14	3
Värtan	5	0	0	5	5—32	0

Juniorserien

Grupp C

Tureberg	3	3	0	0	11— 4	6
Sundbyberg	3	2	0	1	8— 4	4
Djurgården	3	0	1	2	8—12	1
Helenelund	3	0	1	2	2— 9	1

Pojklagsserien

Grupp B-1

Djurgården	2	2	0	0	19— 2	4
Djursholm	2	1	0	1	3— 5	2
Danderyd	2	0	0	2	1—16	0

Djurgården—Selaöpojkarna 3—3
Djurgården—Selaöpojkarna 8—0

Semifinaler

Djurgården—Lilla Alby 3—0
Nynäshamn—Gröndal 3—1

Final

Djurgården—Nynäshamn 2—0

Dambandyserien

Artemis	4	3	0	1	6—5	6
Djurgården	4	1	1	2	9—6	3
Göta	4	1	1	2	5—9	3

En hövding fyllde år

När Åke Dunér, vår hövding och ordförande, fyllde 50 i början på detta år, hade alla hans kamrater i styrelser och ute på fältet skramlat ihop till ett i vårt tycke mycket snyggt planschverk. Det lär också kallas hyllningsadress. Bakom den blå pärmen passerade hela Djurgården revy. Alla våra idrottsgrenar hade sin plats i albumet med en liten »målning» och i anslutning till den följde namnen på alla som var med i uppvaktningen. Ett historiskt dokument, som också gjorde Åke lätt rörd.

Till festmiddagen hade hans broder Nisse, på lediga stunder en av simmarbasarna i Neptun (på sin tid en utbrytning ur Djurgården!), skaldat sköna och avslöjande verser hus Åke gjort sin marsch fram genom detta jordeliv. Vi tillåter oss klippa i skaldeverket:

(Mel.: »**I Dina kvarter ...**»)

Tidig morgonstund har ju guld i mund
Liksom dagens söndagsbarn, som är från Öresund
Åke — skånepåg
När Du ljuset såg
Var Du blårand i själen re'n då?
Stora syster slog med en kraftfull vink
I Ditt huvud argumenten med en leksakshink.
Det var uppenbart,
Kvinnligt, logiskt klart.
Rött blev ärret — men själv blev Du blå!
Nej, då minns Du nog mer Metusalem
Och Metusalina, mössen, som Du köpte hem.
Specialitet
Hög nativitet.
Mer än mörkblått blev Pappas humör!
Prins Carl Jr. fick därför ta ett par
Med sig hem till Deras Kungligheter Mor och Far.
Ja, så kan det gå
För en äkta blå.
Du blev — Kunglig Mushovlev'rantör!
Men när Ingeborg såg små vita möss
— mitt på dagen! — blev de givetvis direkt adjöss.
Skansen blev nu hem
För Metusalem.
Blåa gnagare! — Låter det klokt?
Det som följde se'n blev en märkestid.
Scouting var Ditt absoluta, stora tidsfördriv.
Du var 1:a klass.
Det sågs på Din stass,
Ty båd' skjorta och byxor var blå.
Men Ditt bondförstånd tog snart överhand
Du beslöt helt radikalt att byta stad mot land.
Valkig näve tog
Stadigt grepp om plog.
Plöjde blålila ränder i jord.

Åke Dunér har många trådar i sin hand, men han hinner även att då och då ge någon ett ord med på vägen. Här diskuterar han något problem (eller handlar det om bordsplaceringen?) tillsammans med konståkningssektionens kassörska Else-Marie Carlsson.

Du har gått där förr, men Du tänkte då
Inte särskilt på de maträtter Du skulle få.
Det var delikat
Hämta svinamat.
Åt små blåfrusna grisar — på Riche!

(Mel.: **Flickorna i Småland ...**»)

Mot lingonröda skärmar i skogens dunkla djup
Du skenat, som en älgtjur över stockar, sten och stup.
En gång Du styrde färden upp till fjällen vintertid
Och därmed tog det plötsligt slut på ungkarlstidens frid.
Nu kom flickan ifrån Småland, hon som skolat sig på Fack,
Hon behövde bara blinka till, och Åke sade — Tack!
Var se'n vigseln skulle äga rum var ganska uppenbart,
Det skulle ske på Djurgården, med Skansenlopp så klart.
På Norra Djurgården, ja, på Storskärsgatan 5
Byggde paret upp sitt första, lilla, anspråkslösa hem.
Med tavlor uppåt väggarna från källare till vind
blev det snart dags för Åke att få gå till Martin Rind.
Dock först kom ungarna till världen, där kom Lasse, Eva, Tuss,
Men nu så är det länge sen det kom en rustibuss.
Det är gängkloppan på RIMA, som tar sin beskärda del,
Och Djurgårdsjobb på kvällen, är väl också ett bra skäl.

Över gränsen

Nästan i strömhopp har en rad av våra gubbs i överstyrelsen passerat 50-årsgränsen och gått in i sin andra halvlek. Det började med att sekreteraren Kalle Liliequist häromåret fann det lämpligt att lägga sina första 50 år bakom sig. Sedan fortsatte det med att klubbmästaren Ingvar Norén i fjol samlade ihop sig och firade sin 50-årsdag. Nästa i tur att kliva över gränsen var ordföranden Åke Dunée, som när 1960 gick in passerade 50-årsvallen med friskare krafter än någonsin. Men det var inte slut med 50-årsdagarna för den skull. Strax efter kom Hilding Lövdahl och Affe Lundquist tuffande och redovisade 50 levnadsår utan att man direkt trodde någon av dem vara mer än 48 år.

Nu dröjer det ett tag med 50-årsfyllandet bland överstyrelsens folk. Henry Nord, Bosse Hedvall, Sten-Otto Liljedahl och Carl-Hjalmar Bodman har några år på sig, innan det blir aktuellt att börja andra halvlek.

(Mel.: »**Augustin**»)

Käre Åke, nu flyttar vi över till den klubb
Som Du tillhört sedan många år.
Se'n Du slutat ta guldmärken både rubb och stubb
Blev det skidor och skogsluffning, men —
Du får inte helt glömma »Fasornas sport»
När vi såg Er traska, var väl intet öga torrt.
DIF — det är namnet på Din senaste amour

Autografjägarna slår rekord

Liksom säkerligen stora flertalet idrottsstjärnor drabbas även Djurgårdens spelare av någorlunda stjärnklass av autograftiggares enträgna böner. Detta folk har med åren bara blivit ettrigare. De tränger in över allt, i omklädningsrum, på hotell, vid träningskvällar utanför klubbdörren, ja de fräckaste trampar bara rakt förbi vakter och andra spärranordningar. Och skulle någon av spelarna vilja med en rask promenad från hotellet till matchplatsen skaffa sig ett par extra nypor frisk luft kan man vara garanterad, att autografgrabbarna kastar sig över dem, spärrar vägen och tjatar i det oändliga att få en namnteckning. Inte att undra på att idrottsstjärnorna definitivt ledsnat på denna form av uppmärksamhet och ibland reagerar på så sätt att de skriver Greta Garbo, Adolf Hitler, Elisabeth, Ingrid Bergman, Kalle Anka eller något annat i autografböckerna ...

I de flesta fall är det bara en idé just för stunden hos augraftiggarna, som plockar fram ett program eller något löst papper för att få en namnteckning. Värdelöst. Andra grabbar och flickor med för den delen har däremot fina autografböcker med pärmar och med plats för fotografier och andra finesser. För sådana autografsamlare har naturligtvis en namnteckning verkligt värde, och dessa får väl också ofta sin bön om en autograf villfaren.

Mängder med autografjägare har kommit på idén att skicka brev till spelarna under klubbens adress i hopp att sekreteraren skall vidarebefordra deras brev. Hos Djurgården växer dylika autografbrev till oerhörda travar, som till sist blir så höga att Tumba, Knivsta, Lasse Björn och andra flitigt uppvaktade av de våra ger upp på en gång inför bara det jobb, som består i att slita upp alla kuvert. Det ginge väl också an, men när autograftiggarna inte besvärar sig med att skicka returporto utan begär att de våra skall kosta på sig även den detaljen, kan man förstå om det inte blir något svar och någon autograf. I de flesta brev ber autograftiggarna också att Tumba & Co skall gå runt till andra stjärnor och »ta» deras namnteckningar och ofta vill de också ha ett foto med i svarsbrevet.

Eftersom det hör till sällsyntheterna att stjärnorna går omkring med fotografier i fickan, blir det inte något foto och inte heller någon namnteckning, i varje fall inte något svar i någon form om inte vederbörande skickat med frankerat kuvert. Striden av autograftiggande brev har blivit så våldsam bara till Stadion, att skulle våra grabbar verkligen tvingas sköta denna korrespondens skulle de inte få någon fritid och inte heller någon tid till träning. Så ett råd till autograffolket lyder så här: sluta att skicka papperslappar, smusiga tidningsurklipp, programblad etc. för att få idrottsgrabbarna att skriva sina namn på dem.

Som i många andra sammanhang finns det naturligtvis ömmande fall. Det kan vara någon grabb, som ligger på sjukhus och som gärna skulle vilja få den här kontakten med en namnteckning och något litet foto i en samlingspärm, som han ligger och försöker få tiden att gå med. En sådan framsällning är alltid välkommen hos även en aldrig så jäktad stjärna.

Men när smågrabbarna ute i byarna skriver och begär utförliga träningsråd och tips om vad Tumba, Sigge Parling, Arne Arvidsson m. fl. tror om dessa grabbars förmåga att bli något i idrottsväg kan de knappast påräkna något svar. Och inte heller när de skriver och ber våra stjärnor att berätta om hur de började idrotta, vilka som är deras bästa matcher, deras snyggaste mål, deras besvärligaste motståndare, deras idoler och mycket annat finns det någon möjlighet att det skall bli något svar. Det skulle behövas privatsekreterare för att hjälpa de våra att berätta om sitt idrottsliv i skriven form. Men naturligtvis tror varje liten idrottskille, som skriver i ett sådant ärende, att han är ensam att ha kommit på idén att be Sigge Parling och hans kompisar att berätta om sitt idrottsliv ...

Hon är stor, hon är stor,
Mycket större än Du tror.
Det var arton sektioner
När vi räknade igår.
Snart hon kanske ännu flera får.

Broder Åke, vi minnas nog ännu hur Du sov,
I början av Din styrestid.
När Du se'n fick hand om klubban, så fick Du ju lov
Vakna upp ur Din ostörda frid.
Det blev mycket jobb — men Du hinner precis
Även sköta RIMA litet grand helt lyckligtvis.
DIF — det är namnet på Din stadiga amour
Hon är stor, hon är stor,
Mycket större än Du tror.
Hon har arton sektioner
Om man räknar med allt,
Men dom kan förökas tusenfalt.

Du för ordet med pondus och gester och med charme,
Och Du ömmar för de stackars små.
Många arma klubbar vill Du trycka till Din barm
Fast de tycks ej sitt bästa förstå.
Ja, så är livet — vi tycker dock med fog
Att cykel, tennis, fäktning — med det kan det vara nog.
DIF — det är namnet på Din största amour,
Hon är stor, hon är stor,
Mycket större än Du tror.
Hon har nitton sektioner
Om Du räknar med frun,
Men ge f-n i Simklubben Neptun.

Onödig spanskhet

Man läser i ett referat om en match mellan Djurgården och Södertälje i Expressens S:t Eriks cup för pojklag i ishockey (0—0). Djurgårdens Ove Brandt hade matchens kanske största målchans men sköt aningen utanför. Vid den missen slog Hasse Stergel i DIF-målet i rena förargelsen klubban i isen så kraftigt att den gick av. Utan klubba var han ögonblicket därefter tvungen att göra en störtdykning på fotbollsvis på en långpuck.

Härtill är att säga, att när det gäller stora divor kan man smälta att de försöker verka »spanska» och får utbrott av det här slaget, men när en liten pojklagsgosse skall skådespela på samma sätt och fatta humör så att han slår sönder en klubba (pris 25 kr.) för sin förening borde man nästan ha rätt att kräva att han av sina veckopengar ersätter skadan. Materialen är dyr nog ändå för att den ska få hanteras på detta sätt.

Inte hos oss

Mac var på besök i London och unnade sig en afton lyxen att ta en taxi från teatern till hotellet. Han bad chauffören stanna under den stora lyktan utanför.

Mac steg ur, fick veta vad han var skyldigt och betalade omgående på pennyt.

— Hm, sa chauffören, det förekommer nog att en och annan ger lite mer än taxametern visar ...

— Ja, sa Mac, det var därför jag bad er stanna under lyktan.

FÖR SNABB OCH

EKONOMISK

TRANSPORT

Erbjuder vi vår 47-års erfarenhet på flyttningar både in- och utrikes

AB ÅHS EXPRESS

Norrtullsgatan 22 tel. 33 80 94, 33 80 95, 31 39 57

Djurgårdens bowlare i samlad trupp. Ni känner väl igen de flesta!

KLOTRULLARNA 40 ÅR

Djurgårdens bowlingsektion fyllde 40 år i fjol. 40-årsjubilaren har förnämliga anor men är också för att tala idrottsspråk — still going strong. Allt fortfarande tillhör nämligen Djurgården den allsvenska bowlingeliten. Kämpaglöden har ingalunda falnat, den goda kamratandan och segerviljan har om möjligt under årens lopp allt mera stegrats. Varhelst djurgårdarna i lag eller individuellt kämpar på bowlingbanorna sätter dom färg på anrättningarna genom sitt friska spel, som icke sällan utmynnar i sensationella bedrifter. Det skulle bli för långrandigt att här redogöra för dessa men vi tar dem i ett nötskal.

Den förnämsta prestationen är otvivelaktigt svenska serierekordet på fantastiska 7009 poäng, uppnått 1953 i Söderhallen. Det var då som Evan Pettersson satte nytt svenskt rekord på 4-bansdistansen med 1037 poäng och de sju övriga i rekordoktetten sekunderade ypperligt med: Olof Wigsell 925, John Ek 899, Sven »Tuppen» Gustafsson 896, Evert »Munko» Lindbergh 873, Kjell Anjou 804, Fritte Sund 796 och Ivar Hörberg 774. Det är väl knappast troligt att detta ligarekord någonsin kommer att överträffas.

Självfallet — kan man väl säga — har Djurgården också varit allsvenska seriemästare: Det var i 1950—51 års serie då segerlaget bestod av Kjell Anjou, Gunnar Bengtsson, John »Tuppen» Gustafsson, Ivar Hörberg, Calle Lundgren, Evan Pettersson och Hj. Westergren. Pålitliga spelare i det segerrika djurgårdslaget var också Fritte Sund och Ferry Skala.

Nuvarande AIK-aren Östen Eriksson har under tidigare år varit den mest färgstarka djurgårdaren. På hans meritlista står svenska rekord 1931 på 8 serier med 1726 och 1934 på 6 serier med 1333 poäng. Dessutom var han svensk individuell mästare 1933, 2-mannalagsmästare 1937 tillsammans med Gustaf Ekberg och 5-mannalagsmästare 1936 tillsammans med E. Håkansson, H. Lundgren, D. Daun och G. Ekberg. Dessutom har djurgårdarna på sin meritlista SM i tvåmannalag 1950 genom Kjell Anjou och Fritte Sund. Av klubbens stjärnor på sistone har »Munko» Lindbergh lyckats bli världsmästare i 2- och 8- mannalag samt femte man individuellt, allt i senaste Hälsingsborgs-VM.

Men låt oss återgå till begynnelsen. Första styrelsen bestod av John Bång, Hilding Lundberg, Henry Lundgren, Karl Sandin och Axel Lindgren. Bland de prominenta djurgårdarna var också Eric Ahlström, mångårig ordförande i Stockholms Bowlingförbund och sedermera Svenska Bowlingförbundet, samt dessutom president i Internationella Bowlingförbundet. Han var också en skicklig bowlare och bl. a. med i det tremannlag som efter tre raka segrar 1935 tog hem Östermalmskannan, då Östen Eriksson spelade första fiolen.

(Bowlaren)

Utmärkelser utifrån

Det är inte så ofta Djurgårdens ledare blir ihågkomna av de stora idrottsförbunden. Våra aktiva slår sig ju själva fram till guld och andra valutor, och i de sammanhangen måste förbunden automatiskt vara med och ställa sina officiella priser till förfogande. Då det emellertid gäller ledarna är principen tydligen den, att de även måste visa upp en del jobb utanför det egna föreningsledet för att bli ihågkomna av förbunden. Under senaste året lät dessa dock nådens sol lysa över två av de våra, men så handlade det också om trotjänare. De bägge belönta kunde bevisa sitt mångåriga idrottsjobb i ledarledet. Antingen kan man som vår sekreterare Kalle Liliequist göra det genom att visa upp många gråa hår i peruken eller som vår brottarbas Lennart Öberg visa att han slitit bort det mesta av sitt hår...

Hur som helst fick Kalle ta emot Riksidrottsförbundets högsta utmärkelse, förtjänsttecknet i guld, och Lennart fick guldmedalj av Brottningsförbundet.

Djurgårdsguld

Vid Djurgårdens 69:e årsmöte föll guld-, silver- och bronsregnet över följande välkända, trotjänande ledare:

Förtjänstmedalj i guld

Åke Dunér — Karl-Erik Nordlund
Arne Malmgren — Lennart Öberg
Ingvar Norén

Förtjänstmedalj i silver

Erik Extergren

Förtjänstmedalj i brons

John Candelius

Folksams hemförsäkring skyddar hem och familj

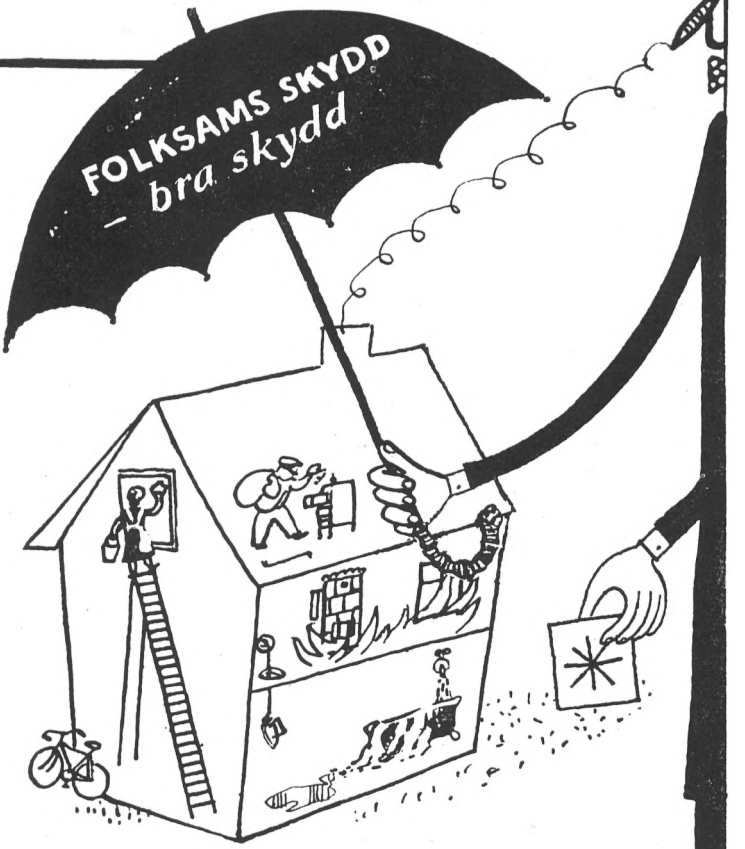

Vänd Er till Folksams ombud

FOLKSAM

försäkrar

Alla 2-taktare går efter noter på

specialbränslet för 2-taktare!

Nu har 2-taktarna fått sitt specialbränsle! Tanka BP-ZOOM, så kommer Ni själv att märka vad 1.220.000 km vägprov visat:

Ni får renare tändstift, renare motor, lättare start, bättre tomgång, högre motoreffekt och lägre bränsleförbrukning.

BP mästarmärket

i bensin och oljor

BP ENERGOL Two Stroke Oil är komponent i BP-ZOOM

PRISER OCH DIPLOM I MASSOR

En strid ström diplom fördelades vid 1960 års årsmöte enligt följande:

Små diplom:

BROTTNING

DM i fri stil

Juhanni Haapanen flugvikt 1959
Kurt Johannesson fjädervikt 1959
Antal Laszlo mellanvikt 1959
Bengt Fridh lätt tungvikt 1959
Göte Rönn tungvikt 1959
Sture Söderqvist Svealandsmästerskap, juniorer, grek.-rom. weltervikt 1959
Juhanni Haapanen JDM grek.-rom. flugvikt 1959

DM i grekisk-romersk stil

Juhanni Haapanen flugvikt 1960
Edvin Vesterby bantamvikt 1960
Kurt Johannesson fjädervikt 1960
Rune Jansson lättvikt 1960
Sture Söderqvist weltervikt 1960
Åke Johansson mellanvikt 1960
Kjell Karlsson lätt tungvikt 1960
Rune Jansson Svealandsmästerskap, grek.-rom. lättvikt 1959
Sture Söderqvist dito weltervikt 1959
Juhanni Haapanen JDM i fri stil flugvikt 1959
Sture Söderqvist dito weltervikt 1959
Grisja Priklonsky dito tungvikt 1959

BOXNING

Jarl Granberg SJM lätt mellanvikt 1959
Robert Dünkelmann DM lätt weltervikt 1960
Ingemar Johansson DM lätt mellanvikt 1960
Teofil Pollex DM mellanvikt 1960

SLALOM

Karin Hallén DM i storslalom 1959
Karl Ivar Fahlén DM i storslalom, lag, 1959
Hans Romander dito
Östen Braathen dito
Hans Hedjersson JDM i slalom 1960
Kerstin Ahlqvist DM i slalom 1960
Hans Romander DM i slalom, lag, 1960
Sven Hellström dito
Arne Nilsson dito

Stora diplom:

Katinka Frisk SM i störtlopp 1959
Katinka Frisk SM i störtlopp 1960

ISHOCKEY

för serieseger i ishockey, div. I, södra:
Yngve Johansson
Tommy Björkman
Lars Björn
Roland Stoltz
Eddie Wingren
Ove Malmberg
Stig Tvilling
Gösta Johansson
Hans Mild
Gösta Sandberg
Karl Lilja
Leif Skiöld
Per Hörberg
Åke Rydberg
Sven Johansson
Kurt Thulin
Rolf Berggren
John Candelius, lagledare

Stora diplom:

för förtjänstfullt föreningsarbete:
Axel Bruhn
Edvin Vesterby SM i brottning fri stil bantamvikt 1959
Antal Laszlo SM i brottning fri stil weltervikt 1959
Edvin Vesterby SM i brottning fri stil bantamvikt 1960
Sture Söderqvist SM i brottning fri stil weltervikt 1960

Små diplom:

FÄKTNING

Jan Skogh JDM florett 1960
Axel Wahlberg JDM värja 1960
Orvar Lindwall
Jan Skogh
Axel Wahlberg JDM florett, lag, 1959
Orvar Lindwall, Lars Sandwall, Axel Wahlberg JDM värja, lag, 1959
Christina Wahlberg skol-DM florett 1959
Elin Eckerbom
Christina Wahlberg
Gunilla Tollbom
Eva von Sydow DM florett, lag, 1959
Christina Wahlberg
Gunilla Tollbom
Viveca Berg JDM florett, lag, 1960

HANDBOLL

Serieseger div. IV A 1960

Hans Jensen
Hans Karlsson
Enge Watz
Björn Lawaetz
Torbjörn Karlsson
Lars-Gunnar Björklund
Kjell Johansson
Bo Finnhammar
Ulf Finnhammar
Ulf Hederberg
Kaj Boman
Tom Sörenstam
Gillis Florsjö, lagledare

Seger i L:a DM 1960

Hans Jensen
Hans Karlsson
Enge Watz
Torbjörn Karlsson
Lars-Gunnar Björklund
Kjell Johansson
Bo Finnhammar
Ulf Finhammar
Ulf Hederberg
Kaj Boman
Tom Sörenstam
Sven-Åke Armandt
Gillis Florsjö, lagledare

FOTBOLL:

A-pojklagsserien, gr. M:

Ove Brandt
Morgan Örngrip
Michael Brunner
Lars Swartz
Rolf Rudin
Bo Holmqvist
Sven Dahlbeck
Kjell Karlsson
Percy Astesjö
Lennart Berggren
Roger Cederholm
Harald Gustavsson, lagledare

B-pojklagsserien, gr. C:

Christer Granlund
Kjell Wilkert
Sören Oséus
Folke Rignéus
Ulf Johansson
Jan Engberg
Leif Arnsbjer
Kjell Larsson
Hans Meijer
Ove Fallby
Jan Nyström
Harald Gustafsson, lagledare

S:t Erikscupen, gr. A:

Jörgen von Walden
Lars Andersson
Leif Ekblom
Bo Willén
Billy Johansson
Anders Öhrnell
Lars Hofgren
Göran Hedebro

BYGGNADSKONTROLL

SVENSSON & Co

BYGGNADSING. GUNNAR SVENSSON

UPPLANDSGATAN 27
STOCKHOLM

TELEFON 30 22 02

Ett "stenkast" från Stadion

Den intima Gärdesrestaurangen

GRENADJÄREN

känd för sin goda mat

LUNCH - MIDDAG - SUPÉ - SPECIALITETER
i behaglig miljö

Festvåningen rekommenderas

Erik Dahlbergsgatan 41–43 STOCKHOLM

Bordbeställning
62 01 48 - 62 01 49

Obegränsad parkering

Sten Kjellström
Bengt Edgren
Bernt Karlsson
K. G. Gustafson, lagledare

S:t Erikscupen, gr. A:

Björn Kronhag
Lars Westerling
Bernt Eriksson
Lars Petrélius
Göran Karlsson
Jan-Erik Sjöberg
Björn Öberg
Nils Tenman
Hans Paulinder
Peter Horn
Per Olof Nord
Hans Riberman
Sten Olsson
Bengt Edblad, lagledare

Juniorserien 1959

Lars Melin
Leif Andberg
Ingvar Widgren
Nils Andersson
Per Hörberg
Evert Palm
Lars Lundqvist
Carl Flygar
Yngve Westling
Sigvard Schwartzmann
Ove Örngrip
Ola Edlund, lagledare

Junior-DM 1959

Lars Melin
Bo Holmqvist
Leif Andberg
Ingvar Widgren
Nils Andersson
Per Hörberg
Evert Palm
Lars Lundqvist
Carl Flygar
Ove Örngrip
Sigvard Schwartzmann
Yngve Westling
Ola Edlund, lagledare

Allsvenska juniorcupen 1959

Lars Melin
Bo Holmqvist
Leif Andberg
Ingvar Widgren
Nils Andersson
Per Hörberg
Evert Palm
Lars Lundqvist
Carl Flygar
Ove Örngrip

Tumba finns alltid på löpsedlarna . . .

Sigvard Schwartzmann
Yngve Westling
Ola Edlund, lagledare

Allsvenska reservlagsserien 1959

Ronny Pettersson
Bengt Nygren
Ingvar Frank
Karl-Erik Isaksson
Birger Eklund
John Eriksson
Hans Johansson
Anders Asplund
Åke Rydberg
Hans Tvilling
Eje Nilsson
Åke Olsson
Ivar Hörberg, lagledare

BANDY

Reservlagsserien 1960

Ove Holmberg
Olof Henstad
Sven Nilsson
Lennart Fagraeus
Ragnar Årling
Rune Ekholm
Åke Andersson
Svante Olsson
Ossi Liliequist
Evert Quisth
Jan Härdner
Hans Frii
Torbjörn Österberg
Håkan Persson
Kurt Andersson
Lars Söderlund
Evert Quisth, lagledare

Pojklags-DM 1960

Anders Öhman
Olle Kriström
Bernt Erikson
Roger Jakobsson
Lars Petrélius
Jan Yngve Jonsson
Hans Paulinder
Nils Tenman
Peter Thibblin
Björn Öberg
Per Olof Nord
Bo Willén
Bengt Edblad, lagledare

Allsvenska brottningsserien, div. I, zon 3, 1960

Juhanni Haapanen, flugvikt
Edvin Vesterby, bantamvikt
Kurt Johannesson
Kurt Karlsson
Roger Björk, alla i fjädervikt
Rune Jansson
Gunnar Nilsson, båda i lättvik t
Sture Söderqvist
Antal Laszlo
Åke Johansson, samtliga i weltervikt
Bengt Fridh, mellanvikt
Kjell Karlsson
Allan Mann
Grisja Priklonsky, samtliga lätt tungvikt
Göte Rönn, tungvikt
Helge Öberg, lagledare
Lennart Öberg, lagledare

BORDTENNIS

Stora diplom:

Åke Rakell, nordiskt mästerskap, singel, 1959
Åke Rakell, nordiskt mästerskap, herrar, dubbel 1959
Siv Petersson, nordiskt mästerskap, damer, singel 1959

Små diplom:

Elisabeth Thorsson, östsvenskt mästerskap, singel 1959
Ing-Britt Molin, östsvenskt mästerskap, damer, dubbel 1959

DM

Åke Rakell, singel 1960
Åke Rakell, dubbel 1960
Åke Rakell, mixed 1960
Bengt Nordblom, dubbel 1960
Siv Petersson, singel 1960
Siv Petersson, dubbel 1960
Siv Petersson, mixed 1960
Agneta Relte, JDM 1960
Christina Relte, dubbel 1960

BETALD ANNONSPLATS

av

supporter från Leksands IF

eller

supporter från Kungl. Lawntennisklubben

Så går det hos tjeckiska puckare

Djurgårdens ishockeytränare Arne Strömberg berättade så här efter hemkomsten från vår turné till Tjeckoslovakien.

För en ishockeyintresserad svensk är det synnerligen givande att komma i kontakt med tjeckisk ishockey. Man frapperas omedelbart av det fantastiska intresse varmed tjeckerna omfattar sin »nationalsport». Närmare femtio konstfrusna banor finns inom landet, därav tio inomhushallar, ytterligare ett par är under byggnad, och till nästa säsong räknar man med att kunna inviga den pampigaste av dem alla i Prag. Det finns för närvarande en inomhusarena i huvudstaden.

Vladimir Zabrodsky berättade under Djurgårdens turné för mig att Spartak—Sokolovo vid alla sina 11 hemmamatcher i ligan hade fullt hus. 14.000 betalande åskådare.

Överlägsna mästare blev i år Röda Stjärnan. Brno, polisens lag, som hade nio spelare med bland de 22 stycken som nu efter OS turnerar i Amerika och Kanada. Denna klubb har utvecklat sitt lagspel på ett rent vetenskapligt sätt och baserar sitt kombinaionsspel på bestämda, intränade spelmönster.

Jämfört med våra svenska föreningar har de tjeckiska elitklubbarna bättre förspänt. Alla klubbarna har en stor industri bakom sig.

En god ishockeyspelare har vissa favörer. Träning och matcher under arbetstid medför inget löneavdrag. Vidare tilldelas spelarna under ishockeysäsongen månatliga träningspengar, cirka 400 Kcs (köpvärde cirka 200:— svenska kronor) och i matchpremier 200 Kcs. Träningspassen förläggs antingen mellan kl. 8—10 f.m. eller 4—6 e.m.

Spelstyrkan hos klubblagen stod också på ett mycket högt plan. De ryska klubblag som turnerat i Tjeckoslovakien hade i de flesta fall besegrats och t.o.m. det ryska B-landslaget fick förra året på moppe med 5—2 av Spartak.

Modry är chef

Det kanske kan vara av intresse att höra litet om gamla Sverigebekantingar och speciellt då de som råkade illa ut vid räfsten före London-VM 1950. Modry, den skicklige målvakten, är numera chef för ett byggnadskontor med ett femtital anställda. Sedan ett par år har han helt dragit sig tillbaka från ishockey-sporten. Den unga backarna Kobranov och Bubnik spelar i resp. Kladno och Bratislava och håller fortfarande hög klass. Rozinak, 37 år gammal med de grå tinningarnas charm, spelar tillsammans med sin gamle vän Zabrodsky i Spartak-Sokolovo.

Sedan 1951 har man ej lämnat någon möda ospard för att intensifiera och utveckla tränarutbildningen. Sålunda förfogar man i dag över 42 s.k. A-tränare, därav 22 med en 2-årig högskolekurs. De övriga av denna kategori måste ha minst sju års tränareerfarenhet och dessutom årliga internatkurser. Klubbarna i högsta ligan har endast högskoleutbildade tränare till förfogande. Inom parentes kan nämnas att Vladimir Zabrodsky genomgått högskolekursen. Inom en icke alltför avlägsen framtid torde han dyka upp som landslagstränare.

Vidare förfogar man över cirka 170 B-tränare, vilka genomgått en centralkurs och ett flertal internatkurser. Cirka 600 C-tränare svarar för att mindre klubbar, junior- och pojklag på ett riktigt sätt får lära ishockeyns grunder. De senare utbildas vid s.k. distriktskurser under A-tränarens ledning.

Allt bokförs

Under ishockeyförbundets ledning statistikförs alla matcher i div. I och div. II och sammanställs uppgifterna på förbundets kansli. Efter säsongens slut görs en tablå upp över varje lag och varje enskild spelare och tjänar sedan som diskussionsmaterial vid tränarträffar.

Under ishockey-VM i Prag 1959 arbetade över 100 tränare med att notera iakttagelser om de olika topplagens spel, förträning och skottstatistik. Resultatet redovisas i en 183-sidig bok.

De senaste åren har man tillämpat principen att mästarlagets tränare fått förtroendet att sköta landslaget, och uttagningsprincipen har varit ungefär som i Sverige, bäste man på varje plats. Detta har dock visat sig olyckligt, och några större framgångar har inte noterats. Klubblagsprincipen är troligen den bästa.

Serierna kapas

För att stärka toppen planerar man att inom de närmaste åren skära ned antalet lag i div. I till VIII. Man har de 6—7 senaste åren haft en 12-lagsserie, men för att minska klyftan mellan topp och botten planeras ovannämnda nedskärning. En fingervisning för oss svenskar under nu pågående seriediskussioner!

Nästa nummer av Djurgårdaren

blir ett jubileumsnummer. Vi fyller nämligen 70 år och det måste hugfästas. Alla som vill medarbeta måste vara ute i god tid. Kom gärna med minnen från den gamla goda tiden och med fotografier från samma goda tid. Vässa pennorna och bli en av dem som skriver vår 70-åriga historia.

Skräcken för Djurgårdens ishockeykoloss var stor i alla allsvenska läger före säsongen. Så här såg AB:s Tecknar-Lasse situationen. Minstingen längst till höger (Skellefteå) klarade sig bäst och gav oss enda förlusten.

Nu gäller det semestern

Planera Er semesterresa nu. Res med snabba, bekväma flygplan — Transair Sweden — till resmål på modet, där utvalda trevliga hotell, underbara bad och skön avkoppling väntar Er.

En Vingresa med Nyman & Schultz ger Er det där lilla extra — en resa att minnas.

Res till Grekland

Alla resor 16 dagar med flyg till Athen. **Grekland-Korfu,** 10 härliga dagar på Korfu **kr. 1.395:–. Grekland och dess öar,** rundtur med buss, kryssning i övärlden, **kr. 1.795:–, Athen-Rhodos,** viloresa, flyg även till Rhodos, **fr. kr. 1.095:–. Athen-Mykonos,** viloresa, båt till Mykonos, **fr. kr. 1.195:—.**

eller...

Rivieran, 15 dagar till franska (Nice) eller italienska (San Remo-Alassio), **fr. kr. 645: –. Mallorca,** 8 dagar **fr. kr. 595:—,** 15 dagar **fr. kr. 695:—,** 22 dagar **fr. kr. 945:—, Costa del Sol,** 15 dagars viloresa, **fr. kr. 995:—. Strövtåg** i Rom, 15 dagar, **kr. 995:—.**

och många andra resor

NYMAN & SCHULTZ
Resebureau

Fråga efter Vingresors program

STOCKHOLM		
Arsenalsgatan 8	tel.	22 83 00
Stureplan 4	„	67 06 70
Vasagatan 19	„	23 77 60
Sveavägen 25—27	„	23 37 60

RESEBYRÅ AUKTORISERAD AV STR ER GARANTI

GÖTEBORG - MALMÖ - NORRKÖPING - HÄLSINGBORG

JUNO BOLAGET

Specialisten på modern bar- och restaurangutrustning

Allt från korvståndet till storköket

KÖKSUTRUSTNINGS AB JUNO

Riddargatan 47 - STOCKHOLM Ö - Tel. 62 75 11, 62 75 81

Avdelningskontor i Göteborg och Malmö

TRIO MED DJURGÅRDSGULD PÅ BRÖSTET

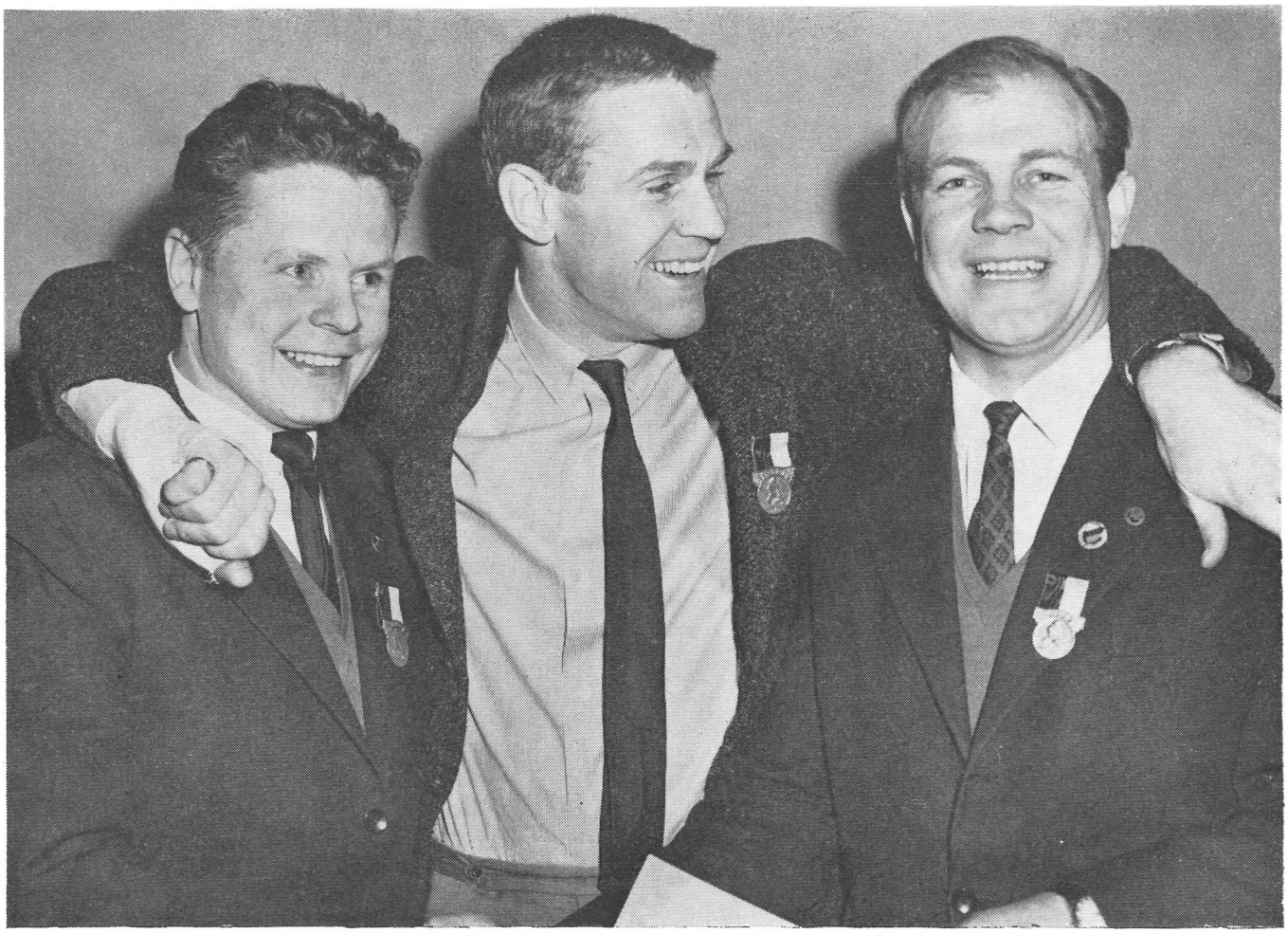

Djurgårdens högsta utmärkelse, förtjänstmedaljen i guld, har som regel kommit endast gamla trotjänare till del, trotjänare med många års både aktivt arbete på tävlingsbanorna och i styrelsesammanhang. Vid förra årets årsmöte föll det emellertid guld även över några av dagens mest aktiva, vilka ännu har många år kvar att arbeta i främsta linjen rent tävlingsmässigt. Här är tre av de glada gossarna som blev ihågkomna med guldmedalj och diplom: Gösta Knivsta Sandberg, Sven Tumba Johansson och Sigge Järnspis Parling.

STATSBESÖK I VÅRT HEM

En dag våren 1960 hade vi celebert besök i vår klubblokal på Stadion. Det var vid en sådan timme på dagen, då vanligt folk sysslar med sina civila jobb, varmed en viss hemlighet kunde vila över besöket. I besöksboken — om vi haft någon sådan — skulle efteråt ha stått att läsa bl.a. följande namn:

från Statutskottets 1:a avdelning:

vice ordf. G. F. Thapper,
P. O. Pålsson
A. K. Gillström
Annie Wallentheim,
S. T. R. Söderberg
T. S. Bengtsson
Anna-Lisa Lewén-Eliasson
Å. Gyllenrahm
E. V. H. Kock (sekr. i 1:a avd.)

Från riksdagen var H. Allard, tillika Riksidrottsförbundets »statsminister», närvarande, från handelsdepartementet förste kanslisekreterare G. Lindenbaum, från kungl. Stadionstyrelsen T. Dahlin, O. Kihlmark och O. Ekberg.

Och anledningen till detta uppbåd av folk från statsmakterna och dem närstående institutioner?

Ja, inte var damerna och herrarna närvarande för att söka inträde i Djurgårdens Idrottsförening. Mera var det för att bekanta sig med vår förening och under vilka förhållanden Stadions förnämsta hyresgäst arbetar. Dessförinnan hade man gjort en rundvandring och studerat Stadions ombyggnad och möjligheterna att bygga vidare. Och litet diskuteras det väl också att sälja Stadion till Stockholms stad. Ja, även Djurgården ifrågasattes som lämplig köpare, men ingen av våra representanter var beredda ta upp en diskussion i ämnet... Spåren som ägare av Tranebergs idrottsplats och Hammarbybacken...

Djurgården bjöd på en liten matbit, varunder det blev tillfälle komma oss närmare in på livet från statsmakternas sida. Genom vice ordföranden Thapper tackades det också för inblicken och det uttrycktes också flera erkännsamma ord för vad Djurgården gjort och gör för att fostra ungdomen i huvudstaden. Vår stora prismonter gav en förnämlig relief åt besöket.

Rostfritt

Allt i rostfritt för:

Hyresfastigheter
Villor
Idrottsanläggningar
Sjukhus
Skolor
Charkuterier
Bagerier m. m.

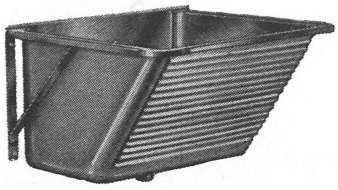

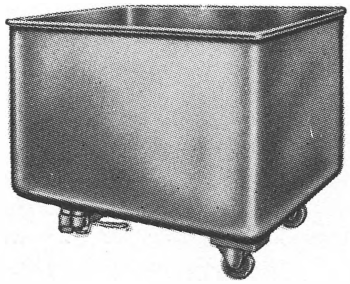

POSTMANS ROSTFRIA
CURT BYRMAN

Styrmansgatan 31, STOCKHOLM
Tel. 62 44 00, 60 34 18

POSTMAN COMPANY · Rostfritt · STOCKHOLM

Vävda och broderade klubb- och idrottsmärken

Förslag utarbetas

Offert med prover på begäran

NORDISKA BANDVÄVERIET

Hamngatan 16, Stockholm C. Tel. 10 74 37, 10 81 93, 10 57 21

FOTBOLL BAKOM KINESISKA MUREN

Det har inte varit många förunnat att lyfta upp järnridån till det kinesiska riket, att klättra över den kinesiska muren och få sig en titt på hur det numera ser ut hos hr Chip Chop Chinaman. Men när det gäller idrott är järnridåer och andra stängsel inte så svåra att få undanröjda. Därav kom det sig att Djurgårdens fotbollstrupper inte hade några svårigheter att storma de kinesiska barrikaderna och hälsa på hos Mao Tse-tungs miljonfolk (eller är det ett miljardfolk?) i samband med 1959 års Fjärran Östern-turné. Som första europeiska klubblag spelade Djurgården fotboll i Kina, och som förste djurgårdare fick Sigge Bergh skriva en artikel i en kinesisk tidning om hur han upplevde den kinesiska fotbollen. Sigge slapp att använda de kinesiska skrivtecknen och det har också gjort det lättare för oss på Djurgårdens redaktion att transportera över vår fotbollsordförandes artikel för våra läsare.

Sigge Bergh för alltså pennan:

Det kan givetvis förefalla alltför djärvt att efter endast några få, snabbt förrunna dagar och med en mångfald skiftande synbilder på näthinnan försöka sig på att sätta sina intryck av det nya Kina på pränt. Men jag ger mig gärna i kast med uppgiften för att tillmötesgå våra värdars önskemål därom.

Kinesisk fotboll — den direkta anledningen till vårt besök och varom vi nu efter våra fyra utkämpade matcher med någon grad av sakkunskap kan yttra oss — visste jag tidigare inte mycket om. Kinesisk fotboll är ju ännu så länge internationellt sett ett ganska oskrivet blad. Vi kände endast till, att den i samband med firandet av folkrepublikens tioårsjubileum nått mycket goda resultat i Peking mot de sovjetryska och ungerska landslagen — knappt nederlag mot Sovjetunionen (1—0) och oavgjort mot Ungern (1—1). Resultaten ingav den största respekt. Dessutom hade vi inhämtat, att våra kinesiska motståndare var utomordentligt snabba och tekniska.

Bollkonstnärer av världsklass

Vad är då att säga om den kinesiska fotbollsstandarden? I första hand att de kinesiska spelarna i fråga om snabbhet, kvickhet och rent tekniskt kunnande vida överträffade våra förväntningar, eller kanske riktigare uttryckt farhågor. Utan tvekan har de redan med sitt naturliga balans- och bollsinne som god bakgrund nått upp till högsta klass i dessa avseenden. Jag tvekar inte att nämna dem som minst lika goda bollkonstnärer som de ungerska och sydamerikanska bollstjärnorna. Vi hade kanske väntat att kunna dra en viss fördel av vår — som vi trodde — störrre fysiska styrka och hårdhet. Men även häruti hade vi misstagit oss. Konditionen hos våra motståndare var det sannerligen inte något fel på. I fråga om hårdhet visade de kinesiska spelarna att de kunde sätta emot ordentligt i närkampemna. De vann därför ofta dessa. Med detta vill jag självfallet inte antyda, att våra motståndare hemföll åt ojusta metoder. Tvärtom visade de prov på ett föredömligt och korrekt uppträdande på planen och höll sig hela tiden inom fotbollsreglernas råmärken.

Inte helt fria från kritik

Jag uppskattade vidare de kinesiska spelarnas rörlighet och intuition på planen. Härvidlag var de klart överlägsna våra spelare. Denna kvickhet i huvud och fötter är givetvis en stor tillgång och ger utrymme för en variationsrik och underhållande fotboll. Men jag vill samtidigt komma med en liten varning. För långt driven kan denna improvisation lätt leda till ett ofruktsamt och meningslöst trillande med bollen fram och tillbaka. Bollekandet ter sig plötsligt som ett självändamål, som inte leder till några blottor i motståndarnas försvar. Tvärtom ges dessa tillfälle att samla sig och ordna sina försvarsleder. Jag vill ge de kinesiska fotbollsspelarna det rådet att visa större beslutsamhet och vilja att sätta till all kraft på de avgörande genombrotten, så snart de genom sitt drivna samspel nått fram till en tänkbar blotta hos motståndaren.

Jag måste vidare påpeka en allvarlig svaghet hos våra motståndare, nämligen skjutförmågan. Den stod inte alls i paritet med deras skicklighet i övrigt. Orsaken härtill kan inte vara bristande tekniska färdigheter. Den får med all säkerhet sin förklaring i egenskaper, som är gemensamma för all världens fotbollsspelare, nämligen alltför stor iver och avsaknad av kyla i de avgörande momenten. En större koncentration vid skottillfällena skulle öka de kinesiska lagens slagkraft i avsevärd grad.

Det är givetvis svårare att yttra sig om de taktiska system, den kinesiska fotbollen använder sig av, än om den individuella skickligheten. Enligt min mening är kinesisk fotboll i detta avseende fullt modern. Ett mera genomfört system med överraskande crossbollar från wing till wing skulle nog ge anfallet mera skärpa. I fråga om försvarstaktik föreföll det ibland som centerhalven lämnades väl ensam av alltför optimistiskt spelande ytterhalvor.

Som slutomdöme vill jag understryka att vi och alla djurgårdare är mycket imponerade av den kinesiska fotbollens höga

CYKELKVINTETT I DRAGKAMP

Cyklisterna laddar upp med en stilla dragkamp. Gäller avgörandet vem av dem som skall dra i DN:s 6-dagarslopp till hösten? Kvintetten är från vänster Oswald Johansson, Ove Gozzi, Bengt Lager, Rolf Andersson och Herbert Dahlbom.

Bo bra
Bo billigt
Bo centralt
bo på

Hotell Kung Karl

Birger Jarlsgatan 23

Telefon (010) 22 12 40

Norrmalms

MERKÖPSRABATT

ger Er dessa fördelar!

1. rabatt redan vid inköp av 2 enheter av samma vara utan kombinationer med inköp av andra varor
2. rabatt alla dagar
3. rabatten är cirka 3—10 % på konkurrenskraftiga priser och erhålles omedelbart
4. rabatt på praktiskt taget alla torra varor

merköp är rabattköp hos

Norrmalms LIVSMEDELS AB
STOCKHOLM VA

Djurgårdare!

När det gäller
KLÄDER

RYTTERQVIST

DROTTNINGGATAN 67
S:T ERIKSGATAN 37
ODENGATAN 79—81
GREV TUREGATAN 8

Bevara dina idrottsminnen

Vi har alla idrotten att tacka för mycket... Resor med oförglömliga minnen... kamratlivet m.m. Skaffa Dig en lättskött kamera eller filmkamera och samla minnen, det kommer Du aldrig att ångra.

Förutom alla nya trevliga modeller, har vi stor sortering begagnade kameror till billiga priser och med 1 års garanti. Vi byter gärna in Din gamla kamera.

Nytt - Begagnat - Byten
Allt i foto

Boësens FOTOGRAFISKA AB
Grevturegatan 10
Stockholm

standard. Vi vet att kinesisk fotboll är av ett nytt datum. Men det råder inget tvivel om att den är på rask frammarsch. Våra motståndare var alla unga och kommer säkerligen att bli goda trumfkort i den nya kinesiska fotbollsgiven. En av huvudvägarna till ökad slagstyrka heter internationellt utbyte. Det är min varma förhoppning att vårt besök här i detta hänseende skall kunna ge några impulser. En annan huvudväg är målmedveten och intensiv träning. Därvidlag har vi fått många bevis för att ingenting lämnas åt slumpen. Vi tror och hoppas att kinesisk fotboll har goda utsikter att nå högt på den internationella rangskalan. Vi vill alla ge den våra bästa välgångsönskningar på dess marsch mot toppen.

Innan jag lämnar kapitlet fotboll vill jag gärna framhålla en sak, som vi med glädje konstaterat. Den »idrottsfientliga» inställningen att vinna och vinna till varje pris, som man tyvärr råkar på här och var, tycks inte vara rådande här. I stället råder den uppfattningen, som vi själva tillfullo delar, att idrotten är ett av de bästa medlen till ungdomens fostran och ökad kontakt mellan olika nationer och folk. Det bästa laget må vinna och det besegrade må vara goda förlorare.

Opartiska domare, sportslig publik

Jag vill även ägna några ord åt de kinesiska domare som dömt våra matcher. Jag måste tillstå att vi ofta hyser en viss oro för rättskipare på främmande mark. Men jag är angelägen framhålla att oron denna gång var obefogad. Vi har funnit att de kinesiska domarna är av mycket god klass och tillämpar de gängse internationella regeltolkningarna. En viss olikhet i uppfattningen om vad som bör tillåtas eller inte på planen är naturligtvis omöjlig att undvika. Men marginalen var förvånande liten. De fungerande domarnas opartiskhet står utom varje tvivel.

Denna sportsliga uppfattning gick igen även hos åskådarna. Att man önskar framgång till det egna laget är helt naturligt. Men vi kände att även våra prestationer uppskattades av åskådarna. Vi framför ett tack och en hälsning till de kinesiska fotbollsentusiasterna.

Vi nämnde tidigare att vi sett många bevis på hur målmedvetet den kinesiska idrotten arbetar för att nå resultat. Det bästa beviset härför fick vi onekligen vid det besök vi hade nöjet avlägga vid en av högskolorna för fysisk fostran utanför Peking. Den är en storartad anläggning och av största intresse för oss idrottsledare att få bese under sakkunnig ledning. Vi fick tillfälle att följa hur metodiskt varje detalj i utövandet av de olika idrottsgrenarna tränades in hos de blivande sportlärarna och med vilken entusiasm och inlevelse dessa tog del av undervisningen. Vi lämnade detta idrottens högkvarter med en stark känsla av vilka rika frukter den kinesiska ungdomen i sinom tid måste kunna inhösta i form av god fysisk fostran.

Om inte kinesiska murar precis så finns det många hinder att klara i vår väg konstaterar den här trion framför de Berg-signerade häckarna (vilka dock inte ingår i Sigge Berghs produktion). De som tillfälligt bromsats upp i sin framfart av hindret är från väster Sigge Bergh, Lill-Lappen Hellström och Affe Lundqvist samt i bakgrunden Arne Malmgren, Ivar Hörberg och Birre Eklund.

Inspirationskälla

Vi har även hunnit konstatera hur väl sörjt det är för de kinesiska idrottsmännens möjlighet att framvisa sitt kunnande på tävlingsbanorna. En ståtlig inomhusarena med möjlighet till träning och tävling i varjehanda slags sport är i fullt bruk i Peking. Det än mer imponerande nya Arbetarnas Stadion i Peking står inför sin slutliga fullbordan. Det är inte utan att vi med en viss avund ser på tillblivelsen av dessa två gigantiska idrottsanläggningar, som måste verka som en rikt flödande inspirationskälla för all kinesisk idrottsungdom och sporra den till ständigt nya friska tag i dess strävan att nå toppen i olika grenar.

Också det kulturella livet har vi kunnat ta del av. Besök på kinesiska operor i Shanghai och Canton har övertygat oss om att traditionen från äldre tider väl bevarats.

Det är mig engeläget att framföra ett varmt tack till det kinesiska Riksidrottsförbundet för utomordentlig gästvänlighet och för att det inte lämnat någon möda ospard för att tillfredsställa våra önskemål att ge oss så stort utbyte som möjligt av vår vistelse här.

Vi slår med glädje fast att idrotten ånyo firat en triumf i sin omedelbara kontaktskapande förmåga. Vi uttrycker alla den ärliga och uppriktiga förhoppningen att vi endast varit pionjärerna och att de idrottsliga förbindelserna mellan våra folk skall förbättras och ömsesidigt utökas inte bara av oss utan av övriga svenska klubbar och förbund. Må de band som idrotten knyter bli allt starkare, må de sträcka sig vidare och fånga in all världens folk i ett nät som aldrig brister.

Canton den 12 november 1959

Sigvard Bergh

av internationell klass

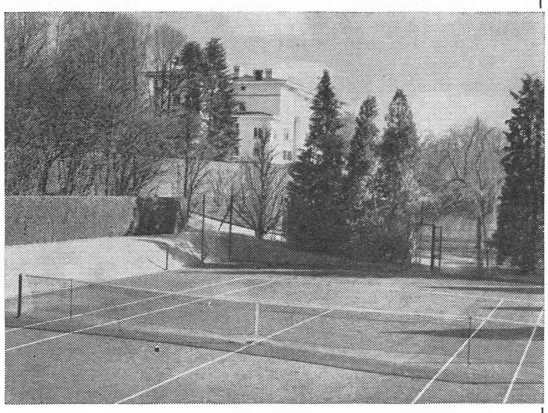

Tennisbanan vid Sollidens slott med Lawnit som banbeläggning

Ytong AB har 1959 lagt Sveriges mest moderna tävlingsbanor — Kungl Lawn Tennis Klubbens och Falkenbergs centercourts av internationell klass

Ytongs Lawnitprodukt är garanti för perfekt spelunderlag

KUNDSERVICE

LAWNIT FÖR MINIGOLF

Lawnit top-dressing för banans vård

YTONG AB

Falköping — Telefon 132 80

VILL NI BLI MIN PARTNER?

GRAND HÔTEL

SALTSJÖBADEN

Tennis på anrika banor

Golf · Segling

Friluftsbad · Vattenskidskola

Tågtider: 40 31 60 · Best. tel. 17 00 20

PS

Nya SM till DIF!

När detta skrivs har vårsäsongen gått över till sommarledighet och diverse har skett på våra idrottsfronter.

Som hastigast kan ett och annat noteras.

Djurgården blev svenska mästare i brottning genom att vinna lag-SM i fria stilen. Först tillerkändes Stålpojkarna från Fagersta titeln men det visade sig ha skett efter fel utgångsbedömanden, och Brottningsförbundet rättade till det hela och utropade Djurgårdens lag som svenska mästare.

Saltsjöbads-Spelen ägde rum under pingsthelgen i strålande väder i Saltsjöbaden. Vädret var egentligen för strålande. Publiken föredrog att lapa sol och bada på annat håll. Men tävlingarna blev en fin arrangörsframgång för Djurgården. Jan-Erik Lundqvist nådde finalen i herrarnas tennis, där han dock fick ge sig för Belgiens Jack Brichant. I damklassen blev det stor Djurgårdstriumf genom Martine Zacharias. I fäktning knep Berndt—Otto Rehbinder triumfen och hemförde en av de två pampiga Saltsjöbadspokalerna (värde c:a 1.000 riksdaler!). Den andra hamnade i Belgien.

Äran av att tävlingarna trots diverse motigheter blev en fullträff i fråga om arrangemang går framför allt till Richard Zacharias, Carl-Hjalmar Bodman och Henry Nord, som höll i de flesta av trådarna.

För fotbollen blev våren en mörk historia. Laget förföljdes av en envis otur med spelareskador i mängd och slutet på visan blev att Djurgården halkade ned i farlig närhet av den absoluta botten. När kulan sätts att rulla i augusti igen hoppas man på ett underverk.

På cykelfronten diverse glädjeämnen. I Mälaren runt gjorde Herbert Dahlbom en otrolig körning och fick all expertis att häpna.

Jan-Erik Lundqvist gick sedan fram som svenskt hopp i Wimbledon och fällde den ene storspelaren efter den andre. Även om han stoppades innan finalen röjde han sådana talanger, att expertisen i honom såg en blivande mästare.

Som alltid alltså, när det gäller Djurgården: glädje och sorg i lagom blandning.

En fyrklöver mästare i bordtennis eller vårt damlag, som inte frångick vanan att vinna den allsvenska pingisen: från vänster Elisabeth Thorsson, Ing-Britt Molin, Signhild Tegner och framför dem Siv Petterson.

Djurgårdens SM-skörd nu 256 SM!

Som komplettering till den föregående listan på officiella SM-tecken kunna vi här rapportera ytterligare:

Nr 235: Ishockey, lag: Y. Johansson, L. Björn, R. Stoltz, O. Malmberg, E. Wingren, G. Johansson, H. Mild, K. Lilja, S. Johansson, G. Sandberg, R. Berggren, Å. Rydberg, K. Thulin, S. Tvilling, Y. Carlsson, T. Björkman, 1959.
Nr 236: Bordtennis, lag, damer: S. Petersson, S. Tegner, E. Thorsson, 1959.
Nr 237: B. Mellström, bordtennis, mixed, 1959.
Nr 239: S. Tegner, bordtennis, dubbel, 1959.
Nr 240: B. Mellström, bordtennis, singel, 1959.
Nr 241: K. Frisk, störtlopp, damer, 1959.
Nr 242: E. Vesterby, brottning, fri stil, bantamvikt 1959.
Nr 243: A. Laszlo, brottning, fri stil, weltervikt 1959.
Nr 244: Fotboll, lag: A. Arvidsson, H. Mild, S. Gustavsson, O. Hellström, L. Broström, S. Parling, S. Johansson, H. Karlsson, J. Eriksson, B. Eklund, G. Sandberg, 1959.
Nr 245: Bordtennis, lag, damer: I.-B. Molin, S. Petersson, E. Thorsson, 1960.
Nr 246: Bordtennis, lag, herrar: B. Mellström, Å. Rakell, H. Weltenius, 1960.
Nr 247: B. Mellström, bordtennis, mixed, 1960.
Nr 248: E. Thorsson, bordtennis, mixed, 1960.
Nr 249: E. Thorsson, bordtennis, singel, 1960.
Nr 250: S. Söderqvist, brottning, gr. rom. weltervikt, 1960.
Nr 251: E. Vesterby, brottning, gr. rom. bantamvikt, 1960.
Nr 252: Ishockey, lag: T. Björkman, L. Björn, R. Stoltz, O. Malmberg, E. Wingren, G. Johansson, H. Mild, K. Lilja, S. Johansson, G. Sandberg, R. Berggren, Å. Rydberg, K. Thulin, S. Tvilling, L. Sköld, P. Hörberg, Y. Johansson, 1960.
Nr 253: J. E. Lundqvist, tennis, inomhus, dubbel, 1960.
Nr 254: K. Frisk, störtlopp, damer, 1960.
Nr 255: E. Vesterby, brottning, fri stil, bantamvikt 1960.
Nr 256: Brottning, fri stil, lag: J. Haapanen, E. Vesterby, R. Björk, G. Nilsson, A. Laszlo, B. Frisk, Kj. Karlsson, G. Rönn, 1960.

GRUNDIG DIKTERINGSMASKINER

Stenorette T
Världens mest sålda dikteringsmaskin. Nu med transistorer och i ny elegant design. 40 min. bandkassett. Start, stopp och repetering sker med en och samma mikrofonknapp. Exakt tidsindikering.

Stenorette B
Bärbar, batteridriven dikteringsmaskin för diktamen på resande fot. Samma bandkassett som för Stenorette T. Transistoriserad. Kan anslutas till växelström via laddningsaggregatet.

Stenomatic
Elegant dikteringsmaskin för talfolie i kuvertformat — 6 min. speltid. Transistoriserad. Stor inbyggd högtalare. Automatisk in- och urmatning av ljudbladet. Exakt tidsindikering.

SVENSKA STENATOR AKTIEBOLAG

Växel 87 01 80

Ner me' Djurgår'n!

Leve AIK!

YNGVE ZETHRAEUS

FINNS DET KLUBBKÄRLEK KVAR?

Vad händer när ledarna lägger av?

Vilket behagligt fritidsjobb att vara idrottsledare och få gå gratis på alla matcher, att få sitta med vid bankettbordet och smörja kråset, att få resa ut och se hela världen ... Bara en enda drömresa till andra sidan jordklotet borde vara valuta för hur mycket idrottsjobb som helst. Sådana där synpunkter kan man inte undgå att höra litet då och då i dessa tider, då drömresorna blivit om inte en vardagssak så dock något inte särskilt ovanligt. Men hur stämmer detta med verkligheten, är det något särskilt behagligt fritidsjobb att vara idrottsledare eller är det ett jobb, som man inte vill önska sin värsta ovän att komma i beröring med?

Tja, vad kan man ge för svar? Jag tror nog att jag rakt på sak kan säga, att de idrottsledare, som jobbar i de mindre klubbarna och därmed aldrig ställs inför möjligheterna till drömresor, bankettbord och friplåtar till stormatcher och diverse annat, som man tror hör till storklubbarnas ledares givna förmåner, lever en minst lika lycklig tillvaro, kanske rentav lyckligare. Och varför? Jo, till att börja med av den enkla anledningen att de får röra sig i en mindre och intimare värld, i en mindre krets, som är lättare att hålla samman.

*

En storklubb kräver så mycket. Den måste ha sitt pyssel varje dag. Den måste på sitt sätt drivas som ett affärsföretag. Konkurrensen tillåter inga viloperioder. Ledarna måste vara ständigt på sin vakt. Planerandet för framtiden är inte någonting, som man gör för en dag i sänder. På lång sikt måste man se utvecklingen i både små och stora perspektiv. Man —4 (0—1, 2—3, 4—0) och säkrade sitt måste vara lyhörd för allt och alla. Man skall ana sig till intrigspel utanför de egna kretsarna och försöka göra något motdrag, innan intrigen kanske krävt sitt offer. I form av att någon värdefull medlem kapats mitt framför näsan på oss. Därmed är jag strax inne på ledarnas tråkigaste »belöning» — den att en motståndarklubb hugger för sig i vårt lager. Men innan den sidan ventileras i detta sammanhang, kanske jag skall ytterligare något precisera mina synpunkter på storklubbsledarnas vanskligheter.

*

Genom att Djurgården har ett idrottsprogram, som omfattar strängt taget alla idrotter, ges det aldrig några döda perioder, inga perioder till avkoppling och funderingar. Sådana perioder behöver inte blott de aktiva utan i kanske än högre grad krävs det att ledarna får tillfälle till kontemplation och betraktelser. Men i en förening som Djurgården blir det inte många sådana perioder. Vi måste köra non-stop och detta bidrar väl till att man inte alltid stått beredd att möta konkurrensen på någon punkt. Då menar jag inte så mycket konkurrensen ute på öppna fältet utan mera kamperna vid sidan om. Det klankas då och då på oss ledare, och det står naturligtvis var och en fritt att ge oss en hyra, men hur många tänker på att vi är fritidsjobbare och måste ägna åtminstone en del av dagen att försörja våra familjer och bidra till att regeringen får in skattepengar. Heltidsanställda idrottsledare vore kanske modellen, men då skulle jag för min del inte vilja vara med. Jag vill nog att idrottsledarjobb skall vara ett hobbyjobb fast det skall samtidigt alla veta, att det i en storklubb blir nära på en »halvdagsplats».

*

Någon lön begär ingen ledare i kontanter. Hans lön är framgångar för föreningen och medvetandet att han bidrar till en viss ungdomsfostran. Sedan skulle en storklubbsledare vara tacksam om en del av »lönen» också kom att bestå i att hans aktiva undersåtar fick sin kärlek till den egna föreningen ökad. Men hur är det på den punkten? Hur står det till med den s. k. klubbkärleken i svensk idrott? För Djurgårdens del kan jag redo-

Fritidsbas har också fritid...

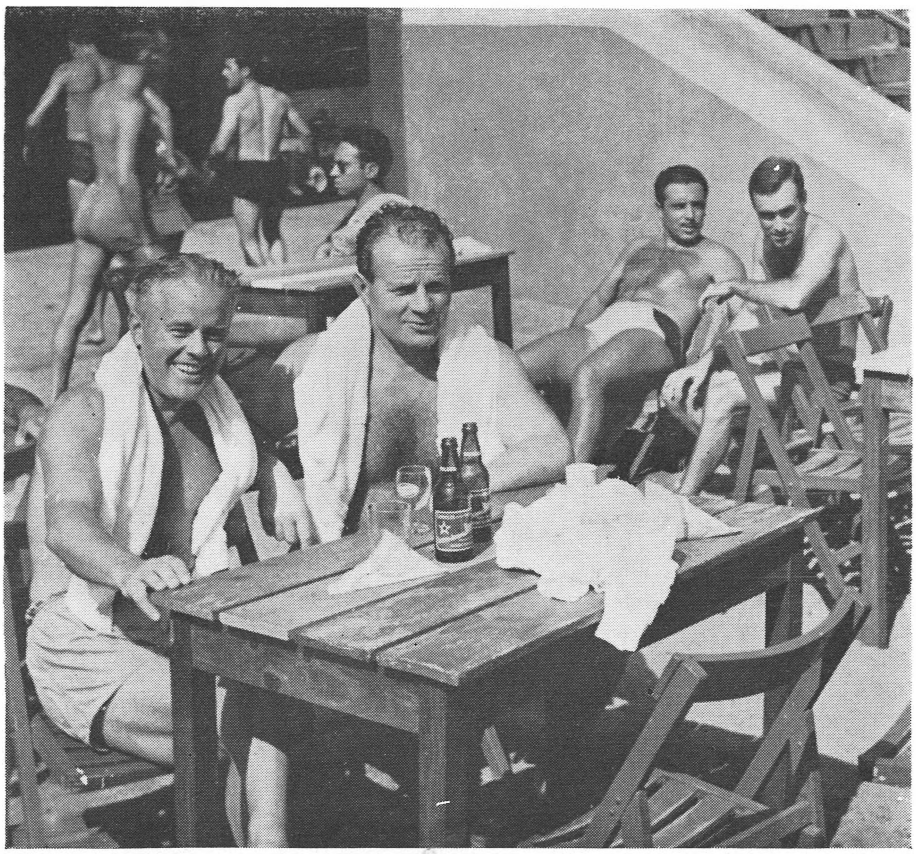

Stilla siesta i Södersol idkas här av två ÖS-pampar med nya funderingar kring allt som finns att göra nära siestan kommit till ett slut. »Vi i överstyrelsen måste köra non-stop året runt och särskilt när det gäller mina fritidsgrupper får man aldrig slå sig till ro. Ideligen måste sektionsgubbarna hållas medvetna om vad deras frid tillhörer, när det gäller att köra på med fritidsgrupperna. En viktig del i vårt arbete», konstaterar Hilding Lövdahl (i mitten på bilden), som är ansvarig för »fritidarna». Vid hans sida förekommer Kalle Liliequist och ber att få stödja Hilding i hans uppfattning, att fritidsgrupperna verkligen är något att hårt gå in för.

Skall Ni byta bil?

Tänk då inte bara på vad Ni får i inbytespris för den gamla vagnen. Det är den *nya* bilens driftsekonomi och andrahandsvärde, som avgör om Ni gör en god affär eller helt enkelt skjuter upp förlusten ett par år.

Ni kan själv lätt kontrollera vilket märke som förlorar minst i värde genom att ringa på några annonser under rubriken "Bilar till salu". Då märker Ni att VOLKSWAGEN GER ER MEST!

Välkommen in för en provtur i

VOLKSWAGEN

– ännu vet ingen hur gammal den kan bli

SCANIA-BILAR

Utställningar och verkstäder runt stan*

* Från hösten 1960 även i B-hallen, Tennisstadion.

Charterflyg med KAR-AIR

Enda charterbolag i Europa som flyger

Convair METROPOLITAN

— nytt modernt flygplan

med tryckkabin och radar

KAR-AIR O/Y har mer än 30 års erfarenhet och driver förutom omfattande charter även reguljärt linjeflyg.

Charterflyg är det snabbaste och många gånger billigaste transportmedlet för kongressdeltagare, studiegrupper, idrottsklubbar, föreningar m. fl.

Prisuppgifter och alla övriga upplysningar genom Eder resebyrå eller

KAR-AIR OY

Blasieholmstorg 14, Sthlm. Tel. 11 66 65, 11 58 45

visa för mängder av bevis för klubbkärlek, men tyvärr finns det också exempel på att kärleken till pengar och annan valuta är större. Säg gärna att detta är tidens utveckling och att det är fullt i sin ordning att de aktiva skall ha klingande valuta i utbyte för att de offrar mer tid än direkt fritid på sin idrott, men när det börjar schackras om var mesta betalningen är att hämta, när den gamla klubben mjölkats ut och ingenting mer står att få där i plånboksförstärkning, då lyssnar man gärna på locktonerna. Kärleken till den gamla klubben, till alla kompisar, som man kämpat med i vått och torrt och kanske gjort världsturnéer i sällskap med — den kärleken existerar helt enkelt inte. Dessbättre är vi i Djurgården rätt förskonade från dylika figurer, men tendensen finns och vad det lider får vi nog göra samma erfarenheter som andra klubbar.

*

I sådana här sammanhang kan man inte låta bli att reflektera över vad som skulle hända om ledarna också började söka sin lycka efter minsta motståndets lag och där de största förmånerna står att få. Jag tror inte på någon sådan utveckling. Det är hos ledarna man finner klubbkärleken, den största och vackraste klubbkärleken, och nog kan vi vara överens om att svensk idrott har anledning att vara oerhört tacksam gentemot alla dessa arbetare i vingården. De drar ett tungt lass. Säkert har många av dem då och då satt sig ned och funderat om de inte skulle bli lyckligare om de tog sig för att pyssla med något annat fritidsjobb, men i sådana ögonblick har kärleken till den gamla klubben segrat. Man har velat se dess färger lysa i kampen mot andra, och så har man lagt på en rem till och knogat vidare. Vi i Djurgården har många sådana ledare nere i djupet av sektionerna, alla lika energiska och intensiva i sitt arbete och alla därför lika berättigade till ett tack uppifrån. Vi i styrelsen kan ge dem det tacket. Det är dock lika motiverat att ett sådant tack kom ännu högre uppifrån — från regering och riksdag. Ge våra ledare mera anslag att sköta sin idrott. Ge oss en rättvis chans att konkurrera med busligorna i kampen om ungdomen.

Det var en maning till statsmakterna. Detta opersonliga kollektiv som lyssnar så dåligt.

K. L.

FÖDDA

En DJURGÅRDARE
Gisela och Gösta Ahnild
född Bauer
Mörby BB 11/6 1959

(DN)

Handboll spelar våra damer riktigt bra, och här är ett segrande lag: i främre ledet från vänster: Marianne Haglund, Kirsten Johansson, Gerd Andersson, Gun Hellman, Ingrid Gruvlund; stående från vänster: Gunvor Orest, Ingrid Sjöstedt, Doris Schlangen, Iréne Björn (Lasses syster), Inger Andersson samt lagledaren Maja-Brita Svensson.

DJURGÅRDENS IDROTTSFÖRENING

Stiftad 12 mars 1891
Adress: Klocktornet, Stadion, Stockholm Ö
Telefon: 21 15 83 - Postgiro: 5 69 16

Hedersordförande:
Bertil Nordenskjöld, Banérgatan 45, tel. 62 40 73.

ÖVERSTYRELSEN:

Ordförande:
Åke Dunér, Riddargatan 29, tel. 60 40 74 (till arbetet 67 90 15).

Vice ordförande:
Alf Lundquist, Strandvägen 5 B, tel. 63 40 33 (arbetet 63 49 68).

Sekreterare:
Karl Liliequist, Skaldevägen 17, Bromma, tel. 25 36 99 (arbetet 22 40 00).

Skattmästare:
Bo Hedvall, Scheelegatan 10, tel. 51 27 53 (arbetet 52 05 00).

Ledamöter:
Sten-Otto Liljedahl, Vårvägen 3, Solna, tel. 27 63 72 (arbetet 34 05 00).

Hilding Lövdahl, Tegeluddsvägen 30, tel. 62 97 04 (arbetet 67 98 00).

Henry Nord, Öregrundsgatan 24, tel. 61 69 17 (arbetet 22 45 00 - 1308).

Klubbmästare:
Carl-Hjalmar Bodman, Skaldevägen 15, Bromma, tel. 26 78 27 (arbetet 67 08 80), adj.

Sommarförvara Eder päls hos

NAME-BOX

Märk upp dina böcker, Grammofonskivor, idrottsredskap etc. med Name Boxetiketter. Fäster överallt.

Säljes i bok- och pappershandeln.

500 st. — Kr 7: 50

FÖR INKÖP AV
TÄVLINGSPRISER
vänd Eder till

ÅKESONS

Med saxklipp här och var

En obekväm roll

Egentligen räcker det att hänvisa till Djurgårdens tabellrad: 22—11—10—1. Den illustrerar så förträffligt vad Gunnar Lange påpekade i sitt prisutdelningstal: att det är den sega ihärdigheten, förmågan att tåla motgångar och komma igen som är så betydelsefull i en serie och som så påtagligt präglar årets svenska mästare. Just därför är jag inte alls säker på att Djurgården rodde skutan i land tack vare att Owe Ohlsson saknades i de »blå änglarnas» mitt och att skadade Bebben Johansson bara var en halv spelare.

Genom att Kamraterna gick ut så passivt och tillsynes utan självförtroende, och gav upp mittfältet utan svärdslag, kom Djurgården att kreera en roll som inte alls passade laget.

(Bengt Ahlbom i ST)

Efter guldfinalen

I en lång räcka matcher har djurgårdsspelet suttit som i beck i början och blåränderna har måst slå ur underläge för att gradvis slita sig till övertaget. Nu fick Djurgården under en halvlek tid och utrymme att i allsköns ro spela boll, vilket passade en omständlig spelare av mera gammaldags typ som Birre Eklund förträffligt men kom flera av de andra att slå in öppna dörrar utan effekt.

Järnkaminer i pingis

Med ett medlemskort i Djurgårdens IF tillhör man definitivt järnkaminernas krets vare sig man är fotbollskämpe, hockeyfantom eller bordtennismannekäng. Är man ur form, otillräckligt tränad, halvskadad eller av någon annan anledning spelar dåligt finnes dock alltid tyngd och pondus i spelet och en kampglöd, som underhålls av en hetare brasa än av pinnved. Djurgårdsflickorna eldade på mot serieseger och SM-tecken i damallsvenskan. Och kamintakterna behövdes.

Bl. a. hade Annika Guntsch 1—0 i set och 3 matchbollar på Siv Petersson. Siv vände det hela till sin fördel. Siv, som tidigare haft en sällsynt förmåga att vända givna segrar till nederlag, gör nu tvärtemot.

(Svensk Bordtennis)

Antilopen vann

Bättre och bättre dag för dag, har blivit svenska cyklisternas signaturmelodi i Belgien. På söndagen kunde blågult också inregistrera sin första seger, som gick till på nytt mycket pålitlige Gunnar »Antilopen» Göransson, som härigenom gav sina nya klubbfärger, Djurgårdens blårandiga, den första cykelsegern i modern tid.

(DN april 1960)

När stridsröken lagt sig

Det var många enstaka händelser som avgjorde Djurgårdens marsch fram till det allsvenska guldet i fotboll. Vill man, skulle man ju kunna säga, att om inte Arne Arvidsson klarat Göteborgskamraternas »Bebben» Johanssons och matchens sista spark i guldfinalen på Råsunda, så skulle den sparken ha betytt att det inte blivit något guld för de våra. Det var alltså en avgörande räddning av Arne. Lika avgörande räddningar gjorde han i andra matcher, bl. a. mot Norrköping, som hade lyckats få oss i underläge med 0—1 och kunde fått oss ännu djupare ned i avgrunden, om inte Arne gjort ett par otroliga räddningar. Men det hade i alla fall inte hjälpt med Arnes bravurspel i målet, om vi inte gjort några strutar på andra sidan. I det fallet framträdde Gösta Knivsta Sandberg som vår store matchhjälte. Ännu 26 minuter in på andra halvlek ledde »Peking», men med två våldsamma urladdningar fick Knivsta siffrorna att ändra sig till 2—1 för de våra på 10 minuter. Före denna match hade Norrköping gått fram som en stenkross, men »mötte nu en motståndare av samma skrot och korn (skrev DN), och det blev därmed en match, som kom revbensspjällen att knaka på ömse sidor. När stridsröken lagt sig stod Djurgården upprätt. Norrköping knäade och det innebar nog ett avsked från guldmedaljförhoppningarna.» Det tipset slog in. Djurgården tog guldet.

Den kulan tar jag...

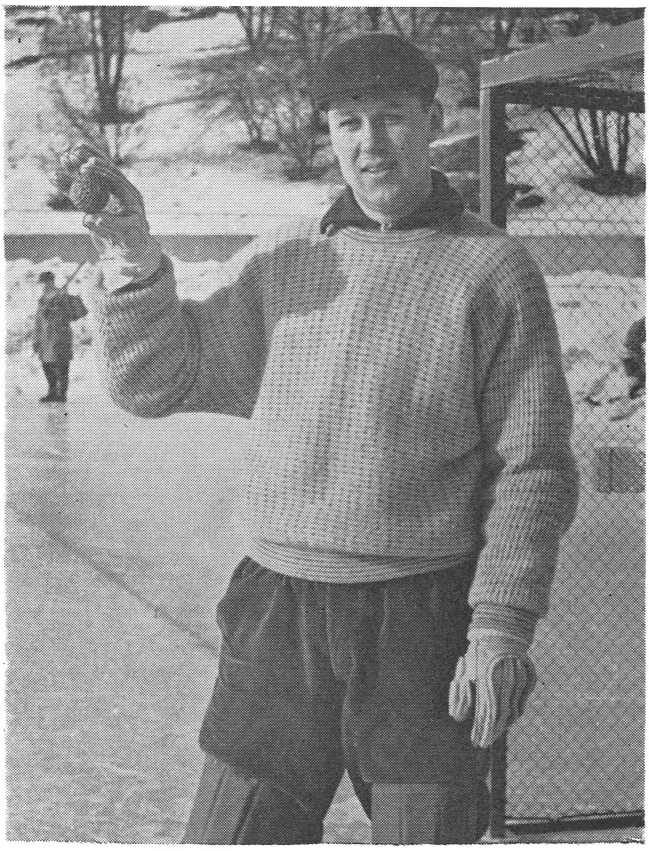

Arne Arvidsson är inte bara säker i nyporna när det handlar om fotboll — det har han guldmedalj på — utan även i bandyburen har han en viss förmåga att hitta rätt på bollen. Den är som synes en mycket liten sak i Arnes »våffla».

Markområden lämpliga för industri- och radhusbebyggelse säljas förmånligt

FÖRVALTNINGS AB STOR-STOCKHOLM

Väpnargatan 6 — Stockholm — Telefon 63 45 93

Markområde lämpligt för villa- eller sportstugebebyggelse försäljes omgående

AKTIEBOLAGET BILLIGA TOMTER

Väpnargatan 6 — Stockholm — Telefon 63 45 93

Samtal på konditori

Förr i tiden förekom det ofta i Djurgårdaren ett kapitel som hette »Samtal på konditori» och även om det numera inte gås på kondis särskilt ofta, har redaktionen funnit anledning återuppliva rubriken. Samtalet är emellertid nytt. Som lätt märkes av den noggranne läsaren är en av de två som pratar Djurgården så närstående, att han kan tänkas förekomma i Djurgårdsledningen, medan den andre är intresserad i största allmänhet av vad som händer och sker med blåränderna.

Så här går samtalet:

Nu tjänar vi i alla fall pengar. Såg en uppgift i en tidning, att ishockeyreklamen på tröjorna ger oss 100.000 kronor i netto på två år. Det är inte illa.

•

För visso inte, men när hade det där bladet korrekta uppgifter om Djurgården när det gäller ekonomiska ting? Tag bort en nolla i beloppet, kommer vi närmare det verkliga nettot. Pengar det också.

•

Och dom går åt?

•

Ingenting lagras på hög. Titta här på två nyanlända räkningar. Här är en post från polisdirektionen, som vill ha 700 kronor för att ett antal poliskonstaplar »höll ordning» på publiken vid en ishockeymatch på Johanneshov. Samma ordning skulle vi nog kunna hålla med en del egna frivilliga vakter. Här är en annan räkning. Närmare 600 kronor vill en firma ha för att den svarade för högtalarna vid senaste backtävlingen i Hammarby. En liten post vid sidan om alla andra vid ett sånt evenemang.

•

Det är inte till att få något gratis?

•

Nej, det bara regnar räkningar så fort en tävling är över. Man skall dock inte klaga så länge det även regnar in en del pengar vid tävlingarna. Men då gäller det att hålla sig i toppen. Annars stannar publiken hemma.

•

Men det finns väl en sparad slant på kistbottnen? Kanske så stor att Djurgården kan göra som AIK och köpa sig ett par stenhus?

•

Hur AIK har med sina stenhus är deras sak. För Djurgårdens del blir det nog inga stenhus. Vi funderade på att köpa Stadion ett tag, när det stod klart att Stockholms stad inte skulle behöva betala mer än 1 krona i symboliskt pris för att överta anläggningen från staten. Vid det tillfället kunde vi faktiskt avvara en krona, men strax efteråt fick vi användning även för den slanten, så det blev inget köp. Men visst är vi fastighetsägare. Vi har köpt en villa och på så sätt placerat en del slantar. Villan hyrs ut i vanlig ordning. Men några stenhus? Nej, det är inte tider för sådana projekt.

•

Verkar som en del människor lider av att vi idrottsklubbar försöker förtjäna pengar vid sidan om de rena tävlingsinkomsterna. Kaffereklamen på ishockeytröjorna föranledde en tidning att brassa av en väldig salva. Man sade sig ha hållit masken in i det sista och utan att protestera stått ut med spektaklet. Det var ju hyggligt. Men att dom inte lider av att se all reklam och alla annonser i sina egna blad. Det ligger då förstås på en annan bog.

•

Är det sant att samma tidning ville vara med och annonsera på en av de allsvenska klubbornas ishockeytröjor men inte orkade betala? Fråga Pilatus.

Alle

• ELISABETH ÖVERTYGADE

Dessutom var Djurgården uppe i två finaler, som dock inte gick åt rätt håll. I herrsingelfinalen måste Mellström släppa sin SM-titel till hemmasonen Hans Alsér, Norrby, som vann med 3—0 (21—10, 21—11, 21—15)

och i damdubbelfinalen blev det stopp för Elisabeth (i par med Norrbys Birgitta Tegner) med 2—3

Björne Mellström hade före finalen 4 raka SM-titlar och var nu ute efter rekordet med 5 mästerskap i följd.

Elisabeth och Björne vann i mixed tredje året i följd SM-titeln.

Damsingeln blir roligare för varje år, ty det är ovedersägligt att klassen blir konkurrenskraftigare undan för undan och tvivlarna på svensk dampingis ska snart få tänka om — sanna mina ord. Ännu är vi naturligtvis långt ifrån internationell klass, men det är bevisat att vi närmar oss den för varje säsong. Elisabeth Thorsson vann finalen med 28—26 i avgörande set över Britt Andersson, som tidigare haft ledningen med 2—0, men det råder ingen tvekan om att mästerskapet gick till den både bäst och mest spelande flickan.

Elisabeth imponerade under hela mästerskapet. I mixed och i damdubbel var hon ofta bäst på plan och i singelmatcherna mot Ingegerd Johansson och Lena Guntsch gav hon skolexempel på hur lätt de kan gå att vinna om man bara vågar spela ut hela sitt register.

Kungligt medlemskort

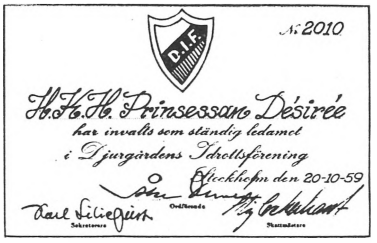

Bakom UK:s kulisser...

De aktiva spelarna blir ibland förvånade över hur UK arbetar och hur landslagen plockas samman. Putte Källgren, en av Norrköpings »ständiga» reserver i landslaget i fotboll — i varje fall på den tid han ännu inte ställt kosan till Borås — avslöjade en gång hur det gick till. Det är Nalle Halldén i UK, som berättar historien.

— Vet ni hur UK arbetar, frågade Källgren en gång andäktigt lyssnande lagkamrater, berättar Halldén. Jo, de börjar med att ta ut Henry Källgren och sätta honom på bänken! För han är en så bra allroundreserv, han kan spela högerytter, högerinner, center, vänsterinner och vänsterytter. När de har tagit ut Källgren tar de ut hans lagkamrat Axbom som vänsterback för att inte Källgren skall känna sig ensam på bänken. Sedan grupperar de resten av spelarna kring de där båda ...

Stackars jellon...

När filmen »Nero» uppfördes för en tid sedan hade en av våra djurgårdsflickor, vars man var ute och sparkade fotboll, tagit sin lille son med sig på bion. Vakten hade i vimlet inte sett den lille kvantingen, som annars skulle stoppats, eftersom det rörde sig om en barnförbjuden film.

Då man kommit till scenen, där de kristna slavarna kastas in till de vilda djuren i Cirkus Maximus, säger mamma:

— Du, Kalle, nu får du blunda ett tag. Här är något som du inte ska titta på.

Naturligtvis gör detta Kalle bara extra vaken, och även om han låtsas blunda skärper han sig för att inte missa någon detalj. Mamma själv är så intresserad att hon inte kontrollerar att Kalle blundar.

Plötsligt hör hon Kalle med hög röst klaga:

— Men mamma då, titta på det där lilla lejonet i hörnan, han får ju inte vara med och äta något alls...

ORREFORS

KOSTA...

för

IDROTTSPRISET
HEDERSGÅVAN
HEMMET

Urvalet i särklass finner Ni hos

SVENSKT GLAS

BIRGER JARLSGATAN 8 - STOCKHOLM

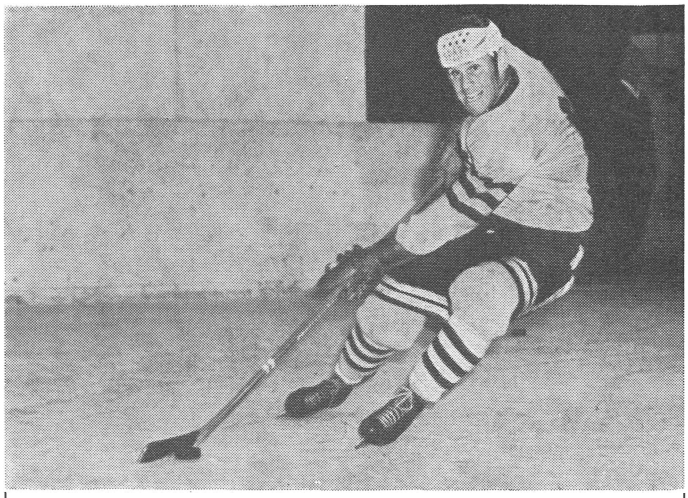

Låt Tumba lära Er ishockey...

Tumbas ishockeyskola

Sveriges första moderna instruktionsbok för ishockeyspelare och ishockeybitna grabbar. 80 sidor, 180 illustrationer.
Pris 7:50

»...en ypperlig lärobok i puckandets konst för unga grabbar. Illustrationerna är en mycket viktig detalj i en sån här bok. De är genomgående av hög klass. Tumbas »bibel» är värd all framgång.» *Luck Carlsten, Expressen*

Tumbas Ishockeyskola är den första boken i serien *AWE:s Idrottsböcker,* som kommer att behandla olika sportgrenar.

ALMQVIST & WIKSELL

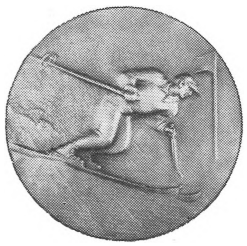

FÖRENINGSMÄRKEN
FÖRTJÄNSTTECKEN
IDROTTSMÄRKEN
MINNESNÅLAR
K.M. TECKEN
PLAKETTER
MEDALJER

Skissförslag fritt på begäran!

C. C. SPORRONG & CO

KUNGSGATAN 17 TELEFON 22 56 60
BOX 7060 STOCKHOLM 7

DJURGÅRDARE

fotografera sig

hos

Pan Studio

Kungsgatan 35, Stockholm tel. 10 05 58
Sturegatan 20, „ tel. 62 24 03
Kungsgatan 16, Göteborg tel. 11 66 15

SERVA

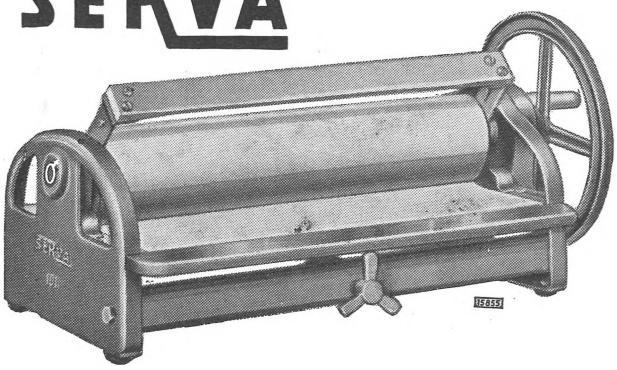

Hushållsmanglar

- Stabilt utförande, tilltalande form och ytbehandling
- Omsorgsfullt tillverkade kugghjulsväxlar
- Frikoppling och mangelduk på samtliga 4 typer
- Valsar av homogen, härdad rödbok med genomgående axlar
- kvalitetsvara med 3 års full granti från

SERVA Järnvaru-Aktiebolag, Stockholm

Sport * Cykel

Fiske

allt under samma tak

hos

INGVAR ERICSSON

Torsgatan 48

Telefon 32 43 31 och 32 68 98

"Rör på sej"

AB INSTALLATÖR

VÄRME - SANITET

INDUSTRIRÖRLEDNINGAR

Reparationer

BORLÄNGE **STOCKHOLM** LUDVIKA

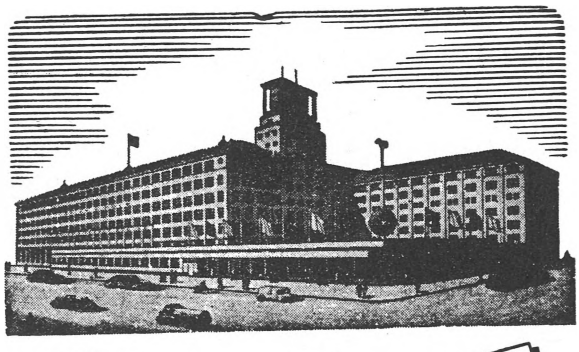

ÅH *Goda varor till låga priser*

ÅHLÉN & HOLM AB

STOCKHOLM 20

BLAD UR EN ÅRSBERÄTTELSE

BLEV DET SÅ?

Det kan ha sitt intresse att ibland återuppliva händelserna från något tidigare idrottsår och se i vad mån förhoppningar infriats eller svikits. Vi har valt att titta i 1959 års årsberättelse. Det var ett stort Djurgårdsår. Hur var det i jämförelse med det därefter följande året? Läsarna får själva ge svaret. Här kommer några händelser om vad som hände fram till årsmötet 1959.

Det idrottsliga klimatet blir allt bistrare. Konkurrensen om publiken blir allt besvärligare och umgänget med våra tävlingsmotståndare allt hårdare. Samma erfarenhet torde väl de flesta idrottsklubbar ha just i dag, men särskilt när det gäller de stora klubbarna med en rad i drift dyra och svårförsörjda sektioner säger det sig självt att detta bistra klimat är särskilt kännbart. Trots de försvårade ekolertid att konsatera att vår förening reder nomiska levnadsföhållandena är emelsig hyggligt.

ISHOCKEY:

När vi vid 1958 års årsmöte berättade om läget på puckarfronten hade slutspelet ännu inte påbörjats. Vi fick därför nöja oss med att uttala en förhoppning att de våra skulle överleva vad som återstod av säsongen. Förhoppningen gick i uppfyllelse. Ännu när sista speldagen randades bedömdes Djurgårdens utsikter till SM-titeln som på sin höjd teoretiska. Det behövdes nämligen inte blott att Djurgården slog Gävles Godtemplare utan även att Södertälje lade krokben för Skellefteås »myggor». Allt detta inträffade emellertid. De våra gjorde trots trasiga tummar, gipsade armbågar och plåster över alla delar av ansiktena en kämpamatch och tvingade Godtemplarna att töma nederligats bittra kalk i sockerdricka. Det var en upplevelse att den tisdagskvällen sitta utanför planket i Gävle och skåda den okuvliga Djurgårdsviljan.

Prinsessan Désirée på väg till en tennismatch. Till Djurgårdens 70-årsjubileum hoppas vi få se henne i något tävlingssammanhang — kanske i familjemästerskap mot Birgitta.

När så en ny säsong randades var det kanske inte så underligt om ishockeyns generalstab räknade med ett mellanår. Materialet hade slitits ned och nytillskotten ansågs nog behöva några år på sig för att få den nödiga hårdheten. En del av de gamla kämparna hade getts fria händer att stanna i reservlinjen eller söka reträttplatser på öppna marknaden. I allmänhet föredrog de den öppna marknaden, varmed vårt reservlag genomgick en kanske bara nyttig föryngring. Det år som för A-lagets del skulle bli ett mellanår, blev raka mosatsen — det blev ett klang- och jubelår. I serien golvades det ena laget efter det andra och slutet på den visan blev att Djurgården tog full poäng i samtliga matcher. För att höja spänningen föredrog Lasse Björn och hans boys att i några macher spela för halv maskin och släppa till grepp åt motståndarna, men dessa var ändock för klena att göra Djurgårdskolossen något illa.

Så drog det ihop sig till slutspel, som började med att Djurgården tvålade till Leksand med 11—2. Matchen innebar dessvärre samtidigt en tragik för Tumba, för det var då han krossade sitt sedermera så omskrivna båtben och därmed försvann från Tre Kronors slagskepp.

AKTIEBOLAGET **ljuskopia**

Stockholm Smålandsgatan 24. Telefon: 21 21 94, 21 24 99

Solna Sjövägen 2-4. Telefon: 27 77 70, 27 04 30

Johanneshov Konstgjutarvägen 32. Telefon: 49 53 03

Er kopiering

Dunlop

Ni vinner med **MAXPLY FORT**

Dunlops förnämsta racket. "Multi-Ply" ram tillverkad av utvalt material. Förstärkta skuldror och speciellt konstruerad kil mellan racketbladet och skaftet.

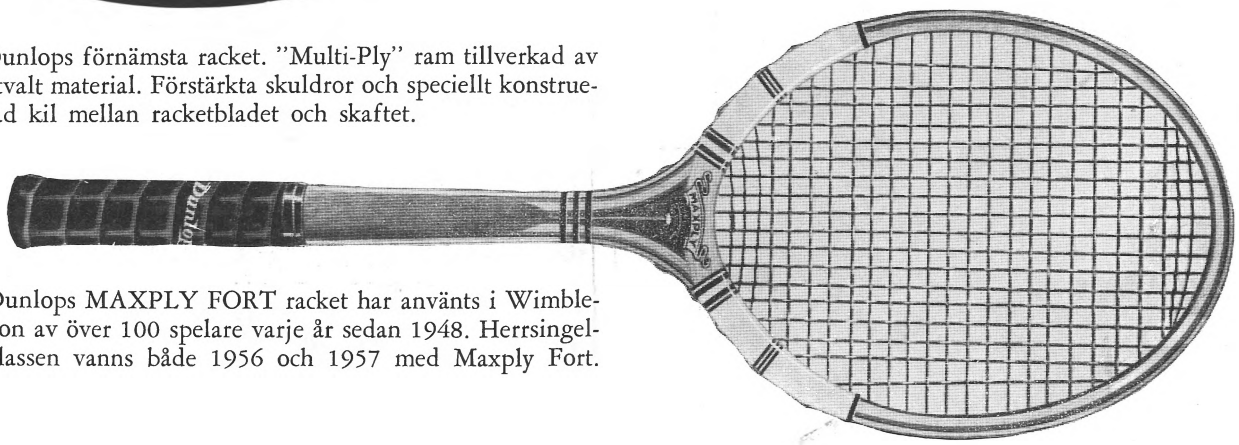

Dunlops MAXPLY FORT racket har använts i Wimbledon av över 100 spelare varje år sedan 1948. Herrsingelklassen vanns både 1956 och 1957 med Maxply Fort.

GENERALAGENT Dunlop

Nisse Rohlsson

Tennisstadion
Stockholm Ö

Tennis Restauranten

Tennisstadion, Fiskartorpsvägen

Lunch - Middag - Supé

Dans: onsdagar — fredagar — lördagar
Klubbrum för sammanträden och fester
Tel. 20 76 58, kontor 20 73 45

Elektriska stark- & svagströmsinstallationer
Värme-, Ventilations- & Sanitetstekniska anläggningar

AB Installationsfirman SEL
Kommendörsgatan 22

Utställning:
Karlavägen 50

Filialer:
Bodalsvägen 12 - Lidingö
Sturegatan 21 - Sundbyberg

Hos oss kämpade han dock kvar och så gick det också raka vägen för Djurgården. Trots en liten vänlighet gentemot Gävles godtemplare, som uppmuntrades med att få spela 2—2, ansågs ingenting kunna hindra Djurgården att försvara mästerskapet. När det var dags för sista och avgörande matchen mot Leksand avslöjades det, att dalmasarna undan för undan kvicknat till efter storsmockan på Stadion. I stället för att ha blivit förpassade till de eviga jaktmarkerna visade sig Leksand vara ett lik som tittade med hårda, revanschfyllda ögon. Leksand behövde bara slå Djurgården med ett enda mål för att det underverket skulle inträffa, att ett lag som fått på skallen med 11—2, blev mästare med minusskillnad. Vi djurgårdare, som lyckades armbåga oss fram i den allmänna publikpaniken bland 13.000 dalmasar, trodde också det spökade, när Leksand en bit in på sista perioden tog ledningen med 1—0. I det ögonblicket krävdes det kalla nerver och sådana var Kalle Lilja innehavare av, när han seglade igenom Leksands försvar och satte in kvitteringspucken. Sedan gjorde Kurre Thulin och Lasse Björn resten och med 3—1 var saken klar och vårt mest eftertraktade mästerskap åter hemfört.

Vid sidan av de allsvenska triumferna hann Djurgården vinna DM-titeln med bred marginal och kring jul- och nyår förekom vårt lag även i tävlingen om Ahearnecup. Där blev det idrottsliga utbytet kanske inte så stort men desto mer fick vi med av den klingande vara, som sektionskassör Lasse Lindgren är så road av.

Press-stopp!

I sista pressläggningsögonblicket når oss en del goda nyheter.

Således noteras att våra cyklister fortsätter och sköter sig. Vid DM på 5 mil vann Herbert Dahlbom på 1.08.35,3 med ytterligare två blåränder, Oswald Johansson och Rolf Andersson närmast sig.

Vidare vann Djurgården fotbolls-DM av årgång 1959 genom att slå Hammarby i finalen med 5—3. När skänkte vår A-lagskedja oss glädjen att göra 5 mål sist?

I det kommande A-laget i fotboll noteras slutligen att 3 lovande ungdomar hunnit debutera med den äran, nämligen Leif Eriksson, Lars-Olof Sandberg och Sture Engman.

Vi hälsar dem alla välkomna och ger vår fotbollsledning allt stöd i dess arbete att åter få vind i de allsvenska seglen.

HOTEL Gillet STOCKHOLM

Brunkebergstorg 13—15 Tel. 22 11 20 (växel)
Telegr. adr. Gillet.

- HOTELL — Att bo bekvämt är att bo centralt. Gillet vid Brunkebergstorg, ett stenkast från Centralstationen och tunnelbanestationen, nära Kungl. Slottet och Operan, i hjärtat av shoppingcentra, ligger nära för alla — för allt. Under den gångna sommaren har antalet moderna rum nästan fördubblats genom ny- och ombyggnad till 140 bekväma rum.
- RESTAURANT — De välkända och populära matsalarna och det goda köket har gjort Gillets namn berömt. "På Gillet äter man som en furste — fast bättre."
- BAR — Gillets nya bar "Läderlappen" har blivit en populär träffpunkt. Komfort, god mat och dryck, förenat med tillfredsställelsen att koppla av i en trivsam miljö. Mötesplatsen mitt i stan.
- FESTVÅNINGAR — För sällskap av alla storlekar har Gillet festvåningar som passar. Från de små intima sällskapsrummen för mindre sällskap till de la Croix-salen och Gyllene salen för banketter, stora konferenser etc.

★

Gillets speciella karaktär av självständigt centrum med hotell, restaurant, festvåningar, sällskapsrum, hantverksutställning, teater, frisérsalong, garage, bilservice och biluthyrning — allt under ett tak — bidrar till att öka trivsamheten och komforten.

HOTEL Gillet STOCKHOLM

— STÄLLET DÄR MAN BOR BRA OCH ÄTER GOTT

Tryckeri Balder AB, Stockholm 1960

En bank med personlig service

SVERIGES KREDITBANK

STOCKHOLM
Norrmalmstorg 2 (Huvudkontor)
Bohusgatan 14, Drottninggatan 4, Götgatan 53, Kungsgatan 55,
Odengatan 83, Torsgatan 10, Höglandstorget 9, Vällingbyplan

Kontor över hela landet • Kontakter över hela världen

SÅ VÄNDER VI PÅ BLADET, OCH VEM HITTAR VI VÄL DÄR ... Jo, allas vår ishockeykämpe Lasse Björn, kapten för våra puckare och svensk mästare många gånger om.

Djurgårdens Idrottsförenings medlemsblad

Redaktör: KARL LILIEQUIST

I redaktionskommittén: ÅKE DUNÉR och ALF LUNDQUIST

Pris kr 3:–